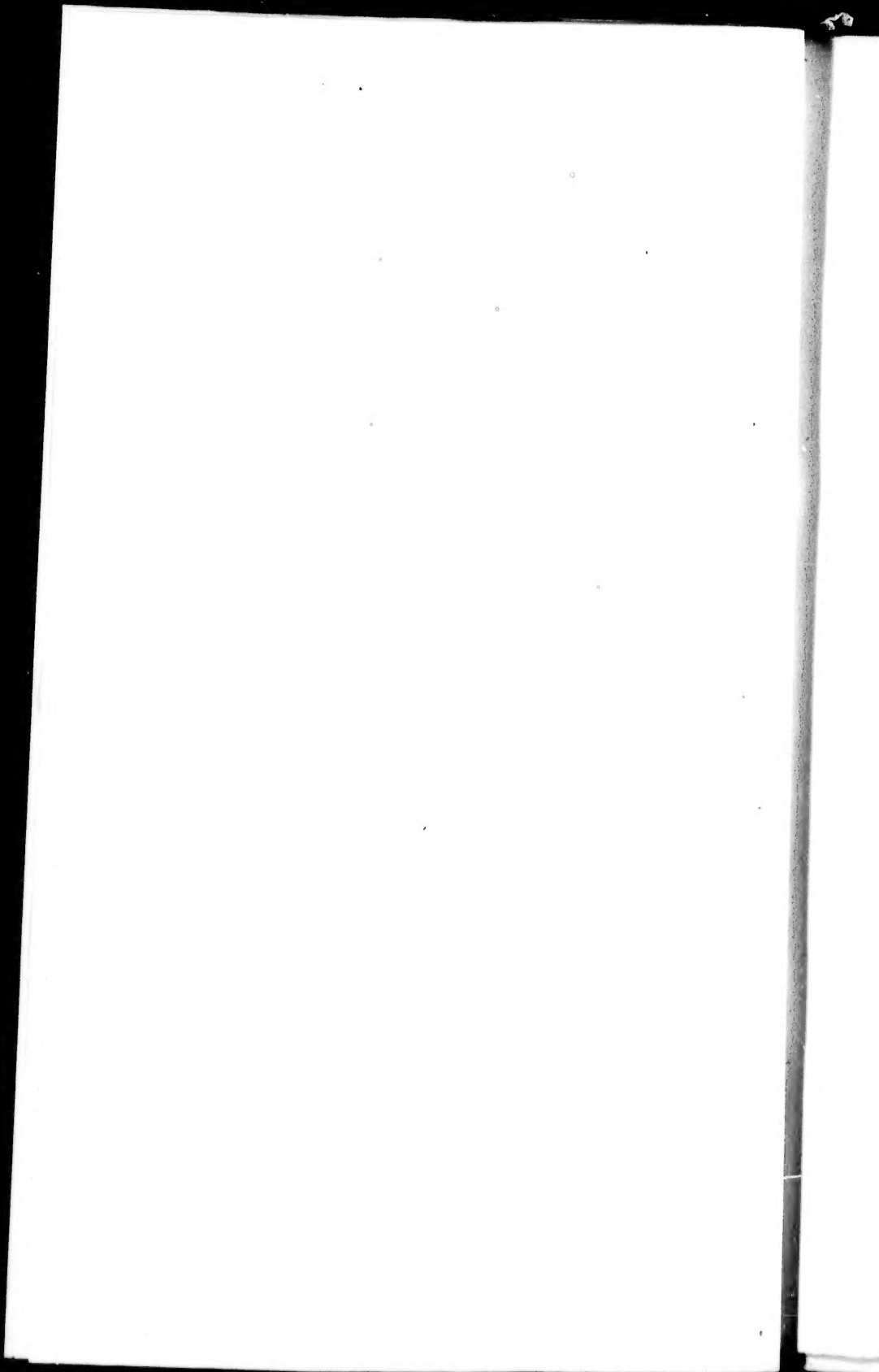

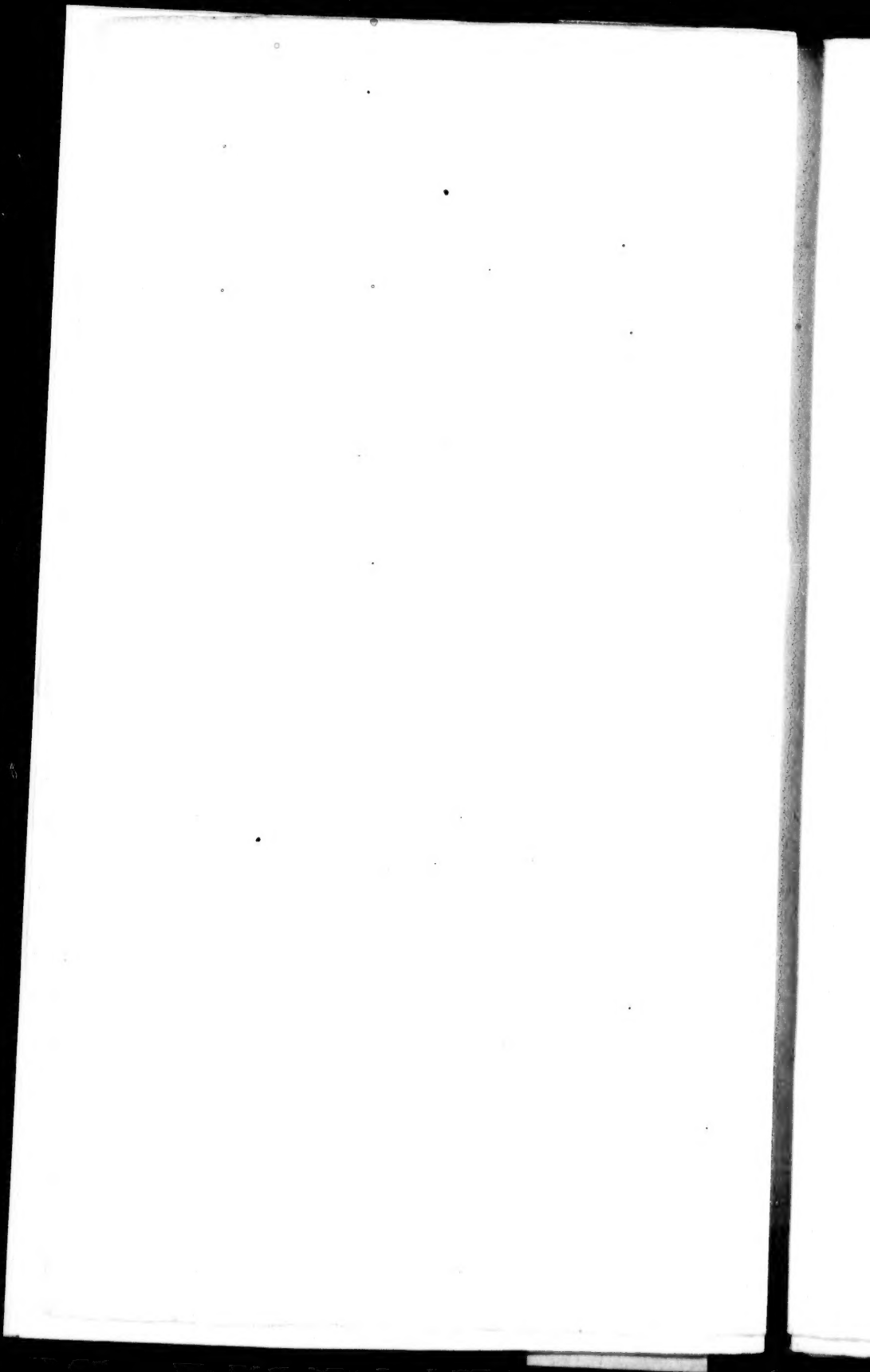

18-10

TWEEDE ONTDEKKINGSREIS

NAAR DE

NOORDPOOL-GEWESTEN.

VERHAAL
VAN EENEN
TWEEDEN ZEETOGT,
EN VAN VERSCHIEDENE
LANDREIZEN,
IN DE NOORDPOOL-GEWESTEN.

ONDERNOMEN TOT OPSPORING EENER NOORDWESTELIJKE
DOORVAART.

DOOR
SIR JOHN ROSS,
KAPITEIN TER ZEE, RIDDER VAN DE EAD-ORDE, ENZ. ENZ.

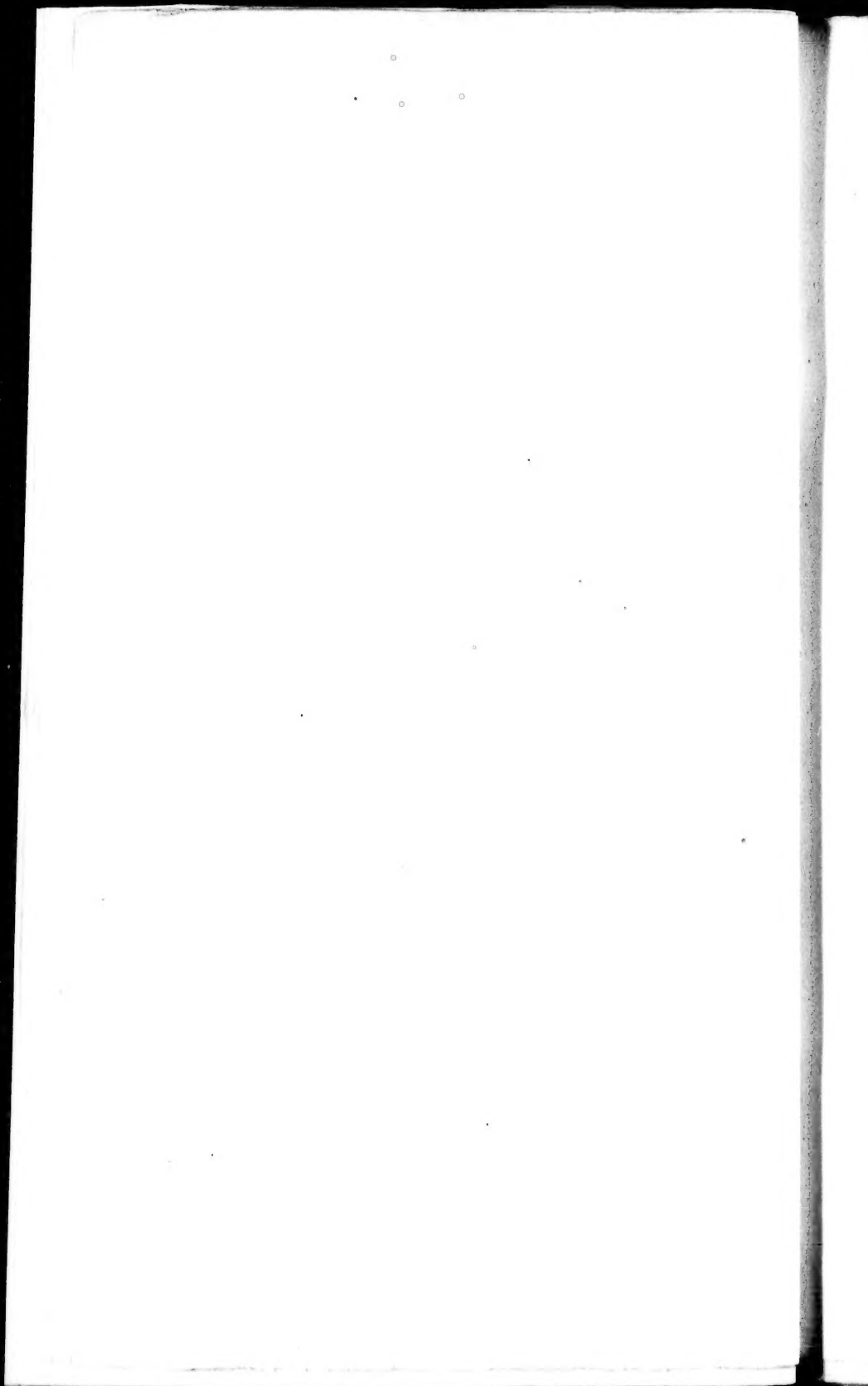
UIT HET ENGELSCH VERTAALD DOOR

J. Olivier, Jr.

TWEDE DEEL.

ZUTPHEN,
W. J. THIEME.

1836.

TWEEDE ONTDEKKINGSREIS

NAAR DE

NOORDPOOL-GEWESTEN.

Bestiende Hoofdstuk.

BEGIN VAN HET JAAR 1830. — EERSTE ONTMOETING MET DE ESKIMOOS OP DEZE KUST. — BESCHRIJVING VAN HUN DORP, EN VAN HUNNE ZAMENLEVING EN ZEDEN. — ZIJ WORDEN AAN BOORD ONTHAALD. — ZIJ GEVEN EENIGE GEOGRAPHISCHE BERIGTEN. — HUNNE BELOFTEN DAARMEDE TE ZULLEN VOORTGAAN.

(1 Januarij 1830). Het nieuwe jaar begon met helder en fraai weder, en was niet koud, hoewel de thermometer op minus 16° stond en vervolgens tot 22° daalde. De middag hemel vertoonde de heerlijke schakeringen van eenen zomeravond, maar van een' geheel verschillenden aard als in meer zuidelijke gewesten; want de afgelegene heuvelen aan den horizon waren van eene diepe scharlakenkleur, terwijl het gloeiende purper, hooger aan den hemel, allengs eenen dieperen tint aannam, dan bij

II. 1

eene zomeravond-schemering in *Engeland*. De tweede dag van het Kersfeest werd bijna op de zelfde wijze gevierd als de eerste, met gemakelijkheden van de zelfde soort als die van den vorigen dag, en geëvenredigd aan onze vertrekken en huishoudelijke verrigtingen. Maar wat doet het uiterlijke tot de zaak, wanneer men schuldeloos vrolijk is? In het vaderland zouden de meesten van hen waarschijnlijk beschonken zijn geweest, hetwelk naar het gevoelen onzer landslieden het eenige middel is om gelukkig te zijn; doch ik kan mij niet weerhouden, met FROISSART te gelooven, dat ofschoon het in *Engeland* gebruikelijk is op deze wijze, »zich zelve te genieten" (*to enjoy one's self*), dit echter een »*bien triste*" genot moet genoemd worden.

(2 Jan.) Gister avond onderging de thermometer binnen weinige uren verscheiden veranderingen, zonder eenige merkbare oorzaak, en er was een buitengewone kring om de maan. Toen wij het ijs doorhakten vonden wij dat het vijf voeten en 4 duimen dik was, hetwelk bijna drie voet meer was dan in de vorige maand, indien niet, gelijk zeer mogelijk was, eenige losse stukken onder het ijsveld, door den vloed aangedreven waren, en zich er aan hadden vastgehecht. De wind vermeerderde heden met somber weer, en de koude was zeer streng, ofschoon de thermometer niet lager stond, dan 19° minus. Den volgenden dag (3 Jan.) hadden wij zachter weer omdat er minder wind was; de temperatuur was eerst op dezelfde hoogte, doch steeg vervolgens tot 11°.

Het was Zondag, die als naar gewoonte werd doorgebracht.

(4 Jan.) Wij kregen eene sneeuwbus uit het zuiden, met betrokken lucht, en de thermometer klom tot minus 7°. De rotsen die bloot gewaaid waren, werden op nieuw met sneeuw bedekt, zoodat het geheele land nu weder overal een enkel tooneel van sneeuw vertoonde, en met de ruwe ijszee, die nu insgelijks geheel met verse sneeuw bedekt was, het akeligste schouwspel opleverde, dat men zich verbeelden kan, zonder een enkel voorwerp, waardoor het schilderachtig kon worden of waardoor eenige belangstelling werd opgewekt. Al wat men om zich heen ziet is in dit land, vooral in den winter, in den hoogsten graad eentoonig. De reiziger moge een schilder of een dichter zijn, hier zullen zijne talenten hem niets baten, tenzij hij de stoutmoedigheid bezitte, om uit te vinden, wat de natuur hem nergens doet zien. Welk belang de afbeeldingen, die bij dit werk gevoegd zijn, ook inboezemen; men kan ligt bemerken dat zij in geen deele aan het landschap verschuldigd zijn, noch aan eene natuur, die ontbloot is van al wat een land bekoorlijk maakt.

(5 Jan.) Wij meenden eene zichtbare vermeerdering van licht in de middagschemering van gisteren te ontwaren; maar de dag van heden was betrokken en donker, hoewel het stil en gevolgelijk niet koud was. De temperatuur was gemiddeld minus 8°, en haar hoogste stand minus 4°. De mistigheid nam met den avond toe, en maakte ons verdrietig, schoon het ons eindelijk gelukte eene

occultatie van *Aldebaran* door de maan waar te nemen als ook eene van *Capella* en van eenige andere belangrijke sterren. Bij geval lieten zich heden de hazen in menigte zien, en een van hen werd geschoten, iets dat merkwaardig is, omdat men deze dieren, op vroegere reizen, nimmer zoo laat als in Januarij gezien had. Het bouwen van eenen trap met eenen muur van sneeuw, verschaftte nuttige bezigheid en tevens eene aangename tijd-korting aan onze manschappen, die zich nu op hunne bouwkunstige bekwaamheden begonnen te beroemen.

(6 Jan.) De wind liep aan het Noorden, zoodat het zeer koud werd; maar de lucht was helder met schitterende roode en purpere tinten in velerlei afwisseling. Eene nieuwe meting van de dikte van het ijs bevestigde ons vermoeden; het werd slechts vier en een half voet dik bevonden; maar zelfs dit is een half voet meer dan men op vroegere reizen bevonden had, waarvan denkelyk de oorzaak de mindere diepte van het water was. Een flauw noorderlicht verscheen in het zenith. Den volgenden dag (7 Jan.) 's morgens ten 10 uren leverde een heldere hemel ons een geheel nieuw schouwspel op; de ruimte boven de ondergaande maan schitterde met gouden kleuren, en de ruimte in de nabijheid van de zon spreidde eenen zilverachtigen glans ten toon; beide verschijnselen zijn juist het tegendeel van hetgeen doorgaans in andere klimaten waargenomen wordt.

(8 Jan.) De wind nam toe, met jagsneeuw; maar een heldere nacht stelde ons in staat om ver-

scheidene waarnemingen van doorgangen en andere verschijnselen te doen. De lucht vertoonde de zelfde kleuren, en de thermometer stond op minus 26°. Vele rotsen werden op nieuw op hunne kruinen van sneeuw ontbloot. De manschappen waren bezig met zand op het ijs te brengen, als een voorbereidsel tot het open zagen van een vaarwater, door hetwelk wij te gelegener tijd met ons schip zouden trachten weg te komen.

(9 Jan.) Dezen morgen aan den wal gaande, werd mij door een der schepelingen berigt, dat men van het observatorium vreemdelingen had gezien. Ik begaf mij derhalve in de rigting, welke mij werd aangeduid, en zag weldra vier Eskimoos nabij een kleinen ijsberg, niet verre van het land, en omtrent 1 mijl van het schip. Zij verschole zich achter den ijsberg zoodra zij mij ontwaarden; maar toen ik hen bleef naderen kwam de geheele troep plotseling uit hunnen schuilhoek te voorschijn; zij waren dertig in getal, behalve een man die zich landwaarts van hen verwijderd had, en in eene slede scheen te zitten. Ik zond derhalve mijnen metgezel weg, om den kommandeur ross met eenige manschappen bij mij te ontbieden, welke laatstgemelden bevel ontvingen om op eenigen afstand achter hem te blijven. Hierop ging ik alleen voorwaarts, en zag dat ieder van hen met een jagtmes en een' piek gewapend was, maar ik zag geene bogen noch pijlen.

Daar ik wist dat de gewone groet, waarmede vrienden onder dit volk elkander ontmoeten *Tima tima* was, verwelkomde ik hen in hunne eigene

taal, hetwelk met een algemeen geschreeuw van de zelfde woorden beantwoord werd, waarop de meer verwijderde man voor het front van hunnen troep geroepen werd. Mijne manschappen waren intusschen aangekomen, en toen wij de inlanders tot zestig vademen genaderd waren, wierpen wij onze geweren weg, onder het geroep van *Aja*, *Tima*; hetwelk, naar wij vernomen hadden, de gewone wijze was om eene vriendschappelijke onderhandeling te openen. Aanstonds wierpen zij hunne picken en messen naar alle kanten in de lucht, en herhaalden het geroep *Aja*, terwijl zij hunne armen uitstrekten om te toonen, dat zij insgelijks ongewapend waren. Daar zij echter niet van hunne plaats weken, gingen wij naar hen toe, en omarmden hen een voor een over de geheele frontlinie van den troep, terwijl wij de hand over hunne bovenkleederen streken, een vriendschapsbewijs hetwelk zij op de zelfde wijze beantwoordden. Dit scheen hun een groot genoeg te verschaffen, hetwelk zij met lagchen en allerlei gebaren te kennen gaven. Na deze pligtplegingen hadden wij volkomen hun vertrouwen gewonnen.

De ondervinding van den kommandeur Ross was ons hier zeer nuttig. Toen zij vernamen dat wij Europeanen (*Kablunae*) waren, antwoordden zij dat zij *Innuït* waren. De oudste van hen, *ILLIC-TA* genaamd, was vijf en zestig jaren oud, zes anderen waren tusschen veertig en vijftig, en twintig van hen tusschen veertig en twintig jaren oud, terwijl de overigen vier knapen waren. Twee van hen waren kreupel, en werden, met

den ouden man, door de anderen op sleden voortgetrokken. Een van dezen had in een gevecht tegen eenen beer een been verloren, en de andere had eene ontwrichte heup. Zij waren allen wel gekleed, voornamelijk in voortreffelijke rendiervellen; de bovenkleederen waren dubbel rondom het lijf geslagen, van voren van de kin tot aan het midden van de dij reikende, met eene kap, van achteren, die over het hoofd kon gehaald worden. Over den rug hing dit kleed tot op de kuiten en eindigde met eene punt, omtrent gelijk de monteringrokken der militairen van vroeger tijd. De mouwen gingen tot over de toppen der vingers; en van de twee vellen die deze geheele kleeding uitmaakten, werd het onderste met het haar binnenwaarts en het bovenste buitenwaarts gedragen. Zij hadden twee paar laarzen aan, beide met de harige zijde naar binnen gekeerd, en daarover pantalons van rendiervel, laag op het been hangende; sommigen hadden nog eene soort van schoenen over hunne laarzen, en anderen hadden pantalons van zeekalfsvel in plaats van rendiervel.

Met deze opeenstapeling van kleederen schenen zij veel dikker en grooter te zijn, dan zij inderdaad waren. Allen droegen speren, in de gedaante van eenen wandelstok, met eenen houten of ivoren knop aan het eene, en eene punt van hoorn aan het andere einde. Bij nader onderzoek zagen wij echter dat zij uit kleine stukjes hout en beenderen van dieren bestonden, welke zeer kunstig aan elkander gevoegd waren. De messen die

wij het eerst zagen , waren van been of rendierhoorns zamengesteld , zonder punt noch snede , zoodat het een zeer onschadelijk wapen was ; maar weldra bemerkten wij dat ieder van hen een veel degelijker mes , met ijzeren punten , op den rug had hangen . Sommigen dezer messen waren ook aan de snede met ijzer beslagen . Een van den troep had van een Engelsch knipmes op deze wijze eene soort van dolk gemaakt . Het merk van den fabrikant was nog op het lemmet zichtbaar .

Dit was een bewijs , dat zij gemeenschap hadden met de stammen die met Europeanen handel drijven , indien zij zelve dit niet deden . De kommandeur woss herkende wel is waar onder den troep geene enkele oude kennis , terwijl ook hij hun blijkbaar onbekend was ; maar toen hij eenige plaatsen in *Repulse-bay* noemde , verstonden zij hem oogenblikkelijk en wezen hem die rigting aan . Hij kon ook van hen begrijpen , dat zij van het zuiden waren gekomen , en den vorigen dag het schip gezien hadden , dat hunne hutten op eenigen afstand noordwaarts lagen , en dat zij dezelve slechts dien zelfden morgen verlaten hadden .

Daar wij de ontmoeting dezer inlanders niet hadden kunnen voorzien , hadden wij ook geene geschenken bij de hand , en wij zonden derhalve een man naar boord , om een en dertig ijzeren hoepels te halen , namelijk één voor ieder der gasten . Middelerwijl namen zij onze uitnoodiging aan , om bij ons aan boord te komen , en weldra bereikten wij onzen sneeuwdam . Op het zien daarvan toonden zij geene verwondering ; het ge-

leek te veel naar hun eigen werk om hun vreemd toe te schijnen; ook leiden zij op het gezigt van het schip, en van de groote hoeveelheid van hout en ijzer, niet die verbazing aan den dag, welke wij bij de wilden van *Baffin's-baai* in 1818 hadden opgemerkt. Het leed geen' twijfel of zij hadden deze bouwstoffen meermalen in grooten overvloed gezien.

Het geschenk van het ijzer baarde eene algemeene vreugde. Als een tegengeschenk boden zij ons hunne speren en messen aan, welke wij tot hunne verwondering en tot hun genoegen weigerden aan te nemen. Wij konden thans duidelijk zien, dat zij een veel beter voorkomen hadden dan wij, daar zij voor het minst even goed gekleed, en veel beter gevoed waren; met dikke, bolle wangen, zoo blozend als men onder zulk eene bruine huid zoude kunnen verwachten. Gelijk bij de andere stammen van Eskimoos, was hun goethartig gelaat van eene ovale gedaante, hunne oogen donker en digt bij elkander, de neus klein, en het haar zwart. Hunne huid was niet zoo donker koperkleurig als ik vroeger in het noorden gezien had. Ook schenen zij een zindelijker volk te zijn; en, hetgeen ik te voren niet gezien had, was hun haar kort afgesneden, en met zorg opgemaakt.

Hunne kleeding was zeer netjes gemaakt; sommigen hadden hunnen rok met franjes van pezen of met snoeren van beentjes versierd. De vellen van den veelvraat, van hermelijnen en graauwe zeekalven, over hunne borst hangende, schenen insgelijks tot bijzonder sieraad te strekken. Hunne

sleden waren zeer ruw gemaakt. De kanten waren van stukken been zamengesteld, die aan elkander gebonden en met een rendiervel overtrokken waren, en de dwarslatten boven de slede bestonden uit de voorpoten zelfen van het rendier. Een dezer voertuigen was slechts twee voeten lang en veertien duimen breed; de anderen waren tusschen drie en vier voet lang. Onder aan de eigenlijke slede was het rendiervel met een omkleedsel van ijs voorzien, waardoor hunne beweging zeer gemakkelijk werd.

Drie dezer Eskimoos werden vervolgens in de kajuit geleid, waar zij eindelijk groote teekenen van verbaasdheid aan den dag leiden. Zij vonden veel vermaak in de prenten, die hunne landslieden voorstelden, welke naar de berigten van vroegere reizigers vervaardigd waren, en zij herkenden ze dadelijk als afbeeldingen van hunne eigene landgenooten. De spiegels waren echter, als gewoonlijk, hetgeen hun de grootste verwondering baarde, en vooral het gezicht van hunnen eigenen persoon in den grootsten, dien wij aan boord hadden. Ook bewonderden zij onze lampen en kandelaars, maar zij gaven geene de minste begeerte te kennen om het een of ander dezer voorwerpen te bezitten. Wat men hun aanbood namen zij met levendige dankbaarheid aan. Zij vonden geen smaak in ons ingelegd vleesch; een van hen at er een stukje van, als ware het om te gehoorzamen, en zeide dat hij het zeer smakelijk vond; doch nader door den kommandeur ons ondervraagd zijnde, erkende hij, dat hij eene onwaarheid had ge-

zegd, waarop al de overigen, na daartoe bekomen verlof, terug gaven hetgeen zij er van aangenomen hadden. Maar toen aan den zelfden man een weinig olie werd aangeboden, dronk hij het gretig op, en verzekerde dat dit een heerlijke drank was. Zoo verwonderlijk is de smaak van al deze volkeren, in overeenstemming met het voedsel, dat de noodzakelijkheid hun beveelt te nuttigen, en hunne begrippen van geluk zijn evenredig aan de middelen, welke de natuur hun verschaft heeft. Voorzeker zoude geen dezer menschen, ondanks hunne smerigheid, olie-, traan- en vetstank, de heerlijkste tafels van meer zuidelijke volkeren benijd hebben, ja, zelfs zouden zij onze fijnste spijsen niet aan den mond willen brengen, ten ware zij door nijpenden honger daartoe gedrongen wierden.

Vervolgens werden wederom drie van hen in de kajuit toegelaten, terwijl de vorigen hunne metgezellen met het verhaal van hetgeen zij gezien hadden onderhielden. Er werd ook eene kleine wedloop tusschen een van hen en een' onzer officieren gehouden, doch met zoo veel beleefdheid van beide zijden, dat men geen' van hen tot overwinnaar kon verklaren. De viool werd nu voor den dag gehaald, en zij voegden zich bij onze manschappen om te dansen, hetwelk scheen te bewijzen dat zij veel meer behagen in de toonkunst vonden, dan onze voorgangers bij andere stammen opgemerkt hadden.

Toen het uur van scheiden naderde, stelden wij hun voor hen een eind weegs naar hunne hutten te

vergezellen , werwaarts zij ons de rigting aanduid- den , terwijl zij ons te kennen gaven , dat hunne vrouwen , kinderen , honden en sleden allen te huis waren , en dat zij eenen overvloed van levens- middelen bezaten. Onder weg vonden wij op het ijs het hol van een zeekalf , en zij wezen ons het gebruik van hunne speren aan , om de opening te vergrooten en er een staak van beuken- of essen- hout in te plaatsen , als ook hunne manier om de speer te werpen. Maar met alle dergelijke naspo- ringen konden wij niet ontdekken hetgeen ons het meest belangrijk voorkwam , namelijk in welke streek de zee open was. Zij wezen , wel is waar , naar het noorden , als de bedoelde streek ; doch daar wij niet in staat waren om van hen te ver- staan , wat in het zuiden en in het westen lag , moesten wij alle verdere vragen tot eenen ande- ren dag uitstellen. Twee mijlen voortgegaan zijn- de , maakten wij een merk op het ijs , tot eene plaats van bijeenkomst voor den volgenden dag , waarbij wij hen te kennen gaven dat wij hen dan in hunne hutten een bezoek wilden geven. Dit voorstel werd met groote blijdschap aangenomen , wij scheidden onder de zelfde pligtplegingen , wel- ke wij bij onze eerste ontmoeting in acht geno- men hadden.

Dit was voor ons een zeer genoegelijke dag , want wij hadden alle hoop dat wij inboorlingen zouden aantreffen , opgegeven ; terwijl wij over- tuigd waren , dat wij alleen van hen zoodanige aardrijkskundige bijzonderheden konden vernemen , welke ons tot onze bevrijding uit het ijs en het

vervolgen van onzen togt behulpzaam moesten zijn. Het was de zaak der natuurkundigen, bespiegelingen te maken over eene zoo kleine horde, die zoo afgezonderd, in eene zoo volstrekt woeste, onvruchtbare en doodsche landstreek leefde, en niettemin de volmaaktste lichaamskracht, de stevigste gezondheid en alles genoten, wat hier, niet alleen rijkdom, maar zelfs overvloed en weelde uitmaakt; vermits zij ruim van levensmiddelen voorzien waren, mitsgaders van alles wat hunne behoeften konden vereischen. En indien de zedekundige hierin aanleiding vindt tot bespiegelingen over den aard en de verdeeling van geluk in deze wereld, en de bewonderenswaardige overeenstemming, zoowel hier als elders, tusschen de begeerten en de middelen om ze te bevredigen, zal voorzeker de vrome godsdienstvriend daarbij ook de Hand niet vergeten, die, onder de treurigste en meest hoopelooze omstandigheden aldus voor Hare schepselen de tafel in de wildernis dekt.

(10 Jan.) Na de godsdienstoefening, welke wij ten dien einde ongemeen vroeg gehouden hadden, maakten wij ons gereed om onze beloften te vervullen, hoewel de thermometer tot minus 37° gedaald was. Wij vonden de inboorlingen ter bestemde plaats, en toen wij naderden begaf een van hen die het opperhoofd scheen te zijn, zich omtrent honderd vademmen voorwaarts, terwijl hij zijne armen opgeheven hield om te doen zien, dat hij geene wapenen had. Wij wierpen derhalve onze geweren weg, waarop al de inlanders op het zelfde oogenblik hunne wapens, zoo als zij te voren

gedaan hadden , in de lucht smeten , en ons onder de gewone welkomscreet afwachtten.

Weldra ontwaarden wij het dorp , dat uit twaalf sneeuw hutten bestond , die aan het binnenste van eene kleine baai op de kust , een paar mijlen van het schip opgericht waren. Zij geleken naar omgekeerde kommen , en lagen zonder eenige orde op de plaats verspreid ; elke hut had een lang en bogtig aanhangsel , hetwelk de ingang was. Aan de opening van dezen krommen gang zaten de vrouwen met hare dochters en zuigelingen. Wij werden weldra uitgenoodigd deze te bezoeken , waartoe wij met geschenken van koralen en naalden voorbereid waren. De uitdeeling hiervan verdreef weldra de beschroomdheid , welke zij bij onze eerste verschijning aan den dag hadden gelegd.

De bovengemelde gang , die gewoonlijk krom is , geleidde ons naar het voornaamste vertrek , hetwelk een ronde koepel was , van tien voet middellijn , voor één huisgezin ; terwijl een ovaal van tien voeten breed en vijftien voeten lang , voor twee huisgezinnen diende. Tegenover de deur was eene bank van sneeuw , die bijna een derde van de breedte besloeg en omtrent derdehalf voet hoog was , van boven vlak en met onderscheidene vellen bedekt ; dit was de algemeene slaappleats voor de geheele familie. Op het einde van deze bank zat de vrouw des huizes , tegenover de lamp , die naar de algemeene gewoonte in dit land , met mos en olie gevuld , genoegzaam licht en warmte verspreidde , zoodat het verblijf daarin zeer aangenaam was. Boven de lamp stond de kookpan , die van

steen was , en waarin rendier- en zeekalfsvleesch met olie bereid wierd , artikelen waaraan men geen gebrek had. Alle andere voorwerpen , kleederen , gereedschappen , zoowel als levensmiddelen , lagen in eene onbeschrijfelijke verwarring door elkander , en bewezen dat althans orde en netheid niet onder hunne deugden behoorden.

Het was voor ons van meer belang , dat wij in dezen verwarden hoop ook een paar versche zalmen bespeurden ; want indien zij deze visschen wisten te krijgen , konden wij zeker zijn , dat ook wij daarmede onzen voorraad van victualie , die , in ons geval , niet te groot kon zijn , zouden kunnen vermeerderen. Op onze navraag vernamen wij dat zij hier in overvloed waren , en dit gaf ons het uitzigt op eene aangename tijdkorting , die ons tevens voor onze moeite rijk beloonen zoude. Zij boden ons nu , als een tegengescchenk , ieder voorwerp aan , dat wij maar wilden uitkiezen ; wij kozen dus eenige werpspiesen en bogen met hunne pijlen , als ook een oorsieraad van ijzererts , te weten een bal aan een' draad vastgemaakt , en bovendien eenige voorwerpen voor onze verzameling van zeldzaamheden. Het oorsieraad was nog verfraaid met eenige daaraan gehechte vossentanden , en met franjes van rendierpeesen. Een nieuw geschenk van naalden , welke wij bij de vorige giften voegden , deed ons hun volkomen vertrouwen en hunne hartelijke vriendschap verwerven.

Terwijl ik van deze hutten spreek , die geheel van sneeuw waren , moet ik er bijvoegen , dat zij allen verlicht werden , door een groot stuk helder

ijs, hetwelk als een zoogenaamd patent-glas der schepen, omtrent halverwege in de oostelijke helft van het dak hing. Bij onderzoek van verscheidene zulke glazen van ijs bevonden wij dat zij schier allen de zelfde gedaante hadden. Maar naderhand zagen wij ook, hetgeen ons vroeger, door de duisternis ontsnapt was, dat omstreeks het midden van den krommen gang eene opening was, die naar het verblijf der honden geleidde. Ook bemerkten wij dat deze kromme gang, derwijze was ingerigt, dat hij naar verkiezing om de hut kon gedraaid worden, zoodat de bewoners zich altijd tegen den wind konden beschutten. Deze hutten waren overigens pas opgerigt, en naauwelijks een etmaal oud; een bewijs dat de bouwkunst in dit land niet veel tijd vereischt. Wij vernamen verder, dat hunne winterprovisie van zeekalfs- en rendiervleesch in de sneeuw begraven werd, dat zij dezen voorraad in den zomer hadden vergaard om daarvan in den winter te leven. Tot dus verre had men niet opgemerkt dat dit gebruik onder de bewoners dezer gewesten bestond. Of men vergeten heeft dit te melden, dan wel of men het niet gezien heeft, is mij onbekend.

De vrouwen waren zekerlijk geene *beautés*; maar zij waren, ten minste, ruim zoo schoon als de mannen. Allen die boven de dertien jaren waren schenen gehuwd te zijn, en in elk huis zagen wij er niet meer dan drie of vier, zonder dat wij met zekerheid konden zeggen of zij al of niet tot de huisgenooten behoorden. Zij schenen de jonge vrouwen in het huis te zijn waar ééne oude vrouw

nt-glas der
elijke helft
erscheidene
zij schier
naderhand
or de duis-
nidden van
die naar
bemerken
was inge-
ut kon ge-
h altijd te-
eze hutten
welijks een
kunst in dit
namen ver-
lfs- en ren-
rd, dat zij
ergaard om
s verre had
der de be-
en vergeten
niet gezien

autés; maar
oon als de
aren waren
e zagen wij
lat wij met
niet tot de
de jonge
bude vrouw

aan het hoofd stond. Zij waren kort van gestalte en hunne kleeding minder net dan die der mannen; inzonderheid was hun haar smeriger en minder zorgvuldig opgemaakt. Zij waren zacht van gelaatstrekken, en hadden, even als de mannen, frisch blozende koonen; eene van de meisjes, die dertien jaren oud was, had werkelijk een bevallig en lief voorkomen. Allen waren min of meer getattoueed, voornamelijk op het voorhoofd, en aan wederzijden van den mond en de kin, doch slechts in strepen zonder eenige regelmatige figuren, overeenkomstig het gebruik der Eskimoos van het noordwestelijk *Amerika*, volgens hetgeen onderscheidene schrijvers ons daarvan hebben medegedeeld. De kleeding der vrouwen was niet zeer verschillend van die der mannen, behalve dat hun opperkleed zoo wel van voren als van achteren in eene punt uitliep, waarbij sommigen ook franjes van verschillende diervellen droegen.

De belangrijkste vragen moesten thans door ons gedaan worden, en hunne antwoorden, zoo goed als kwaad, kwamen op het volgende neder: zij waren bekend met *Igloodik*, het *Winter-eiland* en de *Repulse-baai*; zij waren eerst sedert dertien dagen van *Akolee* vertrokken, eene plaats die tegen over de gemelde baai gelegen was. Zij waren naar de plaats, waar wij hen gezien hadden, gekomen, om de opene zee te zoeken, welke, volgens hun zeggen, op eenigen afstand ten noorden lag; zij voegden er bij, dat het land, hetwelk wij ten noorden hadden, een eiland was, *Kajaktagavik* genaamd, en dat zij om de west daarvan, geko-

men waren , langs de kust , waar verscheidene groote rivieren uitliepen. Maar wij konden niet van hen te weten komen , of er bezuiden dat eiland , of van de zuidelijke punt die wij nu in het gezigt hadden , eene opening was. Dit was zeer teleurstellend , daar wij onze hoop op eene doorvaart in die streek gevestigd hadden , vermits wij overtuigd waren dat het oostelijke land het vaste land van *Amerika* was.

Wijders gaven zij ons het berigt dat er vele bism-ossen op de zuidelijke bergen gevonden werden , en dat de rendieren in April in groote menigten herwaarts kwamen. De huid van eenen veelvraat , welke wij van hen kochten , bewees dat ook dit dier dit oord bezocht. Hunne wijze van rendieren te jagen , zoo als zij ons die beschreven , komt volmaakt overeen , met hetgeen daaromtrent in andere gedeelten van het land gebruikelijk is. Deze jagt bestaat , zoo als dikwerf uitvoerig beschreven is geworden , in het nabootsen van de gedaante van het dier , door twee mannen , waarvan de voorste de horens en den kop van het rendier over zijn hoofd draagt. Op deze wijze kunnen zij , zonder vrees te verwekken in de nabijheid van het dier en zelfs midden onder eene kudde komen.

Toen wij eene schets van hun dorp wilden nemen , baarde dit aanvankelijk eenige ongerustheid , maar zij waren tevreden , zoodra wij hun het oogmerk daarvan verklaard hadden , en zij vonden vermaak in het herkennen van ieders woning toen de teekening voltooid was. Het werd nu tijd om aan den terugkeer naar boord te denken ; velen

van hen boden ons hun geleide aan; en wij namen afscheid van de vrouwen en kinderen, terwijl wij den kreupelen man verzochten den volgenden dag bij ons te komen, om door onzen chirurgijn onderzocht te worden. Acht mannen vergezelden ons naar het schip, en terwijl zes van hen aan de zorg van ons scheepsvolk werden overgelaten, noodigden wij de twee hoofden in de kajuit.

De messen, vorken, schotels en ander tafelgereedschap verwekte bij hen groote verwondering, en hetzij hun smaak zich sedert den vorigen dag verbeterd had, omdat onze gerechten hun toen geheel onverwacht voorgezet werden, werd onze soep gretig door hen genuttigd, en zij leerden vrij handig onze lepels gebruiken. Zij waren inderdaad goede nabootsers, want nadat zij een poosje toegezien hadden, wisten zij zich ook van mes en vork te bedienen, als of zij reeds lang daaraan gewoon waren geweest. Het scheen dat onze ingelegde vleeschspijzen hun thans behaagden, als ook de gerookte zalm, welke laatste hun echter minder vreemd was; maar pekelvleesch wilden zij niet eten, en wezen pudding, rijst en kaas insgelijks van de hand. Nadat zij het middagmaal gehouden hadden, verlangden zij van tafel op te staan, en wij geleiden hen naar hunne makkers, die aan hunne zijde door onze matrozen zeer gul onthaald waren, met welke laatsten zij vriendschappelijk en vrolijk in het rond dansten.

Terwijl wij, vóór dit middagmaal, met hen naar boord voeren, kwam er een zeer koude wind uit

eene vallei, en een van hen zeide mij dat mijn wang bevroren was, waarop hij oogenblikkelijk eenen sneeuwbal maakte en mij daarmede wreef, door welk middel hij mij van eene zeer onaangename smart bevrijdde. Na dit voorval bleef hij altijd bij mij, en herinnerde mij bij herhaling dat ik mijne hand op de wang moest houden, om het zelfde ongeval niet voor de tweede maal te ondergaan. Dit was een bewijs te meer van hunne goedhartigheid, en vermeerde nog de goede meening, welke wij van dit volk hadden opgevat. Allen schenen de zelfde gezindheden te hebben; zij verlangden ons in het dragen van onze goederen te helpen, en wisten in één woord niet, wat zij doen zouden, om ons genoeg te geven.

(11 Jan.) De ochtend was helder, maar koud, en de thermometer stond op minus 35°. Onze vrienden aan boord wachtende, gingen wij niet aan land. Ten één ure kwam de man, die een been verloren had, en wiens naam TULLUARIU was, bij ons. Hij was door een ander, zeer verstandig inlander, TIAGASHU genaamd, die zijne slede trok, vergezeld. Toen de chirurgijn het been onderzocht had, bevond hij den stomp gaaf en goed genezen, en daar de knie reeds gebogen was, kon de lijder gemakkelijk een houten been te baat nemen. De timmerman werd derhalve geroepen om hem de maat te nemen; en, radende wat men met hem voorhad, gaf hij daarover eene levendige vreugde te kennen. Toen zij zeer vertrouwelijk begonnen te worden, werd de zeekaart gehaald; en nu bleek het dat zij alle plaatsen (althans de namen daarvan)

tusschen *Igloolik* en *Repulse-baai* kenden , als ook de namen van sommigen der bewoners. Toen wij *Ackoolee* noemden en het op de kaart aanwezen , herkenden zij dadelijk hun eigen verblijf en de ligging van het schip.

Een van hen , *TULLUAHIV* , nam toen het potlood op , en trok de lijn langs welke zij gekomen waren , maakte daarop eenige stippen en telde op zijne vingers , om te kennen te geven dat zij op de reis niet meer dan negenmaal geslapen hadden. *TIAGASHU* trok vervolgens eene lijn om de kust aan te duiden , welke wij in den herfst moesten rondzeilen. Deze kust lag westelijk en bevatte eene menigte kapen , baaijen en rivieren. Op de hoogte van deze kust teekende hij verscheidene eilanden , waarvan hij er een met een meer in het midden afbeeldde. Te gelijker tijd wees hij ons op zijne teekening de plaatsen aan , waar de meeste zalm en andere goede visch te bekomen was. Van hier af , nam zijne schets van de kust eene noordelijke wending , verre voorbij onze tegenwoordige ligplaats , en niet minder ver ten westen van daar. Hij begrootte den afstand op twee dagreizen , en voegde er bij , dat ook hier verscheiden rivieren in zee uitliepen.

De eerstgemelde nam nu het potlood weder op , en teekende verscheiden groote meren in dat gedeelte van het land , waar wij thans lagen ; wijders wees hij ons plaatsen aan , waar wij inboorlingen zouden ontmoeten en schetste eenen weg langs welchen hij over land in negen dagen naar het zoute water kon gaan. Evenwel verhaalden

zij ons , dat een van hunne horde een veel beter aardrijkskundige was dan zij zelven , en beloofden ons hem in ons gezelschap te zullen brengen. Nadat dit geleerde gesprek afgeloopen was , gaven zij ons te verstaan dat achttien van hen op de zeekalvenjagt waren uitgegaan , maar dat het voor de vrouwen en kinderen te koud was : en daarna hielden wij hen tot het middagmaal bezig met de prenten in vroeger uitgegevene reizen voorkomende. Zij schenen al de namen te herkennen , als of zij ten minste van de personen hadden hooren spreken , schoon zij hen niet gezien hadden , en indien wij hunne taal beter verstaan hadden , zouden wij waarschijnlijk bemerkt hebben , dat de wetenschap van zijns naastens zwakheden en fouten hier niet minder beoefend wordt , dan in eenige kleine stad van *Engeland* en dat het ook niet noodig is , zeer nabij de lieden te wonen , om bedilziek en bemoeiachtig hunnen goeden naam te bezwalken. Het zoude mij aangenaam geweest zijn , te bevinden dat ik onze nieuwe vrienden met deze gissing onregt deed , en oneindig aangenamer zou het mij zijn , indien ik mij nopens mijn eigen land daarin bedroog.

In onze kajuit , was de snuiter een voorwerp van groote nieuwsgierigheid en vermaak ; maar bovenal was dit een groot brandglas , waardoor ieder van hen , wanneer men het tusschen hen hield , het aangezicht van den anderen nog eens zoo groot als naar gewoonte zag. Zoo groot is het vermaak van nieuwhoud gepaard met nieuwsgierige onkunde. Maar wij , die van alles wat

weten, die zelfs weten wat wij nimmer geleerd hebben, wij hebben het geheim gevonden om ons van deze vermaken te berooven. Het is zelfs te vreezen, dat het ambt van schoolmeester, dat overal gevonden wordt, eerlang eene siencure zal worden, derwijze wordt de geheele wereld in eene letterkundige en geleerde broeikast hervormd, waarin ieder een, ook zonder zich op iets toe te leggen, met kunde en wetenschap overladen wordt. Het oude spreekwoord, dat de wetenschap lang en het leven kort is, schijnt, althans voor het eerste gedeelte, in onze stoomkrachtige eeuw vervallen te zijn, terwijl het legioen van baardeloze kunstenaars en geleerden hand over hand aangroeit.

Gelukkig echter voor onze nieuwe gasten, was er in dit land van duisternis, geen penning- noch cent-magazijn van algemeene wetenschappen, om hunne gulhartige bewondering te verdrijven; deze gewaarwording was bij hen onbegrensd, even als zij daags te voren bij hunne makkers geweest was. Eene enkele slechte uitwerking van hunne volslagene onkunde, verlooide zich echter, in hunne halsstarrige weigering om van onzen plum-pudding te eten, terwijl wij ons geveleid hadden, dat menschen, die walvischspek en traan voor eene lekkernij houden, bij het nuttigen van onze spijsen opgetogen van vreugde en verbazing zouden zijn geweest. Onze brandewijn kwam hun even walgelijk als de overige geregten voor. Zij hebben derhalve nog geen smaak leeren krijgen in het verderfelijke vocht, hetwelk niet alleen de zeden hunner Amerikaansche broeders in het zuiden be-

dorven , maar ook hunnen ondergang verhaast heeft. Edoch , indien deze volkstammen allengs van den aardbodem verdwijnen moeten , zoo als dit hun lot schijnt te zullen worden , is het ten minste beter dat zij langzamerhand door de kracht van rum , dan bij duizendenden te vuur en te zwaard door Spaansche veroveraars uitgeroeid worden ; vermits er ten minste eenig vermaak , hoe ellendig het ook zij , in dezen vrijwilligen langzamen zelfmoord bestaat , in stede van bloedvergieten en verwoesting. Is het niet het noodlot der wilde en onbeschaafde volkeren dezer aarde om plaats te maken voor de meer verlichte en bekwame natiën ? Dit is de onveranderlijke orde der wereldsche zaken , en zij is billijk ; ook zullen al de klaagliederen eener kinderachtige philanthropie , met hare nog dwazere of berispelijke tegensporrelingen , geen tittel aan dezen onvermijdelijken loop der dingen veranderen. Al wat ons betaamt is , te zorgen dat deze uitkomst niet door dwingelandij en onregtvaardigheid verhaast worde , en niet gepaard ga met de onderdrukking of mishandeling der personen.

Maar onder deze bedroevende overdenking , naderde het tijdstip , waarop wij onzen maaltijd moesten staken en onze gasten huiswaarts zenden. Wij gaven den verminkten te kennen , dat het nieuwe been in drie dagen gereed zou zijn , en dat wij het hem zouden aanpassen. Wij gaven vervolgens aan ieder van hen een ledigen vleeschtrommel , waarmede zij zeer verblijd van boord gingen. Het is zalig , zijne noodlijdende natuurgenooten met goud te kunnen overladen ,

maar niet minder aangenaam is het welligt, menschen gelukkig te zien met geschenken, die ons niets kosten, en hier hadden wij aan een aantal menschen de grootste blijdschap gegeven met een geschenk dat voor ons niet meer waarde had, dan een oude koekepan. Al waren de trommels van zilver of goud geweest, zouden zij aan deze goede menschen geene grootere vreugde hebben kunnen schenken. Niemand besliste derhalve over de waarde van een geschenk, alvorens hij ondervonden heeft, hoe gelukkig hij, met een paar blaauwe glaskoralen, met een vergulden roksknoop, met eene naald of met een stuk van een ouden ijzeren hoepel, velen zijner natuurgenoeten maken kan.

Een zeer koude wind verhinderde ons hen op de terugreis te vergezellen, gelijk wij voornemens waren geweest. Wij deden heden geen ander werk, behalve dat wij eenige kleine scheepsbehoeften opruimden, om deze tot dus verre zoo eerlijk schijnende lieden niet in verzoeking te brengen, en hierdoor de oorzaak te zijn, dat zij eene ondeugd leerden kennen, die hun tot nu toe vreemd scheen te wezen; eene ondeugd die aan alle onbeschaafde volken eigen is, en waaraan zich ook deze natie op sommige plaatsen al te zeer overgeeft, althans naar het getuigenis van ervaren reizigers.

Beventiende Hoofdstuk.

WIJ ONTVANGEN NADERE GEOGRAPHISCHE BERIGTEN VAN EENEN DER INLANDERS, IKMALLIK GENAAMD. — WIJ ZETTEN ONZEN ONGANG MET DE INLANDERS VOORT. — HET ZUIVERE KWIK BEVRIEST EINDELIJK BIJ MINUS 39°. — DE EERSTE ZONSOPGANG IN HET JAAR. — DE KONSTAPEL STERFT. — HET EINDE DER MAAND. — OVERZIGT.

(12 Jan.) De beloofde hydrograaph IKMALLIK, kwam des morgens met TIAGASHU bij ons en zij werden in de kajuit ontvangen. Zes anderen die hen vergezelden, werden aan de zorg der equipage overgelaten. Het eerste berigt dat zij ons gaven was, dat zij den vorigen dag verscheidene zeekalven op de gewone wijze aan hunne hollen gedood hadden, namelijk door hen met de werpspies te treffen, wanneer de beweging van het takje aan den ingang aanduidt, dat het dier naar boven is gekomen om adem te scheppen. Dus zegeviert de schranderheid van de onnoozelste menschen nog over die van het sluwste dier, ofschoon noch onze Eskimoos noch de door hen gedooide dieren, onder deze beide uitersten gerangschikt moeten worden.

Wij vertoonden hun thans een papier, op hetwelk eene schets gemaakt was, van het reeds bekende land, tusschen de *Repulse-baai* en het *Prins-*

Regent's-kanaal, waarbij de namen der onderscheidene plaatsen aangeteekend waren. (Deze werden aanstonds door hen erkend. IKMALLIK nam nu het potlood op, en verlengde de schets van *Akullee*, waarbij hij voor een goed eind weegs, met zeer weinig afwijking, de linie volgde, welke TULLUAHIU reeds getrokken had. Vervolgens verlengde hij deze linie nog meer naar het westen, in plaats van noordwaarts, zoo als de laatstgenoemde gedaan had; zoodat zij, overeenkomstig met onze gissingen, eene meer noord-westelijke strekking bekwam. Hij voegde er evenwel de eilanden niet bij; ook konden wij niet bespeuren, hoe vele dagreizen hij van het einde zijner kaart tot *Akullee*, nabij de *Repulse-baai* rekende; maar hij teekende de *Wager-bay* (*weddingschaps-baai*) en de rivier zeer juist af, als ook verscheidene andere rivieren. Wijders gaf hij ons te kennen, dat ons schip tot aan den herfst dien koers konde houden. Met deze inlichtingen moesten wij ons voor het oogenblik vergenoegen.

Wij vertoonden hun de afbeeldsels van de inboorlingen van het land, naar teekeningen gegraveerd, welke op vroegere reizen gemaakt worden, en te gelijker tijd noemden wij hunne namen op. Deze laatsten hadden niets vreemds voor hen, maar beiden waren verwonderd, over het verschil in voorkoming en houding tusschen deze inlanders en hen zelven; want zoo het niet om de baarden ware geweest, zouden zij ze voor afbeeldselen van vrouwen gehouden hebben. Hun opperhoofd, IKMALLIK was een sterk, groot man ongeveer 5 voet 10 duim, de knapste man

van het geheele gezelschap. Wij gaven hun soortgelijke geschenken als den vorigen dag, waarop zij zeer voldaan van boord gingen.

(13 Jan.) De thermometer op minus 35° staande, was het dezen morgen vinnig koud; maar de wind was zoo sterk niet, dat wij verhinderd waren, onze belofte na te komen, om de inlanders op eene zeekalvenjagt te vergezellen. Wij ontmoetten hen gevolgelijk omtrent halverwege van hun dorp ongewapend; en zij keerden vol vreugde terug, toen zij vernamen dat wij voornemens waren in hunne hutten te komen. Terwijl er nu een scherpe wind vlak tegen ons opstak, waren wij in groot gevaar van het bevrozen onzer aanzigten, waarop zij allen de taak op zich namen, om ons naauwkeurig gade te slaan, en ons dadelijk te waarschuwen, wanneer het noodig werd, in het eene of andere gedeelte, door wrijven met de hand, den omloop van het bloed te herstellen.

De vrouwen hadden thans veel van hunne schroomvalligheid verloren; en toen wij bevonden dat de jagers afwezig waren, gingen wij in de hut van TULLUAHIU; waar wij door zijne vrouw, dochter en twee jonge kinderen vriendschappelijk onthaald werden. Een volledig stel van vrouwenkleederen was tot een geschenk voor mij in orde gebragt, van de zelfde stoffen gemaakt, welke ik reeds vermeld heb, terwijl de huiden met groote zorgvuldigheid aan elkander gevoegd waren, om de kleuren aan elke zijde met elkander te doen overeen komen. Van onderen was er eene franje aan, en een wit boordsel om den hoed en de

armgaten. Ik twijfelde niet of het kleed was een meesterstuk van hunne voornaamste modester, en ik bewonderde het niet minder, dan eene Londensche dame het verhevenste kunstgewrocht der beroemdste *marchande de mode*. Als een tegengeschenk bood ik de edelmoedige dame een zijden halsdoek aan, waarin zij, onder alle voorwerpen welke ik haar vertoond had, het meest belang had gesteld. Ik bevond ook dat zij, ofschoon eene vrouw, goede begrippen van aardrijkskunde had, en wel van geheel anderen aard dan de kennis, welke zij in eene Engelsche kostschool uit een boekje met vragen en antwoorden zoude hebben kunnen leeren. TRIKSIN, zoo heette zij, begreep oogenblikkelijk onze schets van het land, en het gereedschap daartoe ontvangen hebbende, teekende zij er nog een gedeelte, en in het bijzonder een aantal eilanden bij, terwijl zij ons de plaatsen aanwees, waar wij zouden kunnen overnachten, en waar wij ons van levensmiddelen konden voorzien. In zoo verre was hare teekening eene verbetering en vermeerdering van de vroeger ontvangene berigten.

De jagers kwamen thans terug met een zeer groot zeekalf: de overige manschappen onzer equipage, hadden overal waar zij geweest waren de grootste vriendelijkheid ondervonden, en bij de inlanders eene groote hoeveelheid van wild en visch gezien, welke zonder twijfel in de sneeuw begraven was geweest. De wellevendheid der inlanders, want zoo mag men het werkelijk noemen, noopte hen om onze manschappen door een gedeelte van hen

uitgeleide te laten doen , blijkbaar omdat wij hun de zelfde beleefdheid bewezen hadden. Na eenigen tijd vroegen zij verlof om naar huis te keeren , en wij scheiden onder de zelfde luidruchtige plitplegingen. Wij bepaalden te gelijker tijd , dat TULLAHIV des anderen daags zijn houten been zoude komen halen , terwijl de overigen op nieuw op de zeekalvenjagt zouden gaan. Op onzen terugweg naar het schip was het zeer koud , en ik kwam niet aan boord zonder een gedeelte van het vel van mijnen wang verloren te hebben. Wij hadden des morgens drie ptarmigans gezien , maar op onze terugkomst trachtten wij vergeefs hen op te jagen.

(14 Jan.) De thermometer daalde van 33°, zijnen stand van gister avond , tot 38°; en daar de koude door den wind zeer snerpnd was , twijfelde ik of onze patient aan zijne verbindtenis voldoen zoude. Evenwel kwam hij tegen middag , vergezeld van zijnen vriend OTOOKIV , en diens vrouw KUANGA , benevens nog eene bejaarde vrouw , vier mannen en twee jongelingen. De drie voornaamsten werden in de kajuit toegelaten , en de overigen aan de zorg van den stuurman toevertrouwd. Het houten been werd aangepast , om te zien of het goed van lengte was , en daar het , na dit onderzoek , nog eenige voltooiing noodig had , werd de patient verzocht den volgenden dag weder te komen. Eene herziening van de kaart leverde ons geene groote opheldering op , maar het bleek nu zeker te zijn dat er eene groote baai , tusschen *A-kullee* en deze plaats was , en dat , indien er eenige opening in het westen bestond , die zeer naauw moest zijn.

Blijkbaar was de kunst van het schetsen der om-
trekken van het land hun niet onbekend, want
zij teekenden zeer naauwkeurig de meren bij *Re-
pulse-baai* en de plaatsen waar de onderscheidene
kanalen en rivieren aan de kust gelegen waren,
zoowel ten zuiden als ten westen. Zij hadden van
de zee-hutten der andere Eskimoo's gehoord, maar
hadden ze niet gezien; dit deed ons besluiten dat
zij nimmer aan de oostkust geweest waren, en dat
zij gevolgelijk niet buiten de grenzen dezer baai
reisden, ofschoon wij nog niet naauwkeurig met
hunne leefwijze en hun rondtrekken bekend waren.

Daar zij ten 1 ure wenschten te vertrekken,
werden de overigen van omlaag geroepen; en wij
bevonden met groot vermaak, dat de stuurman de
bejaarde dame had overgehaald om zich het haar
te laten snijden, kammen en opmaken, hetwelk
aan haar voorkomen zoo veel bevalligheid bijzette,
dat allen verlangden de zelfde kunstbewerking te
ondergaan. Dit was een buitengewoon bewijs van
eierzucht en smaak onder dit volk, en het speet
mij nu dat ik geenen voorraad van kammen had
medegenomen om hun daarvan een geschenk te
maken. Intusschen was het halssnoer van koralen,
dat ik aan elke der vrouwen gaf, denkelijk in hun-
ne oogen van grootere waarde, hoewel van min-
der nut.

(15 Jan.) Wij namen proeven met eenig kwik,
hetwelk wij wisten dat zuiver was, en het be-
vroor, op 39° minus. Vermits de thermometer,
aan welke wij onze dagelijksche waarnemingen de-
den, op de zelfde hoogte stond, waren wij van

de naauwkeurigheid dezer proef overtuigd, althans tot op dit standpunt. Naderhand daalde hij tot minus 40°, hetwelk de laagste temperatuur was, die wij tot dus verre ondervonden hadden. De horizon was op den middag niet zoo helder als naar gewoonte, zoodat wij veel minder licht van de middagschemering der zon bekwamen. De beide mannen van gisteren kwamen heden alleen aan boord; wij vernamen dat de overigen op de zee-kalvenjagt waren gegaan. Het beloofde been, thans voltooid zijnde, werd den patient aan gedaan, die geen tijd verloor om het nut en gemak daarvan te beproeven, maar terstond in eene vervoering van blijdschap en met eene fiere houding door de kajuit wandelde, meer vreugde over dit eene geschenk dan over al de anderen betoonende. Al de heilkundige verdienste kwam den timmerman toe, die, in zulke gevallen, meen ik, de slechtste operator niet is; maar ik twijfel of eenige heelmeeester-operatie immer den patient zoo wel voldaan hebbet, als de kuur door welke wij nu eenen overigens gezonden en werkzamen man, weder dienstbaar voor zich en de zijnen gemaakt hadden.

Hunne dankbaarheid nam echter eene wending die ons kluchtig voorkwam, schoon zij bij hen zeer natuurlijk was. Zij hadden geene redenen om aan hunne eigene geneeskundige bekwaamheid te twijfelen, daar de genezing van het been alleen aan onzen voorraad van timmerhout en voornamelijk aan onze betere gereedschappen te danken was. Het zij dan dat zij een weinigje verwaandheid aan den dag legden, hun goede wil

althans was niet te betwijfelen. Zij hadden bemerkt dat onze arme konstapel thans als een geraamte uitgeteerd was, en vermits OTOOKIU een *angekok* of bezweerder en geneesheer tevens was, stelden zij ons voor, zijne tooverkunsten tot de genezing van onzen snel verkwijnenden lijder aan te wenden. Het is waar dat een weinigje tooverij de ziekten uit het ligchaam en veel meer nog uit den geest kan wegnemen, en dat de geneeskunst, zonder deze soort van tooverij, hare regterhand zoude missen, zelfs in *Londen*, waar men nog andere *angekoks* vindt dan de brutale kwakzalvers, welke zich het vermogen toeschrijven, om alle kwalen en ziekten der onnoozele menschen die hen gelooven, grondig te genezen. Maar de kwaal van onzen konstapel was van te ernstigen aard om eenige korstwijf te gedogen, en wij wezen het aanbod van de hand, hetwelk weldra, onder de menigte van nieuwe voorwerpen, die onze gasten omringden, vergeten werd.

In het houten been werd de naam van ons schip gesneden, en men legde het in de slede, vermits TULLUAHIU er nog niet genoeg aan gewoon was, om er een paar mijlen ver mede over ijs en sneeuw te gaan. Dat wij als de hartelijkste vrienden scheidden behoeve ik niet te melden. Wij vernamen heden, dat TULLUHIU eenen broeder had, die met eenigen zijner metgezellen meer voorwaarts naar het noorden was gegaan, bisam-ossen te jagen, en dat hij voornemens was hem spoedig derwaarts te volgen; dat men aldaar in het voorjaar en den zomer heerlijke zalmen, en in de meren

ook andere groote visschen vond. Wijders verhaalde hij ons, dat zijn volk voor het tegenwoordige op deze plaats vertoeven wilde omdat zij aldaar den vorigen dag eene menigte zeekalven gevangen hadden. Wij bemerkten met leedwezen dat, ofschoon zij dezelfde taal spraken, hun tongval zeer verschillend was van de woordenlijsten in de boeken en ook van de Deensche woordenboeken voor de Eskimoosche taal, waarvan wij voorzien waren. Het was derhalve van groot belang voor ons hunne taal te bestuderen, daar zulks het eenige middel was, om onze kennis van het land te vermeerderen. De kommandeur aoss was, natuurlijk, de gene die in deze studie de snelste vorderingen maakte.

(16 Jan.) Heden kwamen drie inlanders aan boord, en verhaalden ons, dat zij den vorigen dag zes zeekalven gedood hadden. TIAGASHU, de zoon van den ouden man onder het gezelschap, was een der verstandigste inlanders welke wij nog ontmoet hadden. Geen van hen echter wist, na het bezigtigen onzer kaart, iets daarbij te voegen. In de schetsen welke wij van hunne personen geteekend hadden, vonden zij, even als hunne landgenooten vroeger, veel vermaak, en lachten hartelijk op het zien eener teekening van den man met het houten been en zijnen metgezel. Aan ieder van degenen, die te voren geene blikken trommels ten geschenk ontvangen hadden, werd er nu een uitgereikt en bij het afscheid vernamen wij van hen (zoo wij hen wel verstonden), dat zij onlangs eenige lieden van *Iglolik* gezien hadden. De thermometer daal-

de des avonds tot 42° minus, en wij hadden een flauw noorderlicht.

(17 Jan.) Nadat de thermometer op 43° minus in den morgen gestaan had, klom hij in den loop van den dag eenige graden. Onder de godsdienstoefening kwamen vijf Eskimoos aan boord, die na den afloop der plegtigheid toegelaten werden. Dat zij niets van den Zondag weten, behoef ik niet te zeggen. Het gelaat van eenen bejaarden man, HOLISHAKTOO, waarvan wij eene afbeelding maakten, week aanmerkelijk af van de algemeene trekken dezer natie, als of hij tot eenen verschillenden stam behoorde. Zij verwittigden ons dat zij vijf zeekalven gevangen hadden, waardoor de jagt van de geheele week achttien bedroeg, hetwelk zij als eene goede vangst beschouwden, zelfs indien zij er voor deze reis geen een meer kregen. Wij gaven op nieuw geschenken aan hen die er nog geene ontvangen hadden, en twee van hen vonden goed zich, onder de handen van den stuurman, hunne baarden te laten ontnemen. Er begon bij de felle koude eene stijve koelte te waaijen, zoodat wij hen uitnoodigden den nacht aan boord door te brengen, waartoe twee van hen zeer genegen waren, maar de anderen moesten op de jagt gaan, waarom zij allen ons verlieten.

(18 Jan.) Wij hadden op dezen dag een hevigen storm met jagsneeuw, want in den morgen nam de wind tot onderzeilskoelte aan, en het werd op den middag zoo dik, dat wij de zon, waarop wij gerekend hadden, niet konden zien. De ther-

mometer krom intusschen in den loop van den dag tot 32°, en was des avonds ten 9 ure slechts op minus 9°. Wij waren derhalve den geheelen dag verplicht aan boord te blijven. Den volgenden dag (19 Jan.) was de wind lang zoo sterk niet, daar hij uit het noordwesten gewaaid had, met den barometer op omstreeks 28½°.

Heden werden onze vrienden dus niet, gelijk den vorigen dag, verhinderd van bij ons te komen. Drie mannen en twee knapen kwamen vroegtijdig in den voormiddag en vertoefden eenige uren bij ons, waarna zij met de gewone geschenken terug keerden. De eerste poging tot bedrog geschiedde heden, maar zij was zeer verschoonlijk. Een jongen verzocht om eenen trommel voor zijne moeder, wier man, zoo als naderhand bleek, er te voren een bekomen had. Maar de ontdekking van deze kleine gaauwdieveryj verwekte slechts kortswijl bij hen; iets hetwelk wij in het vervolg nog dikwijls ondervonden. Een der mannen onderscheidde zich door een snoer van vossentanden in zijn haar, en scheen bijzonder schrander te zijn. Hij kwam op de gedachte dat wij een paar jongens van hen aan boord konden nemen, om hun Engelsch te leeren, en hen ook, door behulp van de boeken welke wij van den predikant te *Holsteinborg* ontvangen hadden, in het lezen en schrijven van hunne eigene taal te onderwijzen. Indien ons dit gelukte zouden zij ons later van groote dienst kunnen zijn. Ik besloot derhalve, bij de eerste gunstige gelegenheid, hun dit voorstel te doen.

van den dag
re slechts op
geheelen dag
olgenden dag
niet, daar
met den ba-

niet, gelijk
j ons te ko-
vamen vroeg-
eenige uren
e geschenken
bedrog ge-
verschoonlijk.
el voor zijne
ad bleek, er
e ontdekking
slechts korts-
vervolg nog
nnen onder-
sentanden in
nder te zijn.
en paar jon-
n, om hun
behulp van
ant te Hol-
en en schrij-
zen. Indien
van groote
alve, bij de
voorstel te

(20 Jan.) De wind bedaarde geheel, en het werd fraai en helder weer. De kommandeur ross en de dokter gingen naar het dorp der Eskimoos, en waren met genoeg getuigen van hunne dansen en gezangen. De zon kwam na eene afwezigheid van vijftig dagen voor het eerst te voorschijn, met haren halven diameter boven den zichtbaren horizon. Wij hadden derhalve haren bovenrand, overeenkomstig met onze berekening, vroeger kunnen ontwaren, indien de lucht helder ware geweest. Dit verschijnsel baarde ons groote vreugde, maar had geene de minste uitwerking op de Eskimoos, voor welke de nacht van deze gewesten de dag is, althans meer waarde voor hen heeft, omdat het de gunstigste tijd is, om sluwe en omzigtige zeekalven te jagen. Om deze reden keerden zij altijd huiswaarts wanneer de dag aanbrak, en klaagden over het licht, als eene oorzaak van gedwongene en geenszins aangename werkeloosheid.

Zij gaven ons te kennen dat zij eenige ptarmigans gezien hadden, waarop wij besloten er jacht op te maken, en er een van schoten. Het bleek echter dat het eene witte patrijs was. Deze vogel houdt derhalve hier zijn verblijf in alle seizoenen van het jaar.

Onze ongelukkige konstapel, JAMES MASLIN, overleed dezen avond. Sedert lang was het buiten twijfel, dat hij aan eene tuberculeuze tering leed, waarvan hij nimmer herstellen kon, eene omstandigheid, die natuurlijk onze smart over zijn verlies minder hevig maakte. Reeds in het begin van onze reis vernamen wij, dat hij wegens de

zelfde kwaal in *Engeland* meermalen in het hospitaal gelegen had, maar het was toen buiten ons vermogen hem terug te zenden. Hij was vijf en veertig jaren oud, en er sedert lang op voorbereid om dit leven te verlaten.

Den 21sten was het stil en helder weer. Eenige Eskimoos kwamen ons bezoeken, met eenen jongeling en een meisje, dat zoo dicht in rendiervellen gewikkeld was, dat zij naar eenen bal op twee stokken geleek; maar zwarte, levendige oogen, frissche roode wangen en jeugdigheid maakten dat wij haar mooi vonden, in een land, waar onze smaak niet zoo moeilijk te bevredigen was. Ik geloof dat dit veel vaker het geval is, dan men wel denkt. Althans schijnt de ondervinding der meeste reizigers zulks te bevestigen, en de gewoonte geeft in dit punt eene verandering aan ons oordeel, welke wij ten onrechte waanden onmogelijk te zijn. Zonder twijfel is ook dit eene wijze verordening, vermits men zich tevreden moet stellen met datgene, wat men bekomen kan. Dit jonge meisje was reeds verloofd, zoo als in dit land het gebruik is, waar zelfs dikwijls in de vroege kindsheid de huwelijken bepaald worden. Wij allen hebben romans gelezen, waarin dergelijke overeenkomsten de rampzaligste gevolgen hadden, maar hier schijnen zij gelukkig uit te vallen, omdat er zoo weinig verscheidenheid onder de vrouwen bestaat, dat de eene schier even veel belang inboezemt als de andere. Maar indien dit gebruik weinig van dat der Turken en Chinezen verschilt (in de onderstelling dat de verbindtenis

onherroepelijk is, hetwelk wij niet weten), mag ten minste de bruidegom zijne aanstaande aanschouwen; hij ziet haar opgroeijen, en koopt niet, gelijk een gemeen spreekwoord zegt, »eene kat in den zak,» zoo als de Chinees of de Musselman.

Ik besef dat ik hier vele bijzonderheden zou kunnen vermelden, die van weinig belang voor mijne lezers zijn, en naauwelijks de moeite beloonen, om de vreemd klinkende namen der personen uit te spreken. Wat gaat het toch den lezer aan, of deze of gene in dit noordelijke land aan dezen of dien verloofd, of wie de neef, de broeder of de vader van dezen of genen Eskimoo was; of wel met welke praatjes, kuiperijen en kwaadspreken de huwelijksonderhandelingen vergezeld gingen? Naauwelijks zouden de bejaarde koffijtantes in een Engelsch dorp of stadje daarin stof tot tijdkorting kunnen vinden. Welligt zal in onze eeuw van »voortgaande kennis van landen en volken» het eene of andere dagblad hieromtrent een paar kolommen vullen. Wat ons betreft de aangenaamste tijding, welke eenig dagblad, indien het hier bestaan hadde ons zoude hebben kunnen mededeelen, was, dat het houten been van onzen vriend hem in staat had gesteld eene zeekalvenjagt bij te wonen. Daar intusschen onze bekwame scheepstimmerman, CHIMHAM THOMAS eenen voet had uitgevonden, die meer geschikt was om over de sneeuw te loopen, en waaraan hij nu de laatste hand legde, lieten wij onzen vriend verzoeken, dien des anderen daags te komen afhalen.

Zij begaven zich kort namiddag op weg. Het overige van den dag werd besteed met het maken van een graf voor den overleden' konstapel. Deze taak is niets voor hen, die er hun beroep van maken; maar voor ons, die hier van de geheele wereld afgescheiden, van elkanderen geheel afhingen en als het ware slechts voor elkander leefden, was het zulk eene zware taak, als of een vader of een broeder de laatste rustplaats voor zijnen naasten bloedverwant gereed maakte; en in dit eenzame eiland kwam onwillekeurig bij iedereen de gedachte op, hoe spoedig welligt zijne makers hem de zelfde laatste dienst zouden bewijzen. Evenwel waren deze smartelijke gewaarwordingen minder bitter, omdat wij sedert lang het einde van onzen scheepsmakker voorzien hadden. De taak werd in diepe stilte volbragt, en geen van ons durfde den anderen vragen, welke aandoeningen bij deze droevige gebeurtenis zijn hart vervulde.

De zon verspreidde op den middag inderdaad eenen schitterenden glans, en verhief zich aanmerkelijk boven den horizon. Dit was voor ons een verrukkend schouwspel, te fraaijer nog, omdat wij nu met elken dag eene vermeerdering in den glans en den duur van het zonnelicht verwachtten. Zulk een opgang van de zon, die zoo veel geeft en nog meer belooft, overtreft in heerlijkheid al, wat het prachtigste ochtendrood in een zuidelijker gewest opleveren kan. De opkomst der zon wordt altijd als een zielbekorend schouwspel der natuur begroet, zelfs door hen, die door eene gekunstelde leefwijze verbasterd zijn, wanneer zij toevallig eens

dit heerlijke natuurverschijnsel aanschouwen ; maar oneindig bekoorlijker is het , wanneer men weken lang van het verkwikkende licht van deze verkondigster van den dag verstoken , en maanden lang in eene avondschemering is gebleven. Alsdan geeft de opkomst van dit hemellicht den mensch nieuw leven , en hoe kort het ook aanvankelijk zichtbaar zij , men heeft de zekerheid , dat het morgen en overmorgen , en elken volgenden dag , langer aan den hemel zal prijken , dat het de voorbode van den zomer is , en dat dit fraaije seizoen werkelijk een' aanvang neemt.

De 22de Januarij was de fraaiste dag , dien wij sedert een zeer langen tijd beleefd hadden , en ofschoon de temperatuur op minus 35° stond , was de lucht zoo kalm , dat de koude niet sterk gevoeld werd. De eigenaar van het nieuwe been kwam , met een talrijk gezelschap aan boord , onder anderen met een' troep van knapen , van vijf tot dertien jaren. De nieuwe voet was gereed , en voldeed zoo wel , dat wij moeite hadden , den eigenaar aan boord te houden , omdat hij er dadelijk de proef van wilde nemen. De grootheid van dit geschenk , scheen inderdaad hem en zijne vrienden te overstelpen , en de timmerman en wij allen genoten den volkomenen zegepraal eener hoogere beschaving. Zelfs de Eskimoos erkenden , dat wij met meer schranderheid begaafd waren dan zij , ofschoon wij niet half zoo behendig een zeekalf in zijn ijshol konden harpoenen en geen smaak vonden in zeerobbenvleesch met traan gestoofd.

Zoo groot is het voordeel van nuttige kunsten en

handwerken. Vele reizigers hebben de erkenning hunner meerderheid van de zijde der onbeschaafde volkeren moeten ontberen, omdat zij hun voorwerpen van weelde aanboden; en wanneer zij, hunne dwaling bemerkt hebbende, die wilden goed maken, vergaten zij, dat nieuwe behoeften niet in één oogenblik ontstaan; dat een volk niet in eenen dag, met behulp van eene flesch porter, een stuk pekervleesch of een slecht passenden broek tot andere gewoonten over te halen is. Al kwam de natuurlijke eigenliefde niet in het spel, zoude het aanbieden van zulke voorwerpen op zich zelve genoeg zijn, om den wilden zijne eigene gebruiken boven die van meer beschaafde volken te verkiezen, en aan zijne lijfsbedekking, of zelfs aan zijne naaktheid, de voorkeur boven onze fraaiste kleederen te geven. Om de zelfde redenen acht hij zijne leefwijze en zijne spijzen beter dan al wat men hem daarvoor in ruiling zoude kunnen geven. Een verstandig hervormer zal altijd de vatbaarheid van den geest berekenen en daarnaar zijne pogingen ter beschaving afmeten. Maar het is ongerijmd, zich voor te stellen, dat alle menschen wijs en verstandig zijn, en vooral is het eene dwaasheid, zulks van verbeteraars en uitvinders te verwachten. Ik wil derhalve op de dwalingen van welmeenende lieden geene aanmerkingen maken, voor welke de kleinste wenk voldoende is; maar ik ben overtuigd dat de eenvoudige samenstelling van dit houten been ons hooger in de achting van dit volk deed rijzen, dan al de wonderen welke wij hen vertoond hadden, en zonder twijfel veel hooger

dan al de kennis en beschaving waarin wij boven hen uitmunten, en welke zij niet wisten te erkennen.

Het zoude niet staatkundig geweest zijn, hun alle onze wonderen dadelijk bij het begin onzer kennismaking te vertoonen. Wij hadden daarom eene menigte voorwerpen tot latere verrassingen bespaard. Onder dezen maakten de zoogenaamde »Lucifers» of phosphor-zwavelstokjes, waarmede men in een oogenblik vuur en licht voortbrengt, op hen (om eene nieuwmodische uitdrukking te bezigen) eene sterke sensatie. Het binnenste van een zakhorlogie scheen hun meer dan onbegrijpelijk voor te komen, en wij liepen groot gevaar van door hen voor wezenlijke tovenaars gehouden te worden. Onze voorgangers in de natuurkunde hadden den zelfden naam gehad, en wel grootelijks tot hun nadeel, in niet zeer afgelegene tijden en onder meer verlichting en beschaving dan er in dit verlatene land onder eene horde van Eskimoos konde bestaan.

Intusschen bragt mijn neef drie witte patrijzen aan boord. Wij hadden niet willen toestaan, dat een der inlanders hem op zijne jagt vergezelden, omdat wij hen voor als nog met onze vuurwapens niet bekend wilden maken. De geschoten vogels werden echter met de grootste oplettendheid door hen onderzocht, zij gaven een groot verlangen te kennen om de uitwerking onzer geweren te zien, en deden vragen, welke wij voor het oogenblik door allerlei onverstaanbare verklaringen poogden te ontwijken. Met veel belangstelling zagen zij, dat wij de maat van hunne lengte namen, en zij

hieven een gejuich aan, toen zij vernamen, dat een van hen slechts vier voet en tien duim haalde, terwijl twee zijner makkers vijf voet en acht duim lang waren. Hun vertrek liet ons andermaal aan onze gewone bezigheden over, waarvan het oogmerk altijd eene verbetering van onzen tegenwoordigen en toekomstigen toestand was.

(23 Jan.) Wij ontvingen andermaal een bezoek van mannen en kinderen. Een van hen was van *Neitchillee*, en had veeleer Indiaansche gelaatstreken dan die van eenen Eskimoo. Dit oord, ten zuid-westen gelegen, was naar hunne opgave, drie dagreizen met eene slede van ons verwijderd, zoodat wij dezen afstand op ongeveer 150 mijlen berekenden. De uitwerkselen van de magneet waren de voornaamste wonderen, welke wij hun op dezen dag lieten zien. De vertooning van brandend rum, waarin wij rozijnen wierpen, welke wij vervolgens geheel vlammente in den mond staken *), wekte geene geringe verbazing op, zelfs bij den *angekok*, die ons daartegen op eenigen van de bij zijne tooverijen gebruikelijke gezangen onthaalde. Het gebruik van het pistool werd hun thans eindelijk ook vertoond, omdat het vroeg of laat noodig was hun te doen zien, dat onze wapenen de hunne ver te boven gingen.

(24 Jan.) Van minus 35°, gisteren, klom de thermometer heden tot 20°. Wij hadden bepaald dat de begrafenis van den konstapel heden vóór de

*) *Snapdragon* bij de Engelschen genaamd.

godsdiens oefening zoude plaats hebben. Een toepasselijke predikatie was voor deze plegtigheid gekozen geworden. Gelukkig werd zij door geene bezoeken van inlanders gestoord, doch na den middag kwamen zij ten getalle van veertien aan boord, vijf kinderen daaronder gerekend. De man met het houten been had den geheelen weg, namelijk derdehalve mijl, te voet afgelegd en was derhalve nu in het gebruik daarvan volkomen bedreven. Onder hen bevond zich een vreemdeling, van eenen anderen stam, en die zijn haar op eene verschillende wijze had opgemaakt, doch wij konden niet ontdekken van welk oord hij gekomen was.

De vos, dien wij getemd hadden, stierf, omdat hij een witten patrijs had opgegeten, dien wij door middel eener toebereiding van arsenicum voor onze verzameling hadden willen bewaren. Dit ongeluk veroorzaakte ons derhalve een dubbel verlies.

(25 Jan.) Een nieuw gezelschap van Eskimoos kwam aan boord, en daaronder eene vrouw met een kind op haren rug. Zij was afzigtelijk over het geheele gezicht getattoueed, en men maakte van haar, gelijk zoo vele anderen, eene teekening. Haar man was een vreemdeling, tot eenen meer zuidelijken stam behoorende; hij wist de namen van koper en metaal, terwijl het volk dat tot nu toe bij ons was geweest, alleen het gebruik van het ijzer kende. De geschenken, welke wij ook aan dezen troep maakten, verhinderden niet dat er een snuiter verdween; doch wij konden den dader niet ontdekken.

(26 Jan.) Vijftien Eskimoos kwamen heden aan

boord en boden kleedingstukken te koop aan. Voor elk stuk een mes ontvangende, achtten zij zich ruim betaald. Om hunne lastige vrijpostigheid een weinig te beteugelen, liet ik er niet meer dan vier te gelijk aan boord komen; twee van onze vroegere vrienden met hunne vrouwen. Ten einde hen in geene verzoeking te brengen werden vooraf alle draagbare voorwerpen, die gemakshalve op het ijs geplaatst waren, aan boord geborgen, en eenige manschappen stonden op den uitkijk om te zorgen dat er niets ontvreemd wierd. Zelfs zonder het geval met den snuiter, hadden wij geene redenen om aan dit volkje een onbepaald vertrouwen te schenken, maar des te meer om hen niet aan verzoeking bloot te stellen. Na hun vertrek deden wij onze gewone wandeling, en vonden eenen raaf, bezig met eenen haas te verslinden, dien wij waarschijnlijk op eene vroegere jagt doodelijk gewond hadden. De temperatuur was minus 34°.

(27 Jan.) Een nieuwe troep van bezoekers bragt ons nog twee kleedingen, die het stuk met eenen ijzeren hoepel betaald werden. Wij hadden derhalve andermaal de moeite om onze rariteiten te vertoonen. Op onze nadere vragen betreffende *Neit-thillee* ontvingen wij geen ander antwoord dan dat er eene groote zeer vischrijke rivier was. Zij hadden sedert eenige dagen meer zeekalven gevangen, en begaven zich wederom ter jagt.

(28 Jan.) De thermometer was rijzende, en men gevoelde heden dat de zon reeds eenige kracht had. Veertien Eskimoos kwamen op zijde, zoo dat wij op nieuw wondervertooningen en geschen-

ken moesten maken, waartegen wij echter ook onze verzameling van portretten vermeerderden. Wij vingen in eenen val het wijfje van eenen vos, blijkbaar uitgehongerd, zoo dat het dier met eene onbeschrijfelijke gulzigheid een aangeboden stuk vleesch verslond. Het diende om de plaats van den gestorven' vos te vervullen. Den volgenden dag (29 Jan.) vingen wij er nog een', in den zelfden toestand; en de ongelukkige eenzame raaf, het schip genaderd zijnde, werd dood geschoten. Hij was den geheelen winter onze metgezel geweest en had wel verdiend gespaard te worden. In andere tijden en in meer bijgeloovige gemoederen, zoude zulk eene heiligschennis, wie weet welke ongerustheid gebaard hebben.

(30 Jan.) Terwijl wij ons naar het dorp der Eskimoos begaven, ontmoeten wij den man met het houten been. Hij was op weg naar boord om ons eenen werpspies tot een geschenk te brengen, en ons bekend te maken dat OTOOKIV ziek was. Wij vonden hem werkelijk met een dik gezwollen aangezicht, en noodigden hem om den volgenden dag medicijnen aan boord te komen halen. Wij werden gulhartig door de vrouwen onthaald en kochten eenige kleinigheden. De thermometer stond heden op minus 30°, en wij deden eenige sterrekundige waarnemingen.

(31 Jan.) Deze maand liep met een zeer fraaijen dag ten einde. Het halve dorp kwam aan boord, terwijl wij onze godsdienstoefening hielden. OTOOKIV, met zijn gezwollen aangezicht, was onder de menigte. Hij ontving zijne geneesmiddelen, en

werd toen met de overigen aan wal gezonden, tot dat wij onze kerkdienst voltooid hadden. Naar buiten gaande, bemerkten wij, dat de meesten vertrokken waren; wij zonden er nog eenigen weg, nadat wij de rendiervellen, welke zij mede bragten, gekocht hadden. Van de drie mannen die aan boord werden toegelaten vernamen wij, dat de vrouwen heen gegaan waren, omdat zij onderstelden, niet op het schip toegelaten te worden. Daar deze groote menigte van bezoekers werkelijk lastig was, nam ik deze gelegenheid waar, om voor de toekomst te bepalen, dat er niet meer dan vijf te gelijk moesten komen.

Wij vernamen, dat zij eenen beer, in zijnen winterslaap in zijn hol gevonden, en met hunne messen gedood hadden. Wij boden hen aan het dier van hen te koopen, en zij beloofden het des anderen daags mede te zullen brengen. Wij ondervonden een nieuw staaltje van gaauwdiefachtigheid; want een van hen, die eene wonde aan het been had, verzocht om een houten been, blijkbaar zonder ander doel, dan om een stuk hout magtig te worden. Toen men hem deed begrijpen, dat de eerste voorwaarde het afzetten van het gewonde lid moest zijn, nam natuurlijk alle verder onderzoek van zijnen kant, oogenblikkelijk een einde. Wij waren nu aan het einde der eerste maand van een nieuwjaar, en deze tijd was als een droom voorbij gegaan; onze bezigheden en tijdkortingen waren talrijker dan gewoonlijk geweest, en onze dagelijksche bezoekers maakten insgelijks, dat de tijd ons niet lang kon-

de vallen. De gemiddelde temperatuur van deze maand was minus 25° geweest, hetwelk even als die der vorige maanden met de gemiddelde temperatuur op vroegere reizen overeenkwam. De maand Januarij wordt ook, in het algemeen, voor de koudste maand van het jaar in deze gewesten gehouden, ofschoon in Februarij en Maart enkele dagen kouder kunnen zijn. Het was gedurende eenigen tijd de stormachtigste maand geweest, en eenmaal hadden wij den barometer tot op 28 duim zien dalen.

De gezondheid en het voorkomen van de equipage was eer verbeterd dan verslimmerd, en het overlijden van den konstapel, die sedert lang aan eene ongeneeslijke ziekte leed, konde niet als een gevolg van het klimaat worden aangemerkt. Of hij in *Engeland* langer hadde kunnen leven, is twijfelachtig, doch zoo hij daartoe hoop had gehad, wist hij wat hij waagde, daar hij reeds vroeger deze zeeën bezocht had, en thans zijne ziekte verborgen had gehouden, tot dat het te laat was om hem te behouden. Om zijne kloekmoedigheid verdiende hij voorzeker hoogen lof, schoon wij om meer dan eene reden gewenscht hadden dat hij voorzigtiger ware geweest.

Indien de ontmoeting der Eskimoos in vele opzichten belangrijk en aangenaam voor ons was, kon deze kennismaking ons tevens tot groot nut verstrekken. Zij hadden ons reeds onderscheidene kleedingstukken bezorgd, die veel dienstiger voor de manschappen waren dan die, welke wij uit *Engeland* hadden medegebragt, en wij mogten

ons vleijen dat zij ons nog meer daarvan zouden verschaffen. Ook was het waarschijnlijk dat zij ons van versch vleesch konden voorzien, zoodat wij onze eigene victualie konden besparen.

De berigten welke zij ons gegeven hadden waren nog van grooter belang. Wij konden de hoop koesteren dat wij door middel hunner honden en sleden, in staat zouden gesteld zijn, om een groot gedeelte van de kust te onderzoeken, waardoor wij voor de toekomst den besten koers op zee konden bepalen, lang voor dat wij uit het ijs bevrijd waren.

In onze scheepshuishouding was alles met de volmaakste orde, met volkomene tevredenheid en onderlinge eensgezindheid afgeloopen. Onze school beloofde eerlang eenige bekwame zeevaarders op te leveren. Onze waarnemingen door transit-instrumenten waren talrijk geweest en gelukkig uitgevallen. De toebereidselen tot het graven van eene doorvaart in het ijs waren, naar de gelegenheid, zoo veel mogelijk voortgezet geworden.

DI
kre
we
der
was
aan
vel
kop
velle
zoo
wij
men
stern
veren
digen
De
moos
ten ;
Wij
ze be
eene

Achttiende Hoofdstuk.

DIEVERBIJEN DOOR DE INLANDERS GEPLEEGD. — DE EERSTE
SNEEUW IN HET JAAR. — INLANDSCHE DANS. — OVER-
ZIGT VAN DE MAAND FEBRUARIJ.

(1 Februarij) Op den eersten dag dier maand kregen wij wederom bezoek van Eskimoos met vrouwen en kinderen. Wij kochten drie stellen klederen van rendiervellen, maar de beloofde beer was achter gebleven. De man met het gezwollen aangezicht was hersteld en bragt eenen boog mede, welken hij tot een geschenk voor ons bestemd had.

De vrouwen droeg een hoofdsieraad van den kop eens nachtuils gemaakt, met eenige hermelijnvellen. De temperatuur was minus 25° en de dag zoo beneveld dat wij geene der occultatiën, welke wij in den Stier verwacht hadden, konden waarnemen. Het klaarde eerst op toen de maan dit gesternte reeds gepasseerd, en er niets meer te observeren was; eene teleurstelling welke de sterrekundigen maar al te dikwijls moeten ondervinden.

Den volgenden dag (2 Febr.) bragten de Eskimoos nog eenige vellen, welke wij van hen kochten; maar de beer werd niet aan boord gebragt. Wij vermoedden dat zij niet voornemens waren deze belofte gestand te doen. Maar wij hadden thans eene andere zaak met hen te verhandelen, en de

uitkomst bewees , dat zij niet zulke voorbeelden van eerlijkheid waren , als wij aanvankelijk gedacht hadden , schoon zij minder diefachtig dan andere wilde volkeren konden zijn. Welke ontschuldigingen ook door reizigers te berde zijn gebragt , op grond van de kracht der verzoeking , wanneer het begeerde voorwerp ijzer was , zij kunnen in dit geval niet aangenomen worden , vermits het gestolene hun van geen het minste nut was , met uitzondering slechts van den snuiter , die echter , ofschoon van ijzer , almede niet van vele dienst voor hen konde zijn. Een onvreemde hamer was een meer bruikbaar voorwerp.

Een groot brandglas was sedert eenige dagen verdwenen , en ik had redenen om ootmoedigheid te houden , omdat de kaars in de kajuit eenigen tijd uit was geweest , terwijl ik hem de uitwerkselen daarvan liet zien. Mijn vermoeden werd versterkt toen hij zich bij mijn laatste bezoek in het dorp ongenegen toonde , om mij in zijne hut toe te laten. Ik zeide hem derhalve dat het zwellen van zijn aangezicht door het tooverglas veroorzaakt was , en dat hij het terug moest geven. Oogenblikkelijk bekende hij schuld en beloofde het den volgenden dag te zullen wederbrengen. Ik verzekerde hem dat , zoo bij dit verzuimde , zijn andere wang even zoo opzwellen zoude. Het glas werd gevolgeliijk terug bezorgd , als ook een hamer , die verdwenen was , terwijl men bekende , dat de snuiter in de handen van eene der vrouwen was , met een glas van mijnen bril , dat er uitgevallen en door een der kinderen opgeraapt was. De schrik was bij

den *angekok* zoo groot, dat hij het ijzer van eenen harpoen en een vischhaak, die ik hem voor eenen boog gegeven had, terug bracht, en daar ik dezen indruk, die nuttig kon zijn, wilde behouden, stemde ik in eene nieuwe ruiling toe.

(3 Febr.) Den vorigen dag observeerden wij eenen doorgang van de maan, en deden waarnemingen van starren, terwijl de lucht ongemeen helder was. De thermometer stond in het eerst laag, te weten minus 38°, en daalde vervolgens nog tot 40°. De Eskimoos bragten niets dan een gedeelte van het beerenvel; maar wij kochten een rendiervel van hen. Het brilglas werd terug gegeven, en den brenger met een blikken trommel beloond, omdat dit geen eigenlijke diefstal was. Ook de snuiter kwam teregt. Nu verklaarde ik dat, zoodra het een of ander weder ontvreemd mogt worden, geen der inlanders meer aan boord zou mogen komen. Zelfs voor dezen keer wilden wij geen van hen op het schip toelaten, om hun oogenblikkelijk een zichtbaar bewijs te geven, dat deze bedreiging ons ernst was.

(4 Febr.) De temperatuur daalde tot minus 42°, maar het weer was helder en stil, zoodat de koude niet streng aan land was. Eenige inlanders kwamen aan boord en verkochten ons eenige stellen kleederen, benevens een sieraad van tanden gemaakt. In de laatste twee dagen hadden wij acht zeekalven gevangen. Zij bragten een klein gedeelte van den beer, en zeiden dat zij er niet meer van krijgen konden. Enkele van hen kwamen den volgende dag weder (5 Febr.), en on-

der dezen was eene vrouw met eenen zuigeling, dien zij uit eenen zak haalde, en in de opene lucht naakt aan hare borst leidde, terwijl de thermometer op minus 40° stond.

(6 Febr.) De temperatuur klom heden tot 32° en het weer bleef helder en stil. De geheele troep van een en dertig Eskimoos gaf ons een bezoek, en daar twee van hen het schip nog niet hadden gezien, werden dezen toegelaten. De *angekok* was diep verslagen, omdat hij geen enkel zeekalf gevangen had, en deze ongunstige uitslag aan het tooverglas toeschreef. Ik beloofde hem, dat de betoovering binnen twee dagen zoude ophouden, en zij kwamen met ons overeen, dat zij ons den volgenden dag een zeekalf zouden brengen, indien het hen gelukte er een te vangen. Wij waren den vorigen dag met het doorzagen van het ijs begonnen, en dezen arbeid vervolgende, bevonden wij dat het zes voet dikte had, hetwelk twintig duim meer dan in de vorige maand was, en anderhalf voet meer dan in het zelfde jaargetijde te *Port-Bowen*, in 1825.

(7 Febr.) Op dezen Zondag vermeerderde de koude en daalde in den achtermiddag tot minus 43°. Van vijftien Eskimoos die op zijde kwamen werden er, na de kerk, eenigen aan boord toegelaten, en verkochten ons eenige uitmuntende rendiervellen. Den volgenden dag (8 Febr.) bragten zij er ons nog drie, en verwittigden ons, dat hunne honden eenen beer op het ijs gedood hadden, die den volgenden dag in hun dorp zou zijn. Wij deden hun den voorslag ons dien, met

een door hen geschoten zeekalf te verkoopen. De wind was in den loop van den dag zeer veranderlijk, en de thermometer klom tot minus 30°.

(9 Febr.) De temperatuur daalde weder tot 42° en de koude werd snerpnd gevoeld. Niettemin gingen wij naar het dorp, in gezelschap met onze voornaamste vrienden, die ons waren komen afhalen. Men ontving ons met de gewone betuigingen van vriendschap. Intusschen ontvingen wij noch den beer noch het zeekalf, zoodat onze moeite vruchteloos was. Toen wij, met den wind tegen, naar boord keerden, was de koude verschrikkelijk sterk; niettemin bezochten wij den steenterp, dien wij opgericht hadden, om er het eene einde van eene trigonometrische basis van te maken, en waar wij nopens de snelheid van den klank in deze lage temperatuur eenige proeven namen, waarvan ik hierna melding zal maken. Des avonds daalde de thermometer tot minus 45°.

(10 Feb.) Wij hielden het er voor, dat de temperatuur heden tot 48° gedaald was, maar op dit standpunt was onze thermometer niet zeker meer. De Eskimoos kwamen op zijde, velen van hen met bevroren aangezichten, en verkochten ons het vel van eenen jongen beer en eenige andere voorwerpen. Zij berigten ons, dat de verwachte beer nog niet aangekomen was. Wij zagen een noorderlicht, maar niet helder genoeg, om opzettelijk beschreven te worden. Den volgenden dag (11 Febr.), kwamen de Eskimoos ons eene menigte voorwerpen te koop aanbieden. De man met het houten been bragt ook een vingerhoed en eene naald, die

een der inlanders gevonden of gekaapt had. Hier-
voor ontving hij tot belooning eene zeilnaald.

(12 Febr.) De thermometer klom 4° , maar de
koude was toch nog zeer streng, hetwelk niet te
verwonderen was, want bij eene zoo lage tempe-
ratuur bespeurt men op het gevoel naauwelijks een
verschil van 20, ik zou schier zeggen van 40° .
Eenige vrouwen der Eskimoos bragten handschoe-
nen en andere artikelen te koop, en keerden met
middag terug zonder aan boord te komen. Het
was des nachts stil, en de thermometer daalde tot
minus 45° . Den volgenden dag (13 Febr.) kwa-
men nog meer vrouwen en kinderen op zijde dan
den vorigen dag; zij bragten eene menigte voor-
werpen mede, die allen door ons gekocht werden.
Een man bragt onder anderen zijn' werpspies en
harpoen, waarvoor hij een goeden prijs bekwam.

(14 Febr.) De zon had heden reeds eene merke-
lijke kracht en de thermometer klom tot 33° mi-
nus. Na de kerk, kwamen eenige Eskimoos, man-
nen en vrouwen, op zijde, en bragten eene partij
robbespek voor onze honden, met belofte om den
volgenden dag een geheel zeekalf te brengen.

(15 Febr.) Den vorigen avond hadden wij eene
zware bui met stormylagen gehad, maar dezen
morgen werd het handzaam weer. De inlanders
kwamen weder met 'eenige artikelen aan boord,
maar wij wilden hen niet toelaten, eer zij het be-
loofde zeekalf bragten. Ootookiu bragt ook een mes
mede, met den naam van eenen Engelschen fabri-
kant op het lemmet. Hij zeide dat hij het van
diegenen onder zijne landgenooten gekregen had,

had. Hier-
naald.

, maar de
welk niet te
lage tempe-
ratuurlijks een
n van 40°.

handschoe-
keerden met
omen. Het
r daalde tot
(Febr.) kwa-
op zijde dan

enigste voor-
cht werden.
werp spies en
s bekwam.

eene merke-
tot 33° mi-
moos, man-
eene partij
ofte om den
engen.

en wij eene
maar dezen
De inlanders
aan boord,
zij het be-
ok een mes
schen fabri-
hij het van
regen had,

welke voorheen de schepen te *Igloolik* gezien hadden.

(16 Febr.) De barometer rees tot 30° 79', zonder eenige blijkbare oorzaak, daar het weer niet zoo fraai was als voor eenige dagen. De thermometer varieerde eenigen tijd tot op de hoogte van minus 32°. Een inlander kwam des voormiddags op zijde om ons te laten weten dat zij geen enkel zeekalf gevangen hadden. Des avonds werd deze tijding ons door drie anderen bevestigd. Eenige officieren gingen naar het dorp maar bekwamen er geen een. Een mannetjes-vos werd in den val gevangen.

(17 Febr.) De lucht was betrokken met een weinig jagsneeuw en de thermometer klom tot minus 16°. Wij kochten eenige voorwerpen welke door inlanders op zijde gebragt werden, maar wij lieten hen niet aan boord komen. Maar dit was niet de eenige reden van hunne komst; zij kwamen om eene algemeene teruggave van ontvreemde voorwerpen te doen, onder welke een tafelmes van den stuurman het eenige was dat men vermist had. Wijders waren er een stuk ijzer, een ijzeren hoepel en eene schijf van een blok onder de teruggebragte voorwerpen. De oorzaak van dit berouw en van de teruggave was het losbranden van ons geschut, waarmede wij proeven over de snelheid van den klank genomen hadden. Een van hen, die den kommandeur ross naar het observatorium vergezeld had, kreeg, op de vraag wat het gebulder der kanonnen beduidde, ten antwoord, dat zij de namen opgaven van de genen

die ons het een of ander ontfutseld hadden. Hierop hield men eene algemeene vergadering in het dorp, waarbij besloten werd, dat men alles zoude terug geven. Het is jammer, dat wij soortgelijke middelen in ons eigen dierbaar vaderland niet kunnen aanwenden, om dieverijen van minder verschoonlijken aard te ontdekken. Onder andere voordeelen, heeft de »verbreiding van algemeene kennis" ook de brave lieden van dit middel ter betuigeling der deugnieten beroofd. Welke betrekkelijke winst of verlies zij voortbrengt is een punt dat hier niet te huis behoort, maar laat ons altijd in het oog houden dat niet alles winst is. Wat er van zij, wij maakten hier gebruik van de middelen welke nog in onze magt stonden, en lieten de gelegenheid niet voorbij gaan om hen in hunne goede voornemens, van »niet weder te stelen," te bevestigen. Terwijl wij hunne verbazing nog vermeerderden, door te zeggen, dat dit de oorzaak was van den ongunstigen uitslag hunner jagtpartij. Het mislukken dezer jagt, hetwelk men ons verhaald had, was eene kennis, waarmede wij thans op eene geoorloofde wijze ons voordeel deden.

(18 Febr.) De temperatuur klom tot minus 9°, en de gemiddelde hoogte was op dezen dag minus 12°; de wind kwam uit den hoek, van waar hij altijd het warmst was, namelijk noord-oost. De inlanders bragten eindelijk het lang beloofde zee-kalf, maar het was derwijze verminkt dat het slechts voor de honden te gebruiken was. Zij verzochten ook om eenige geneesmiddelen voor eene der vrouwen die ziek was geworden. Onze dokter ging

hen in eene slede met zes honden een bezoek geven, om iets voor verkoudheid en hoest voor te schrijven, en kwam des avonds weder aan boord.

(19 Febr.) Heden viel de eerste sneeuw van dit jaar, en de thermometer klom tot minus 7°. Eenige inlandsche vrouwen kwamen kleinigheden te koop aanbieden, en vonden veel vermaak in het bezigtigen eener slede van ons eigen maaksel, daar zulk een gewrocht van werktuigkunde meer naar hunne vatbaarheid geëvenredigd was, dan hetgeen zij tot nu toe bij ons gezien hadden, zoo dat het hun ook zonder twijfel een beter begrip van de meerderheid onzer kunst gaf.

(20 Febr.) De sneeuw duurde geene twee dagen en heden was de lucht betrokken en zacht. Wij vingen een wijfjes-vos in den val, zoodat wij nu een koppel van deze dieren hadden, welke wij des verkiezende konden laten voorttellen. Eenige Eskimoos kwamen aan boord; en gelukkig voor de eer van onze voorspellingen, waren de genen welke de dieverijen aan den dag hadden gebragt, in het vangen van zeekalven thans gelukkig geweest. Maar hunne huisgezinnen waren zoo behoeftig dat zij geen enkel dezer dieren konden afstaan.

(21 Febr.) Dit was de fraaiste en warmste dag, dien wij sedert November gehad hadden. Het was stil en de thermometer bleef rijzende, tot dat hij met middernacht 0° bereikte. Het moge eenen Engelschen lezer verwonderen, dat wij bij eene temperatuur van 32° beneden het vriespunt een' warmen dag hadden; maar de temperatuur van het gevoel is betrekkelijker dan men wel denkt, en

het ligchaam gewendt zich spoedig om eene nieuwe en zeer lage temperatuur dragelijk en zelfs aangenaam te vinden. Eindelijk kwamen de inlanders met een zeekalf van middelmatige grootte, waarvoor zij het beloofde geschenk van een vrouwe-mes ontvingen, te weten een mes zoo als onze leersnijders gebruiken, met een lemmet in de gedaante van eene halve maan, hetwelk bijzonder geschikt is tot het opensnijden van zeekalven, welke taak hier uitsluitend aan de schoone sekse toevertrouwd is. Thans waren wij zoo gemeenzaam geworden, dat het gaan en komen zonder de vroeger gemelde woelige en lastige pligtplegingen plaats vond.

(22 Febr.) De thermometer varieerde heden van minus 11° tot 2°, overigens was de lucht zacht. Wij zagen eene menigte hazen, doch zij waren door herhaalde jagtpartijen zoo schuw geworden, dat wij ze niet onder het schot konden krijgen. Wij ontvingen wederom eenige rendiervellen. Des anderen daags (23 Febr.), rees de thermometer, met bewolkte lucht, tot 1° plus, en bleef daarna op 3° minus. Onder andere gekochte voorwerpen hadden wij het vel van eenen veelvraat, die daags te voren toevallig in eenen val gevangen was geworden. Om deze reden liet ik er opzettelijk eenen vervaardigen, in de hoop dat zulk eene vangst meermalen zoude plaats grijpen. Des avonds bragt men nog een zeekalf en wij schoten een ptarmigan. Sedert langen tijd hielden wij heden voor de eerste maal het ontbijt en het middagmaal bij daglicht.

(24 Febr.) Het was een mooie dag, hoewel bewolkt, met eene temperatuur van minus 5°. Wij schoten een schoonen haas, en voltooiden den nieuwen val, die dadelijk uitgezet werd. Wij kochten nog een aantal vellen, zoodat wij allengs een goeden voorraad kregen om er plunjes van te maken. De thermometer daalde den volgenden dag (25 Febr.) tot minus 16°. De twee vossevallen leverden ieder een wijfjesvos op, waarvan de eene in het leven werd gehouden. Wij kochten van de inlanders ook eenige buisjes of baaitjes van zeekalfsvel.

(26 Febr.) Het weer was veel kouder, schoon de thermometer slechts 5° gedaald was. De inlanders bragten andermaal het vel van eenen veelvraat dien zij den vorigen dag gevangen hadden, hetwelk wij, benevens nog drie baaitjes van zeekalfsvel, van hen kochten. De gewone prijs voor elk dezer artikelen was een mes. Het zij dat het voor hen een feestdag was, of dat zij ons een blijk van dankbaarheid wilden geven, IKMALLIK, de geograaf, kwam met eenen troep van inlanders aan boord, om ons op eenen dans te vergasten. Zij waren niet minder dan twintig in getal. Het ballet geleek volkomen naar eenen beerendans, hoewel men toestemmen moet, dat de beeren op onze kermissen doorgaans de Eskimoos overtreffen. De dans werd door een vokaal concert gevolgd. De vrouwen gingen in een' halven kring zitten, sloten hunne oogen, openden den mond en bulkten met alle kracht hunner longen de woorden *Amna Aya* uit. Ik vrees dat wij geene genoegzame muzikale kennis bezaten, om het schoone dezer nationale gezangen te

waarden. De Eskimoos van *Groenland*, die wij gehoord hadden, vormden zich een geheel ander begrip van deze kunst. Het blijft voor het onderzoek van volgende reizigers bewaard, om te beslissen of het volk hier en elders aan deze kust, vatbaarheid voor de toonkunst bezitten, en slechts onderwijs en oefening noodig hebben, om die vatbaarheid te ontwikkelen. Het zou even onbillijk van ons zijn, hen daartoe onbekwaam te verklaren, als de uitspraak van vroegere reizigers in het zuidelijke *Afrika* ten opzichte van de Hottentotten, die onder de leiding der Moravische broeders, hunne onderwijzers door hunne vorderingen verpast en verwonderd hebben, zoodat zich, volgens de berigten, zelfs onder hen een medestreever van Madame CATALANI bevonden heeft. Ik moet er bijvoegen dat IKMALLIK, die de Coryphaeus der bende was, in den halven kring bleef dansen, zoo lang het gezang duurde.

(27 Febr.) Het was mooi weer, doch minder warm. De inlanders bragten eenige kleinigheden te koop, en de officieren zagen aan wal eenen veelvraat en eenen haas. Zondag (28 Febr.) werd het kouder, en de thermometer daalde tot 31°. Eene frissche koelte maakte deze temperatuur, des avonds, toen wij eene astronomische waarneming deden, zeer gevoelig. Een der inlanders bragt een geheel en gaaf zeekalf, hetwelk zeer geschikt voor onze verzameling was. De bringer bevestigde ook sommigen der geographische berigten, welke zijne landgenooten ons vroeger hadden medegedeeld. Zij vertrokken tijdig genoeg om ons niet in onze godsdienstoefening hinderlijk te zijn.

Het einde van deze maand geeft weinig stof tot een overzicht van gebeurtenissen. Het was eene zeer koude maand; en ik geloof, dat de thermometer nu den stand van minus 50° bereikt moest hebben. De gemiddelde temperatuur der eerste veertien dagen was gewis niet minder dan 40°, en waarschijnlijk meer; doch in het laatste gedeelte der maand bedroeg de gemiddelde stand niet meer dan 28°. Over het geheel kwam de temperatuur zeer wel overeen met die van de zelfde maand op vroegere reizen waargenomen. De afwisselingen van den barometer waren merkwaardig, en is in ons journaal aanteekend. De gemiddelde stand was 30° 11'.

De gezamenlijke opbrengst van de jagt der inlanders, gedurende deze maand, bedroeg twee witte beeren, drie veelvraats, een dozijn vossen en vijftig zeekalven. Daar wij zelve vijf vossen, eenige hazen, ptarmigans en witte patrijzen gevangen of geschoten hadden, zoo blijkt hieruit, dat het land zelfs in dit ongunstige seizoen geenszins van wild verstoken was, terwijl zulks tevens een bewijs is, dat deze dieren niet, zoo als door velen beweerd wordt, in den winter van hier wegtrekken.

In de huishoudelijke inrigtingen tot het genoeg en gemak onzer equipage was geene verandering gemaakt. Allen hadden eene goede gezondheid genoten. Eenige belangrijke waarnemingen hadden onze sterrekundige aantekeningen verrijkt, en wij hadden onderscheidene proeven wegens de snelheid van het geluid genomen. Met betrekking tot onze verstandhouding met de inlan-

ders valt weinig nieuws aan te merken; wij hadden thans geleerd, van elk door hen aangeboden artikel, de juiste waarde te bepalen. Wij konden vertrouwen, dat hunne kaperijen ten einde waren, maar het is zeker dat zij daaraan geen begrip van groote misdaad verbonden, vermits het ontdekken van elken diefstal slechts lagchen verwekte.

Negentiende Hoofdstuk.

AANKOOP VAN HONDEN VAN DE INLANDERS. — DE KOMMANDEUR ROSS DOET EENEN TOGT NAAR DE HUTTEN DER ESKIMOOS, OM BERIGTEN IN TE WINNEN. — HET BOUWEN VAN SNEEUWHUTTEN. — OVERZICHT VAN DE MAAND MAART.

(1 Maart) Het was dezen morgen verbazend koud, doch meer naar het gevoel dan volgens den thermometer. Twee inlanders aan boord komende, vergezelde ik hen op eene wandeling, waarop zij mij eene betere plaats aanwezen, om eenen val voor den veelvraat uit te zetten, namelijk in eene engte, welke zij doorgaans passeren, al zij om de noord trekken. Een van hen werd overgehaald, om een zijner beste honden te ver-

; wij had-
aangeboden

Wij kon-
ten einde
araan geen
vermits het
agchen ver-

koopen, dien hij mij waarborgde als bekwaam om eenen beer, of bisam-os tot staan te brengen, om zeehalssholen op te speuren en om eene slede te trekken. Met zulke hoedanigheden was de prijs zeer goedkoop, te weten een mes. Daar zij ons niets meer te koop aanboden, onderstelden wij, dat zij niets meer van de hand te zetten hadden.

(2 Maart) Wij kochten nog eenen hond om ons voorspan voltallig te maken. Ik durfde er voor het oogenblik niet meer koopen, uit vrees, dat wij deze dieren niet behoorlijk zouden kunnen voeden. Men bragt ons de tijding van het overlijden des ouden mans, van wien wij bij onze eerste ontmoeting der Eskimoos gesproken hebben. Wij hadden hem sedert dien dag niet meer gezien; en telkens wanneer wij naar hem vroegen, gaf men ons te kennen dat hij sliep; ofschoon hij niet in de hut was, welke zij ons aanwezen; want deze hadden wij onderzocht. Ook zagen wij eene hut die toegesloten was. De oplossing van het geheimzinnige dat hier mede gepaard scheen te gaan, werd natuurlijk tot eene betere gelegenheid uitgesteld.

— DE KOM-
DE HUTTEN
NNEN. — HET
ZIGT VAN DE

verbazend
dan volgens
a boord ko-
wandeling,
wezen, om
ten, name-
s passeren,
a hen werd
den te ver-

(3 Maart) In de weersgesteldheid was weinig verandering. Twee vrouwen kwamen aan boord, om ons te berigten, dat de overigen eenige hutten meer oostwaarts op het ijs waren gaan bouwen, nabij het eiland dat in het gezigt was, en dat zij zich des avonds derwaarts wilden begeven. De afstand was gevolgelijk niet zeer groot. Men zeide ons, dat de overledene grijsaard nog niet

begraven was; en toen sommigen onzer officieren naderhand in het dorp kwamen, vonden zij schier geene verandering. Alleen waren sommige ingangen der hutten vernield, en de ijsvensters weggenomen.

(6 Maart) De zon had kracht genoeg, om, zoo lang zij scheen, de temperatuur van 38° tot 18° minus te verheffen, doch naderhand daalde zij tot 24° . Het zelfde gezelschap bezocht op nieuw de hutten, en vond in eene daarvan het lijk van ILICTO, in de zelfde houding, waarin hij gestorven was. Eene insnijding in den buik was blijkbaar na zijnen dood gemaakt, en daar zijne landslieden het lijk niet uit de hut vervoerd hadden, meenden wij, dat zij dezelve tot zijne begraafplaats bestemd hadden. In dit jaargetijde was het inderdaad de beste, zoo niet de eenige grafstede. Wij hakten eene bijt in het ijs en plaatsten eene peilschaal daarin, waardoor wij bevonden, dat het getijde vier en een halven voet gerezen was. Eene ongelukkige volk beroofde ons van eene veel belovende observatie.

(7 Maart) Deze Zondag werd door geen bezoek van Eskimoos gestoord. Het weer was fraai en de temperatuur de zelfde. Wij konden thans het rijzen en vallen van het water waarnemen en vonden hierin eene groote onregelmatigheid, maar de hoogste rijzing was bijna zes voeten. Des Maandags (8 Maart) bedroeg zij des morgens slechts een voet en acht duim, maar des avonds vijf voet en drie duim. Twee bejaarde vrouwen kwamen aan boord en zeiden ons, dat er vijf zeekalven gevangen ware. Wij schoten eenen vos.

(9
maan
was
over
mijler
er vi
kig v
menig
omtre
komm
den ze
hij in
niet b
de ku
zijn.
aan b
gerook
(10
van de
naar g
van Ea
nieuwe
den hor
vens ee
hen ko
lieten s
van sne
ligden o
indien v
gaan. 2
waren r
tigden o

(9 Maart) Het was stil en fraai weer, met volle maan. De onregelmatigheid van de ebbe en vloed was zeer groot. Twee onzer officieren wandelden over het ijs naar het nieuwe dorp, hetwelk 7 mijlen van het schip verwijderd was. Zij vonden er vijf huisgezinnen, die op de jagt zeer gelukkig waren geweest, want zij hadden eene groote menigte zeekalven gevangen. De overigen waren omtrent 15 mijlen verder noordwaarts gegaan. De kommandeur aoss ging, in eene slede, genoegzaam den zelfden afstand naar het zuid-westen. Ofschoon hij in alle rigtingen land konde zien, kon hij niet bepalen of het al of niet aan elkander hing; de kust scheen geheel met eilanden omzoomd te zijn. Eenige inlanders kwamen met eene slede aan boord, en bragt ons eene partij zeer goeden gerookten zalm.

(10 Maart) De temperatuur klom in den loop van dezen dag tot 12° en de getijden waren, als naar gewoonte, zeer onregelmatig. Twee partijen van Eskimoos kwamen van hunne onderscheidene nieuwe woonplaatsen, en bragten ons eenen goeden hond en een paar zeekalven, die wij, benevens eenige schoenen en andere voorwerpen, van hen kochten terwijl wij hen bovendien bij ons lieten schaften. Twee van hen bouwden eene hut van sneeuw voor onze gereedschappen, en bewilligden om den geheelen nacht bij ons te blijven, indien wij den volgenden morgen met hen wilden gaan. Zij hadden dertien zeekalven geschoten en waren ruim van levensmiddelen voorzien. Zij nuttigden ook aan boord een goed avondmaal, maar

toen het tijd was om te rust te gaan, en ofschoon voor ieder van hen een goede kooi was gereed gemaakt, bleef de eene waken, terwijl de andere sliep. Of dit uit wantrouwen of uit pligtpleging geschiedde, konden wij niet ontwaar worden. Onze school-inrigting scheen hen bijna zoo veel verwondering te baren, als het zien door den kaleidoskoop.

(11 Maart) De thermometer varieerde van 14° tot 32° minus, zoodat het kouder was dan sedert eenige dagen, maar het was ongemeen fraai weer. Wij bevonden dat onze gasten laat in den voormiddag beide in slaap waren gevallen; wellicht was hun wantrouwen verdwenen. Hun ontbijt, dat uit vijf of zes pond zeekalfsvleesch bestond, smaakte hun zeer wel; wij hadden ons grootelijks vergist, toen wij hunnen eetlust naar den onzen berekenden; en wij zagen thans dat wij eene ruim voorziene provisiekamer zouden moeten hebben om deze heeren op eenen maaltijd te noodigen. De negen koks van prins TALLEYRAND, zouden met al hun verheven kunstvermogen naauwelijks in staat zijn, om voor negen Eskimoos een *diner* op te dijschen, dat op hunne staatkunde en diplomatie eenigen den minsten invloed hadde. Als eene vergelding voor hun kostbaar ontbijt bouwden zij eenen sneeuwwhut op ons observatorium. De netheid van hunnen arbeid was er de geringste verdienste van, want behalve dat wij er volkomen tegen wind en koude in beschut waren, lieten de half doorschijnende muren licht genoeg door, om van binnen gemakkelijk de cijfers op de instrumenten te lezen.

Ten 10 ure vertrok de commandeur in onze slede met een span van zes honden, en vergezeld door IKMALLIK, den aardrijkskundige. Sommigen van ons volk werden afgezonden, om nog eenige steenterpen, voor onze trigonometrische werkzaamheden, op te rigten. Eene partij inlanders kwamen hunnen anderen landgenoot, NULUNGIAK, af te halen, die, op het dek komende, zonder erg een geladen geweer opnam, hetwelk in zijne handen losbrandde. Gelukkig gebeurde hierbij geen ongeluk, maar de arme drommel was zoo verschrikt, dat hij denkelijk in langen tijd geen geweer meer in zijne handen heeft willen nemen.

(12 Maart) Van de onregelmatigheden in vloed en ebbe behoeft geene melding meer gemaakt te worden; zij bleven voortduren, doch wij konden er geene vaste gevolgtrekkingen uit afleiden, even min als van onze vroegere waarnemingen van dit verschijnsel. Van welken aard dit natuurgeheim zijn moge, wij moesten er de oplossing van afwachten. De temperatuur daalde in den nacht tot minus 35°, en ging op den dag niet boven 18°. In den voormiddag kwamen twee honden, die van de slede waren weggelopen, aan boord terug, en een derde werd door eenen inlander, zijnen vorigen meester, weder gebragt. Hij had de belooning, welke hij ontving, wel verdiend, en, ofschoon tegen ons genomen besluit, kochten wij van hem nog eenen hond, die een vermaard beerenjager was. Niet lang daarna kwam de kommandeur roos van zijn togje terug, vergezeld door eenige inlanders, die een zeekalf mede

bragten. Hij had hunne hutten, ten getalle van tien, op het ijs gevonden, 12 mijlen ten noordoosten van ons. De inlanders hadden hem zeer vriendelijk onthaald, en hem voor zijn avondmaal op een jong zeekalf getrakteerd, waarvan hij een gunstig verslag maakte. De Eskimoos hadden eene zeer goede jagt gehad.

(13 Maart) Het werd, met vrij sterken wind, merkelijk kouder, doch dit verhinderde de inlanders niet een jong zeekalf, dat zij ons beloofd hadden, als ook een gedeelte van eenen bisam-os te brengen. Boven den prijs dien zij hiervoor ontvingen, werden zij op een middagmaal onthaald, en verlieten ons zeer tevreden. De week werd met de gewone Zaturdagsche werkzaamheid besloten.

(14 Maart) De koude nam gedurig toe, en de thermometer daalde tot minus 40°. Het kwik kan in den bol van dit werktuig bevroren, zonder het te doen springen. Welke uitzetting dit metaal bij de kristallisatie ook ondergaan moge, indien de onderstelling daaromtrent gegrond is, de vermeerdering in uitgebreidheid kan deze uitwerking niet hebben. Het is waarschijnlijker dat, in geval het zich niet zamentrekt, zoo als bij zilver, bismuth en andere metalen het geval is, het althans geene merkelijke uitzetting ondergaat. Ik had het bewijs bekomen, dat het kwik meermalen aldus bevroren was geweest, zonder den bol te doen springen, doordien ik den bol van eenen thermometer, bij eene temperatuur die verscheiden malen zonder schade had plaats gevonden, gebroken had, en

wer
vond
kwa
ven
deren
dagm
misb
volda
Aa
de ee
te, h
ders a
zijne
water
tong a
den h
geregt
aan, c
tijden
van di
halve
vleesch
(15
dat de
rijke m
van neg
hadden
zij ons
namen
tempera
derom t
nige Ea

werkelijk het kwik daarin gekristalliseerd had bevonden. Eenige inlanders van het noordelijke dorp kwamen ons bezoeken, en bragten twee zeekalven, met eenen hond, in de plaats van een' anderen, dien wij hadden terug gegeven. Een middagmaal, hetwelk na zulk eenen marsch, eene onmisbare beleefdheid was geworden, deed hen wel voldaan huiswaarts keeren.

Aan een der kinderen van de Eskimoos gebeurde een aangenaam toeval. Zij hebben de gewoonte, hunne borden, gereedschappen en zelfs elkanders aangezigten af te likken, en dit kind had met zijne tong over een' ijzeren hoepel van een der watervaten willen strijken, zoodat de huid van de tong aan den hoepel vast bleef zitten. Wij vonden het vleesch van den bisam-os een smakelijk geregt; er was geen den minsten geur van muskus aan, dien het waarschijnlijk slechts op bijzondere tijden heeft. Met zeven honden, die op de jagt van dit dier afgerigt waren, konden wij ons derhalve vleijen, de equipage voortaan van versch vleesch te kunnen voorzien.

(15 Maart) Het weder werd zoo veel zachter, dat de thermometer tot minus 15° rees. Eene talrijke menigte inlanders kwam aan boord, waarvan negen het middag bij ons hielden. Andermaal hadden wij eenen hond afgekeurd, voor welken zij ons thans eenen beteren bragten, en wij vernamen dat zij vijf zeekalven gevangen hadden. De temperatuur viel den volgenden dag (16 Maart) wederom tot 38° minus, en er kwamen wederom eenige Eskimoos aan boord, die ons een jong zee-

kalf bragten , benevens eene slede van de beenderen van den bisam-os gemaakt, en een aantal laarzen en handschoenen. Wij vernamen van hen dat zich een nieuwe troep van Eskimoos, op omtrent twee dagreizen afstands ten zuiden van ons had nedergezet.

(17 Maart) De manschappen onder den kommandeur ross waren eenigen tijd bezig geweest met het meten eener basis voor de trigonometrische werkzaamheden, en in weerwil der koude, die heden 40° minus was, gingen wij hiermede voort. Eenige inlanders kwamen bij ons, met eenen knaap, KAWALUA, een wees, en de neef van den geograaf IKMALLIK. Deze was de gene dien ik het meest geschikt had geacht om aan boord opgenomen en onderwezen te worden. Bij het vertrek der overigen bleef hij dan ook bij ons en woonde reeds dien zelfden avond de schooloefeningen bij.

(18 Maart) De inlanders bragten heden slechts kleinigheden te koop, en wij gaven den jongen verlof om mede te gaan, onder belofte dat hij den volgenden dag (19 Maart) weder aan boord zoude komen. Zij bragten ons toen nog eenige handschoenen en laarzen, 'en een fraaijen hond; omdat wij nu een tweede span verzamelden, in de hoop dat wij middel zouden vinden om hen voortaan even goed als hunne voormalige meesters te voeden. De Heer THOM en de dokter begaven zich op marsch naar eene rots, welke bij opneming gerekend was 10 mijlen van ons verwijderd te zijn, doch op den terugmarsch werden zij door den nacht overvallen en kwamen eerst zeer laat, en

dood vermoed bij ons weer aan , niet zonder ons eenige ongerustheid te hebben aangejaagd. Van gemelde rots was niets merkwaardigs te zien geweest omdat de lucht beneveld was. Ik schoot twee ptarmigans.

(21 Maart) Het weer was heden allerzonderlings veranderlijk, en wisselde gedurig af, doch met eene rijzing der temperatuur tot 31° minus. Na de godsdienstoefening kwamen eenige inlanders naar de beteekenis vragen van de kanonschoten en vuurpijlen welke wij tot een sein voor de aan wal zijnde officieren gebezigd hadden , en die aan de Eskimoos een vreeselijken schrik hadden aangejaagd. De hond werd medegebragt, maar een der onzen brak te gelijker tijd weer los , denkelijk om zijnen vorigen meester te volgen. Wij konden hen thans gemakkelijk op gekookt zeekalvenvleesch onthalen , en lieten hen dus altijd aan boord schaften.

(22 Maart) In den loop van den dag klom de thermometer tot de hoogte van minus 5°, en daalde des avonds weder tot 28°. Twee vrouwen bragten den weggelooopen' hond terug; maar zij werden weder huiswaarts gezonden om een' koperen beugel, die tot zijn tuig behoorde, te gaan halen. Den volgenden dag (23 Maart) viel er een weinig sneeuw, en de warmte steeg tot 1° plus. De koperen ring werd terug gegeven, en een aantal Eskimoos van het andere dorp bragt ons een zeekalf, hetwelk wij voor eene oude vijl kochten, omdat zij juist naar dit gereedschap verlangden. Wij poogden de sneeuw van den voorsteeven los te

maken, maar het water rees op en noodzaakte ons dit werk te staken.

(24 Maart) De temperatuur klom tot plus 16°, zoodat het een zeer zachte dag was. De gemiddelde thermometerstand in het etmaal was 1° plus. Van de beide nieuwe stations kwamen eenige inlanders aan boord, en een weggelooopen hond werd ons terug gebracht. Een middagmaal werd door Eskimoosche dans en muziek vergolden. Een noorde-wind deed den volgenden dag (25 Maart), de temperatuur tot plus 5° dalen, en maakte de lucht koud op het gevoel. Onder eene partij van inlanders die bij ons kwamen, waren er twee, die met ons kwamen afspreken om een togte naar *Neitchillee* te doen; men kwam overeen dat zij drie of vier dagen aan boord zouden logeren, tot aan de volgende volle maan, te weten den 5^{den} April, en alsdan den kommandeur Ross zouden vergezellen. Zij zouden hunne kanoos mede nemen, om het wild ook te water na te jagen.

(26 Maart) Er was geene aanmerkelijke verandering in de weersgesteldheid, en alles ging den gewonen gang, behalve dat het scheepsvolk bezig was met een dok uit te hakken aan stuurboordzijde, omdat wij aan die zijde een zeer lastig lek hadden. Het moest heden hoog water zijn geweest, maar juist het tegendeel had plaats, hetwelk een gevolg van de steeds voortdurende onregelheid der getijden was. Des anderen daags (27 Maart) woei er een koude wind, die echter niet verhinderde dat wij onze gewone bezoekers ontvingen, maar wij konden hen heden niet trak-

ter
dag
ge
vla
gee
vol
dag
me
Ma
stel
heid
zon
omd
tege
eene
daar
zij n
op o
hoog
(36
hetw
vele
eenig
de l
het
20°
vond
vijftie
waar
te rig
bij z

teren, en wij lieten hen weten dat zij geen middagmaal moesten verwachten alvorens zij ons eenige zeekalven bezorgden.

(28 Maart) Wij hadden in den nacht harde windvlagen met sneeuw, en de lucht was zoo dik dat geen der Eskimoos ons kwam bezoeken. Het gevolg hiervan was, dat wij een' ongestoorden Zondag hadden, en wij waren blijde dat wij heden met rust gelaten werden. Den volgenden dag (29 Maart) was het helder weer, hetwelk ons in staat stelde om eenige observatiën te doen, inzonderheid twee waarnemingen van maansafstanden van de zon bewesten de maan, die te belangrijker waren omdat alle onze vroegere waarnemingen onder de tegenovergestelde rigting waren. Een inlander en eene inlandsche vrouw kwamen heden op zijde; daar zij echter geene zeekalven bragten, werden zij niet aan boord toegelaten. De thermometer klom op den middag tot 15° plus, en de gemiddelde hoogte in het etmaal was 0°.

(30 Maart) De thermometer steeg tot 18° plus, hetwelk de hoogste graad was, dien hij sedert vele maanden bereikt had. Een Eskimoo bragt ons eenige vellen. Des anderen daags (31 Maart) was de lucht insgelijks zeer betrokken, maar warm op het gevoel. De thermometer teekende 3 uren lang 20° plus, en daalde niet beneden 4°. In den avond passeerden vier inlandsche huisgezinnen, uit vijftien personen bestaande, het schip, om, zuidwaarts een half mijl van ons, nieuwe hutten op te rigten. Zij hadden vier zwaar geladene sleden bij zich, ieder door twee of drie honden getrok-

ken , maar kwamen zeer langzaam voorwaarts. Wij gingen hen na , om te zien op welke wijze zij bij het bouwen der hutten te werk gingen , en stonden verbaasd over hunne behendigheid ; daar een der mannen zich binnen 45 minuten onder dak bragt. Men kan bezwaarlijk eene tent in zoo korten tijd opslaan als hier een huis gebouwd wordt.

Hunne manier van werken verdient welligt eene korte beschrijving. Wanneer zij met den stang , waarmede zij de hollen der zeekalven onderzoeken , zich verzekerd hebben dat de sneeuw dik en vast genoeg is , maken zij de verlangde ruimte met een houten spade of schop , effen , van onderen eene digte sneeuwmassa van ten minste drie voeten dikte overlatende. Nu beginnen zij in het middenpunt van den cirkel , die tien of meer voet in diameter heeft , snijden er kegelvormige blokken uit , van omtrent twee voet lengte en een voet dikte aan de buitenzijde ; deze blokken worden vervolgens met een mes van pas gesneden , en de eene rij boven den anderen , allengs binnenwaarts als een gewelf , opgestapeld , tot dat zij gezamenlijk een' volmaakten koepel uitmaken. Alvorens de top van dit gebouw gedigt wordt , snijdt men de opening voor de deur uit den reeds gevormden muur , en de uitgesnedene massa dient tot het vol maken van het bovengedeelte. De vrouwen stoppen intusschen met sneeuw de voegen digt , terwijl de jongens bezig zijn met het bouwen van de hondenhokken. Den sofa van sneeuw met vellen bekleeden , en het venster van ijs inzetten , voltooit het geheele gebouw , en dan eerst begint men den gang aan de

det
tot
der
de
mir
Een
han
doc
ter
te o
H
leve
nim
max
mon
graa
gelek
van
schoo
de z
Or
goed
en t
onbr
acht
goed
nopo
gelo
naar
voer
beno
welk

deur te metselen, als ook eenige kleine vertrekken tot berging van allerlei voorraad. Terwijl de ouders druk bezig waren met dit bouwen, bootsten de kinderen hen na, door het vervaardigen van miniatuur-hutten van gelijke gedaante tot speelgoed. Een dezer kleinen, die door eenen hond in de hand gebeten was, werd aan boord bij onzen doctor gebragt, en wij voorzagen hen van water, om hen de moeite te sparen, van sneeuw te doen ontdooijen.

Het overzigt der thans afgeloopene maand Maart levert geene groote verscheidenheid op. Het minimum der temperatuur was minus 40°, en het maximum plus 20° geweest; de gemiddelde thermometer stond gevolgelyk minus 20°, hetwelk één graad meer was dan op de vroegere reizen, vergeleken als voren. Het ijs was, aan de zuidzijde van het schip, in eenen staat van ontbinding, schoon zeer langzaam, en de rotsen werden door de zon van sneeuw onthloot.

Onze handel met de inlanders had ons eenen goeden voorraad van kleederen en vellen verschaft; en terwijl wij ons van twee onzer honden, die onbruikbaar waren, ontdaan hadden, kochten wij acht anderen aan, zoodat wij een stel van tien goede honden hadden. De berigten welke wij nopens *Neitchillee* ingewonnen hadden, deden ons gelooven, dat er naar dien kant eene doorvaart naar het westen moest bestaan, daar de meer uitvoerige berigten der inlanders behelsden, dat er, benoorden die plaats, werkelijk eene straat is, welke met eene zee ten westen zamenhangt, en

waar de stroom sterk om de oost loopt. Ook maakten zij gewag van eenige in deze straat gelegene eilanden, door hen *Shag-a-voke* (beteekende *sterke stroom*) genoemd, en voegden er bij, dat de zee op deze plaats dikwijls eene zeer hevige branding verwekte. Bovendien beschreven zij een ander kanaal ten noorden, door hetwelk een schip beter in de opene zee, waar geen land gezien werd, geraken konde. Ofschoon wij nu van wederzijden elkanders vertrouwen gewonnen hadden, had men den knaap, dien wij tot kweekeling bestemd hadden, niet kunnen overhalen om bij ons te blijven, noch ook een ander in zijne plaats bekomen. Nadat hij voor de eerste maal, zoo wij meenden voor een enkelen dag, ons boord verlaten had, was hij niet wedergekeerd. Eene laag van zand op het ijs, om bij het terug keeren der warmte hetzelfde, des te spoediger te doen wegdooijen, was voltooid. De honden waren wel afgerigt en de sleden in goede orde. Al onze huishoudelijke inrigtingen beantwoordden bij voortduring aan het oogmerk, en de equipage genoot eene volmaakte gezondheid. Wild was zeer schaars geweest; de vier vossen maakten de voornaamste opbrengst van onze jagtpartijen uit. Het hoogste watergetijde was zes voeten geweest; de gemiddelde stand van den barometer dertig duimen.

De trigonometische opnemingen werden voortgezet: maar de waarnemingen, met opzigt tot occultatiën door de maan, waren van geen beter gevolg dan de vorigen. Het was doorgaans te mistig ge-

wees
Eenig
langr
de v
het v
welk
dat d
den
onmid
gaans

HANDEL
VAN

(1 A)
lagere t
le kante
WACK,
inzonder
gelegene
geweest.
peratuur
de therm
waren v

weest om daarvan het gewenschte nut te trekken. Eenige doorgangen en maansafstanden waren belangrijk. Overigens is het merkwaardig (hoedanig de verklaring daarvan ook wezen moge, indien het werkelijk een regelmatig verschijnsel is, hetwelk wij tot nu toe niet met zekerheid weten), dat de koudste dagen altijd plaats vonden omstreeks den tijd van volle maan of kort daarna, en dat onmiddellijk na het kwartier de temperatuur doorgaans haren hoogsten stand bereikte.

Twintigste Hoofdstuk.

HANDELINGEN TOT DEN 10^{den} APRIL. — REIS EN VERSLAG
VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

(1 April) Met sneeuwbuijen hadden wij eene veel lagere temperatuur en een kouden wind. Van alle kanten kwamen de inlanders op zijde; en AWACK, onze toekomstige gids naar *Neitchillee*, was inzonderheid welkom. De bewoners der naastbij gelegene station waren op de jagt niet gelukkig geweest. Den volgenden dag (2 April) was de temperatuur op het gevoel gelijk een zomerlucht, en de thermometer klom tot plus 22°. De Eskimoos waren weder vruchteloos op de jagt geweest, en

begonnen voor gebrek aan leefstogt te vreezen. Toen zij bemerkten dat wij waarnemingen met den sextant deden, vroegen zij of dit werktuig betrekking tot de zeekalven had en of wij er eenigen zagen. De zon had kracht genoeg om de gewasschen plunjes te droogen, en de gesmoltene sneeuw vloeide aan alle kanten van de rotsen af.

(3 April) Men bragt ons een zeekalf in ruiling voor eene vijl; maar de jagt was echter niet gelukkig uitgevallen. Een bewijs voor de uitwerking van de warmte der buitenlucht op onze verrigtingen binnen boord, was, dat de hoeveelheid van ijs deze week in den condenseur slechts twee schepels bedroeg. Het was eenige graden kouder dan gisteren: maar het begon thans noodig te worden eenen wal van sneeuw rondom den stut te bouwen, waaraan de thermometer hing, om dezen tegen de toenemende warmte der terugkaatsing van de omliggende sneeuw te beveiligen.

(4 April) Schoon het Zondag was kwamen de inlanders van alle kanten aan, doch wij veroorloofden hun niet onze gewone godsdienstpligten te hinderen. Onder hen waren AWACK en OOBLOONNA, de beloofde gidsen, die hunne sleden, honden en reisproviant bij zich hadden. Alle vroeger ingewonnen berichten werden door hen bevestigd. Van onzen kant hadden wij de vereischte voorbereidselen tot de reis gemaakt, en de officieren die ons moesten vergezellen waren gereed. De thermometer daalde in den nacht tot 8° minus.

(5 April) De lucht was bewolkt en er woei eene tamelijke koelte uit het noord-oost, gevolgelijk

gun
de
vert
lie
zeer
spee
gelu
en t
vond
hun
eenig
de h
wijze
dat z
men.
ten o
ware
druft
leener
(6
de v
therm
avond
een'
plaats
ken.
(7
storm
den a
nen v
ze rei
Eenig
II.

gunstig voor onze reizigers. De kommandeur ROSS, de eerste stuurman BLANKY, en de twee Eskimoos vertrokken ten 10 ure, in twee sleden, met victualie voor tien dagen: doch de thermometer daalde zeer kort daarna tot minus 4°, weshalve het ons speet dat zij den togt niet hadden uitgesteld. Ongelukkig begon het ten 1 ure dik te sneeuwen, en tot overmaat van ramp, kwam er tegen den avond eene harde koelte, die, zoo wij vreesden, hun de reis geheel en al zou doen staken. Onze eenige troost was de overtuiging dat onze officieren de bekwaamste, ervarenste en werkzaamste wegwijzers van al de Eskimoos bij zich hadden, en dat zij derhalve nog in tijds onder dak zouden komen. De inlanders van de oostelijke station bragten ons een fraai zeekalf, waardoor wij in staat waren aan het huisgezin van TIAGASHU, dat nooddriftig scheen te zijn, eenigen onderstand te verleen.

(6 April) Het bleef frisch doorwaaijen, variërende van het noorden naar het oosten, schoon de thermometer op den middag tot plus 21° rees. Des avonds liep de wind aan het zuiden. Wij heschen een' seinlantaren en schoten vuurpijlen op om de plaats van het schip aan de reizigers kenbaar te maken. Des nachts werd de wind flauwer.

(7 April) Het begon dezen morgen op nieuw te stormen, met vallende en jagtsneeuw; maar tegen den avond werd het helder en stil. De zelfde seinen werden herhaald, schoon wij hoopten dat onze reizigers te *Neitchillee* zouden aangekomen zijn. Eenigen onzer bureu kwamen ons om levensmid-

delen vragen, en daar wij wisten dat hunne hutten ledig waren, gaven wij hun een' kleinen voorraad van zeekalfsvleesch. Den volgenden dag (8 April) bleef het sneeuwen; het was eerst stil, maar in den namiddag hadden wij veranderlijke winden. Negen Eskimoos kwamen om vleesch vragen, waarvan wij gelukkig nog een weinig hadden overgehouden. Zij waren zoo hongerig dat zij het zeekalfsvleesch raauw verslonden, zonder echter te vergeten een goed gedeelte voor hunne familiën huiswaarts te nemen. De equipage was nu aan boord met onderscheidene toebereidselen voor den zomer bezig. De seinen werden elken avond herhaald.

(9 April) Het sneeuwde gedurig harder, en joeg zoo geweldig dat men geene scheepslengte vooruit kon zien, tot dat eindelijk de wind tot volslagen storm uit het zuid-westen oversloeg. De vuurpijlen werden op het bepaalde tijdstip namelijk ten 10 ure der avonds opgelaten, nadat alvorens de reizigers door middel van eenen seinlantaren, op de ligplaats van het schip opmerkzaam waren gemaakt. Op deze wijze konden zij hunne lengte door middel van den tijdmetr nagaan. De Eskimoos kwamen op zijde, doch zonder iets mede te brengen. Een onzer vossen ontsnapte, en viel waarschijnlijk in hunne handen. De thermometer daalde tot minus 13°.

(10 April) De wind bedaarde en ten 9 ure was de koelte matig. Ten 5 ure kwamen onze reizigers weder aan boord, na een zeer moeilijke reis en zware koude doorgestaan te hebben, doch overi-

gen
de
aan
ter
uitlo
Er
have
terw
het g
30'
noss
word

(5
zen to
hard,
Mijne
weers
reis to
te ech
ik zee
veel h

gens frisch en gezond. Zij hadden in het westen de zee gezien en waren overtuigd dat wij thans aan de kust van *Amerika* waren. Het vaarwater dat, naar wij vernomen hadden, in de zee uitloopen moest, bleef intusschen nog onbekend. Er waren twee doorvaarten ten noorden van onze haven, die beide dezen uitgang konden hebben, terwijl dit ook met de zoogenaamde *Creswell-baai* het geval konde zijn, die op de breedte van 72° 30' lag. Maar het verslag van den kommandeur Ross moet in zijne eigene woorden medegedeeld worden.

Een en twintigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

(5 April) Des ochtends was het weer voor onzen togt in het geheel niet gunstig; het sneeuwde hard, met een scherp wind uit het noorden. Mijne gidsen hadden zulk eenen afschrik van deze weersgesteldheid, dat zij er op aandrongen, de reis tot eenen anderen dag uit te stellen. Ik hoopte echter op eene gunstige verandering, en daar ik zeer begeerig was om het sedert lang met zoo veel belangstelling geziene punt eindelijk te berei-

ken , overreedde ik hen ten laatste om dien zelfden morgen ten 6 ure met mij op marsch te gaan.

Ons gezelschap bestond uit onze twee gidsen , met name AWACK en OOBLOORIA , voorts uit den Heer BLANKY onzen eersten stuurman , en mij zelve. Onze goederen waren op twee sleden geschoord , die door honden getrokken werden ; daar onze bagaadje veel zwaarder was dan die der Eskimoos , hadden wij veel moeite om hen bij te houden , te meer omdat zij nu en dan op hunne sleden gingen zitten , en wij in tegendeel naast de onzen moesten loopen , en ze dikwijls door de diepe sneeuw moesten trekken , welke wij op vele plaatsen aantroffen.

Wij rigten onzen marsch naar het zuid-west , digt langs de kust , tot middag , toen de wind tot dubbele gereefde marszeilskoelte aannam en de sneeuw zoo dik werd , dat AWACK , die vooraan was , het spoor bijster werd , en op hobbelig ijs geraakte , waar zijne slede op twee plaatsen brak. Dit ongeval hadde bijna een einde aan de pas begonnen reis gemaakt , want zij hadden niets bij de hand om de schade te herstellen. Om deze reden en omdat het nu zoo hard stormde , dat men onmogelijk voorwaarts komen kon , begonnen de inlanders eene sneeuw hut te bouwen , waarmede wij gansch niet tevreden waren. De Heer BLANKY zeide mij derhalve dat men , naar zijne gedachten , de gebrokene slede met de werpspiesen der inlanders kon herstellen. Daar ik echter wel wist , dat zij er geenszins zouden bewilligen om hunne wapenen af te staan , brak ik ze beiden door midden

zon
gaf
en
had
ren
en
de t
H
in v
ware
dach
hadd
niets
tobde
lukkij
thans
de d
af ko
verden
ren ,
ligen.

Dit
hadden
kunst
eene v
het be
De hu
genoeg
huisves
in wij
gere s
ben.

zonder iets te vragen. Zoo als ik verwacht had, gaf dit aanleiding tot een geschreeuw van verbazing en gramstorigheid, maar nadat ik hun verzekerd had dat ik hun aan hoord twee veel betere spe- ren in de plaats zoude geven, waren zij tevreden, en begonnen met de grootste goedhartigheid de sle- de te herstellen.

Hierin geslaagd zijnde, vervolgden wij onze reis, in weêrwil van stormwind en sneeuw, doch wij waren hier in grooter verlegenheid dan wij ge- dacht hadden; want, behalve die ongemakken, hadden wij het ongeluk, een groot eind weegs niets dan zeer hobbelig en ruw ijs te vinden. Hier tobden wij twee uren lang, en bereikten toen ge- lukkig het vaste land weder. De gidsen waren thans echter geheel in den war, omdat zij door de dikke jagtsneeuw geene scheepslenge van zich af konden zien. Wij waren dus genoodzaakt alle verdere pogingen voor het oogenblik te laten va- ren, en in het bouwen eener sneeuwhut te bewil- ligen.

Dit was het werk van een half uur. Nimmer hadden wij meer behagen in deze soort van bouw- kunst gevonden, waardoor wij in zoo korten tijd eene woning bekwamen, die ons even goed als het beste steenen huis tegen den storm beveiligde. De hut was, wel is waar, ter naauwernood ruim genoeg om ons reisgezelschap van vier personen te huisvesten; maar in den ellendigen toestand waar- in wij ons bevonden, zouden wij eene nog en- gere schuilplaats gaarne voor lief genomen heb- ben. Onze kleederen waren dermate van de sijne

sneeuw doordrongen, en zoo stijf bevroren, dat wij ze in langen tijd niet konden uittrekken, tot dat eindelijk de warmte onzer lichamen ze ontdooid had. Ook werden wij door hevigen dorst gekweld, zoodat, terwijl de Eskimoos met de hut bezig waren, wij ons verledigden met het smelten van sneeuw boven eene lamp van spiritus. In korten tijd hadden wij op deze wijze water genoeg om ons allen te laven, waarover onze geleiders niet minder verwonderd dan verblijd waren, omdat dit sneeuwsmelten op hunne wijze in steenen potten over hunne traanlampen, 3 of 4 uren tijds vereischt.

Intusschen was de engte onzer hut in een opzigt zeer hinderlijk, want natuurlijk smolten ook de muren, waardoor onze kleederen zoo nat werden, dat wij genoodzaakt waren, ze uit te trekken en in de pelszakken te kruipen, waarvan wij ons voorzien hadden. In dit gewaad konden wij droog blijven en in deze zakken begaven wij ons ook te rust.

Ik heb reeds aangemerkt dat wij dezen geheelen dag langs het vaste land reisden; vermits ik echter door de dikte van de sneeuw de voorwerpen niet nader dan een vierde mijl kon onderscheiden, kon ik de rigting van onzen marsch niet naauwkeurig bepalen. Ik geloof echter dat de afstand niet meer dan 20 mijlen bedroeg. Hierover waren wij intusschen 8 of 9 uren bezig geweest. Ondanks de snelheid waarmede wij het eerste gedeelte van den weg hadden afgelegd, en na zoo vele uren, in de strengste koude doorgebracht, gevoegd

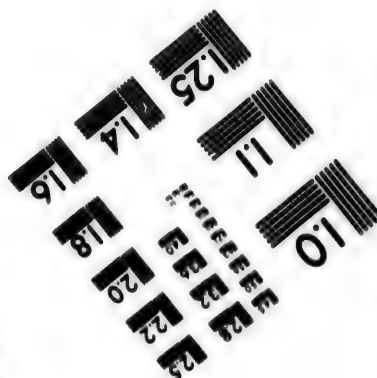
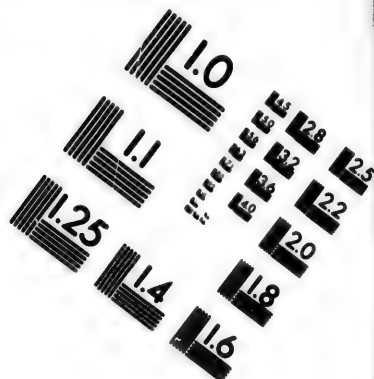
bij
ijs
ren
(6
dat
dig
en g
ware
geen
ten h
wack
schoor
aangel
senhui
kander
naar c
aanval
Ook h
slede t
niet to
Deze
nieuwe
die tha
de, do
ting ve
meer s
dag, d
hebben.
de inlic
heid van
gaven.
groote u

bij de vermoeijenis, welke wij op het hobbelige ijs ondergaan hadden, zal het niemand verwonderen dat wij geheel afgemat waren.

(6 April) Daarentegen hadden wij het voordeel dat wij zeer gerust sliepen, zoodat wij niet spoedig ontwaakt zouden zijn, indien er geen oproer en gedruisch onder de honden ontstaan ware. Zij waren van hunne twigen los gebroken en daar zij geen ruim voedsel gehad en dus waarschijnlijk grooten honger hadden, vielen zij op de slede van AWACK aan, die uit bevroren visch was zamengesteld; schoon het ook mogelijk is, dat zij nog sterker aangelokt werden door de riemen van muskus-ossenhuid, waarmede de deelen der slede aan elkander gebonden waren. Gelukkig was de eigenaar dadelijk bij de hand om den pas begonnen aanval af te weren, eer de schade zeer groot werd. Ook hadden wij hier overvloedig den tijd om de slede te herstellen; want het ruwe weder liet ons niet toe, onze reis te vervolgen.

Deze ledige tijd gaf ons gelegenheid met onze nieuwe vrienden breedvoerig in gesprek te treden, die thans minder beschroomd dan aan boord zijnde, door hunne ongedwongenheid in onze aching veel hooger stegen; want nu legden zij veel meer schranderheid en scherpzinnigheid aan den dag, dan wij immer van hen verwacht zouden hebben. Van meer belang waren echter voor ons de inlichtingen, welke zij ons nopens de gesteldheid van de kust en van den Oceaan ten westen gaven. Deze laatste had, volgens hen, eene zeer groote uitgestrektheid.

Photographic Sciences Corporation

**23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503**

0
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

Voor de eerste maal spraken zij thans van een eiland hetwelk zij *Oo-geoo-lik* noemden, en waar wij, volgens hunne berigten, eene groote menigte van Eskimoos zouden zien, onder welke zij in het bijzonder van eenen kreupelen man, en van eene vrouw, *KABLALLA* genaamd, spraken, welke laatste eene zeer aanzienlijke personaadje onder hen was. Zij gaven ons zelfs de namen op van haren man en hare kinderen, en van andere personen van haar geslacht.

Zij beschreven het gewest *Oo-geoo-lik* als zeer verijdert, zoodat het verscheidene dagen reizens over zout water vereischte om aldaar te komen. Dit bevestigde hun vroeger berigt nopens de uitgebreidheid der zee in het westen; maar ik kon hen mijnen wensch om derwaarts te gaan, op dit oogenblik nog niet doen begrijpen. Ik moest mij derhalve getroosten naar hunne anekdotes van hunne landslieden te luisteren, en zoo goed ik kon de vragen te beantwoorden, welke zij mij nopens de Eskimoos deden, welke ik te *Igloolik* gezien had, en in welker toestand zij een levendig belang schenen te stellen.

Hunne meeste vragen betroffen echter de wijze van jagen van deze Eskimoos, hunne vermakelikheden en hunne gezangen. Ook waren zij zeer begeerig om te weten of ik de *„angekoks”* gezien had en getuige van hunne bedriegerijen geweest was. Dit alles was mij vroeger volkomen bekend geworden, daar ik menigmaal met dit volk op de jagt van zeekalven en walrussen, een aanschouwer van de kunstgrepen hunner zoogenaamde too-

venna
» To
halen
bean
gebr
opon
hun
van
zij d
ten
van
aan d
bel v
pulse
geleid
zaam
volgt
Wij
zij on
hen a
der k
van h
op een
den o
afgedv
mijne
gehad
zij on
hunne

*) D
Neitehi

venaars was geweest. Men vroeg mij, of ik den „*Torn-gah*” (den geest) gehoord had, en of ik herhalen konde wat hij gezegd had. Al deze vragen beantwoordde ik zoo goed ik kon, zoodat wij bij gebrek van bezigheden, gedurende dezen dag van oponthoud ten minste tijdkorting vonden. Ik moest hun bij herhaling de namen der *angekoks*, en die van hunne vrouwen en kinderen opgeven, omdat zij die in hun geheugen wilden houden. Zij lachten hartelijk toen zij vernamen dat verscheiden van hen twee vrouwen hadden, en zeiden dat zij aan de westzijde ook een’ man kenden, die dubbel voorzien was, en twee vrouwen van de *Repulse-baai* had medegebragt. Ik zoude hieruit afgeleid hebben dat de bigamie bij hen zeer zeldzaam is, doch naderhand bevond ik dat deze gevolgtrekking alles behalve juist was.

Wij vernamen met groote belangstelling hetgeen zij ons van de omstandigheden verhaalden, welke hen aangespoord hadden om zich op dit gedeelte der kust, en in onze buurt neder te zetten. Twee van hen waren noordwaarts uit visschen gegaan, op eene plaats genaamd *Ow-weet-tee-week*; zij hadden ons schip, omringd van ijs en verre zuidwaarts afgedwaald, in het oog gekregen. Dit moest, naar mijne gissing, den 2^{den} of 3^{den} September plaats gehad hebben. Op dit gezigt ontrust zijnde, waren zij onverwijld naar den voornaamsten troep van hunnen stam, te *Nei-tyel-le* *) vertrokken, waar

*) De zelfde plaats welke de kapitein ROSS doorgaans *Neitchillee* noemt.

zij vertoefden tot dat eene vrouw, KA-KE-KAG-IU genaamd, aldaar aangekomen was. Deze vrouw had eene zuster, die bij de Eskimoos woonde, welke wij op het *Winter-eiland*, op eene vroegere reis in deze streken ontmoet hadden. Deze gaf hun zulk een uitlokkend verslag van de wijze op welke wij hen onthaald hadden, dat zij besloten ons te gaan bezoeken, waar wij ons ook mogten bevinden. Zij begaven zich ten dien einde op weg, en nu verhaalden onze reisgenooten ons met vuur hunne gewaarwordingen bij het zien der afdrukse-len onzer voeten in de sneeuw. De grootte daarvan deed hen van schrik terug deinzen en zij hielden raad of zij al dan niet hunne reis vervolgen zouden. Maar de welsprekendheid van KA-KE-KAG-IU zegepraalde over hunne vrees; zij schilderden ons met levendige kleuren hunne blijdschap toen zij ons, na zich in eene linie geschaard te hebben, om ons te ontvangen, onze wapenen hadden zien wegwerpen.

Aldus keuvelende bleven zij aanhoudend en smakelijk eten, want dit is eene bezigheid welke zij nimmer staken zoo lang zij nog iets te bikken hebben. Al wat wij gedurende ons verblijf bij deze gulzige menschen van hunne vraatzucht ondervonden hadden, kon onze verbazing niet verminderen, bij het zien van steeds nieuwe bewijzen van hunnen onverzaadbaren eetlust, van de ontzaglijke ruimte hunner magen en de geweldige kracht hunner spijsvertering. Het is onmogelijk dat de honger, of zelfs eene natuurlijke eetlust hun zoo vele spijzen doo verslinden. Geen menschelijk wezen, dat

slech
kan
hoe
de
hoez
zijne
mens
beho
dit
bege
toe t
de zi
Maar
rede
druk
een v
het v
maken
Van
tuurlij
verbru
ren s
ne hu
dat v
derhal
dat d
kimoo
wen
ge w
de ho
der k
De

slechts zijne behoefte aan voedsel bevredigen wil, kan zulk een vraat zijn; geen verslindend dier, hoe gulzig het ook zij, gaat aldus te werk; zelfs de veelvraat, in weerwil van zijnen naam, en hoezeer hem deze met regt zij toegevoegd, stilt zijnen honger en verlangt niets meer. Alleen de mensch eet om te eten, niet om eene natuurlijke behoefte, maar zijnen smaak te voldoen; welligt is dit mede een uitwerksel van de hem zoo eigene begeerlijkheid, die hem aanspoort om zich alleen toe te eigenen helgeen voor velen toereikend zoude zijn. En dit noemt men een redelijk wezen! Maar in dit geval en zeer vele anderen, dient de rede hem, niet om kwade neigingen te onderdrukken maar om die te doen aanwakkeren; in een woord, om hem, wanneer hij zulks wil zijn, het vernielendste wezen der geheele schepping te maken.

Van deze gulzigheid onzer gidsen was het natuurlijke gevolg, dat onze victualie veel spoediger verbruikt was, dan wij wenschten; want zij waren schraal voorzien geweest, daar zij met hunne huisgezinnen gedeeld hadden, hetgeen zij vóór dat wij van boord gingen, ontvingen. Het was derhalve om vele gewigtige redenen een geluk, dat de lucht begon op te klaren, hetwelk onze Eskimoos de hoop deed hervatten spoedig weder nieuwen voorraad te zullen bekomen. Ik deed eenige waarnemingen om ons bestek te bepalen, en de hoeken te krijgen, welke mij tot de opening der kust moesten dienen.

De breedte van ons tegenwoordig standpunt was

69° 44' 20'' en de lengte 0° 44' 6'', bewesten het schip. Onze hut was aan den zuidelijken oever eener kreek opgerigt, die bijna 3 mijlen lang was, en zich west-zuid-west strekte. Aan beide zijden, bestond het land uit hooge rotsen van graniet, en tegenover ons liep eene rivier in zee, op omtrent een half mijl afstands, en men zeide dat zij zeer vischrijk was. De naam der kreek was in hunne taal *Ang-ma-look-took*, welken naam ik haar ook, in de kaart welke ik van het land teekende, gegeven heb.

Bij mijne terugkomst van eene hoogte, welke ik bestegen had, om een duidelijker begrip van onze standplaats en van de kusten in het algemeen te bekomen, vond ik onze beide wegwijzers bezig met hunne slede te laden; en ik ontwaarde met niet minder verwondering dan misnoegen, dat zij zich gereed maakten om naar de plaats, van waar wij vertrokken waren terug te keeren, om zich aldaar van al wat hun ontbrak te voorzien, vooral van nieuwen leefstogt, want zij hadden al wat zij bezaten ingerzvolgen. Hunne slede was beschadigd, en daar hunne werpspiesen gebroken waren, wisten zij geen middel, om nieuwen proviand te bekomen.

Om hen te verhinderen een ontwerp ten uitvoer te brengen dat mij zoo geweldig tegen de borst was, wist ik niets beters dan hen door eene onschuldige list van hun plan te doen afzien; want redeneren tegen eene ledige maag, en vooral die van eenen Eskimoo, baat niets, en over het algemeen zijn alle bewijsredenen tegen den honger

van
treffe
kan
kalfsv
derha
hetwe
van
zoude
ner m
Ik

BLANK
vleesch
onze
zeildo
zonder
dat zij
verbeu
bezat
en wi
stemmi

Nada
waren
kleine
zeer v
zout w
gidsen
rio-nit-
zout-w
eene b
zienlijk
ding te
der bar

van geene de minste kracht. Een vraagstuk betreffende de aardrijkskunde van hun eigen land, kan bij hen geenszins tegen eenige ponden zeekalfsvleesch en eene pint traan opwegen. Ik kon derhalve niet onderstellen dat zulk een onderwerp, hetwelk zelfs door meer beschaafde lieden wel eens van weinig belang wordt geacht, hun gewigtiger zoude voorkomen, dan de betoogredenen hunner maag.

Ik hield hen dus aan de praat, terwijl de Heer BLANKY, sommigen der beste stukken zeekalfsvleesch, waarvan wij een ruimen voorraad voor onze honden hadden, uitzocht, en in een stuk zeildoek wikkelde. Ik zeide hen toen, dat ik mij zonder hen naar *Nei-tyel-lee* zoude begeven, maar dat zij ook de hun toegezegde belooning zouden verbeuren, en dat ik levensmiddelen in overvloed bezat, zoo als zij zagen. Dit argument werkte, en wij begaven ons weder naar onze eerste bestemming op weg.

Nadat wij over eene smalle landtong getrokken waren, die omtrent 3 mijlen breed was en twee kleine beken bevatte, waarin zoo men ons zeide, zeer veel visch was, kwamen wij weder op het zout water-ijs, hetwelk, volgens het zeggen onzer gidsen, de ingang eener baai was, welke zij *Tar-rì-nit-yoke* noemden; hetwelk in hunne taal „onzout-water” beteekent. Het is dus waarschijnlijk eene baai, die vele rivieren ontvangt, welke aanzienlijk genoeg zijn, om tot dezen naam aanleiding te hebben gegeven. Zij noemen den uitgang der baai *Shag-a-voke*, hetwelk te zeggen is, „hij

loopt snel," denklijk omdat er tijdens de smelting der sneeuw een groote toevloed van zoet water is, die een snellen stroom veroorzaakt.

Wij hielden, aan het noord-west einde der baai op een klein eiland stil, en vonden er de kano van *Tul-lo-ack*, met steenen bedekt. Zij was op deze wijze bedolven geworden, om de verrotting van het hout voor te komen, en de vellen waarmede zij bedekt was geweest, waren er om de zelfde reden van weggenomen. Zij verhaalden ons dat zij het hout, waarvan het vaartuigje gebouwd was, van een ver westelijk land bekomen hadden in de omstreken van *Oo-geoo-lik*.

Van hier vervolgden wij onzen weg regtstreeks het land in, en gingen voorbij verscheidene kleine meren, 4 of 5 mijlen door diepe sneeuw, den oever van eene rivier op. De reis ging dus natuurlijk langzaam voort, tot dat wij de oevers van het verste meer bereikten, waaraan de Eskimoos den naam van *Ty-shag-ge-wuck* geven, en hetwelk, naar hun zeggen, drieërlei soort van zeelt in grooten overvloed bevat. Ik schoot hier twee veldhoenders, die zeer dicht onder het schot kwamen en dus gemakkelijk te treffen waren. Onze gidsen, die nog nimmer de uitwerking onzer vuurwapenen gezien hadden, waren daarover zeer verbaasd.

De wind wakkerde gedurig aan en dreef de sneeuw met zulk een vreeselijk geweld voor zich heen dat zij naar eenen stortvloed geleek, en wij niet meer in staat waren daar tegen op te komen. Wij waren dus ten 7 ure des avonds (7 April) genoodzaakt, eene schuilplaats in eene sneeuwhut te

zoek
van
koud
hadd
On
naam
ke zij
zij th
dat d
schoor
niet
hebben
hadden
ren,
open t
ning
natuur
was.
voor h
re, als
het geb
(8 A
re snee
de bage
voortre
rug te
geen' on
belangrij
wispeltur
koos ik
len geval
den weg

zoeken, welke onze geleiders aan het westeinde van het meer bouwden, dat wij nu, na zoo veel koude en ongemak doorgestaan te hebben, bereikt hadden.

Onze reisgezellen hadden gemerkt, hoe onaangenaam ons de engte van de hut geweest was, welke zij de vorige keer gebouwd hadden, weshalve zij thans eene veel grootere bouwden. Men weet, dat de Eskimoos eene zeer korte gestalte hebben, schoon zij tamelijk dik zijn. Naar hunne eigene, niet naar onze veel langere ledematen gerekend hebbende, was de eerste hut, welke zij opgericht hadden zoo bekrompen, dat wij niet in staat waren, ons daarin uit te strekken, zonder de deur open te zetten en onze beenen tot voorbij die opening uit te steken, hetwelk, onder eene temperatuur als in deze gewesten, zeer onaangenaam was. Wij waren onzen geleiders derhalve dit maal voor hunne oplettendheid, hoe gering die ook ware, als ook voor de goedhartigheid, waarmede zij het gebrek verhielpen, inderdaad zeer erkentelijk.

(8 April) Des morgens was het mistig met zware sneeuw. Onze gidsen stelden ons daarom voor, de bagaadje achter te laten, om sneller te kunnen voortreizen, *Nei-tyel-le* te bereiken, en daarna terug te keeren om in de hut vernachten. Ik had geen' ongunstiger' dag kunnen kiezen om eene zoo belangrijke plaats te bezoeken; doch daar mij de wispelturigheid dezer lieden wel bekend was, verkoos ik geene tegenwerpingen te maken. In allen gevalle zoude ik aldus de plaats bezigtigen en den weg derwaarts leeren kennen, om in het ver-

volg onder meer gunstige omstandigheden een togtje derwaarts te hervatten.

Wij vertrokken dus ten 9 ure des morgens; en nadat wij twee kleine meren, *Kung-uck* genaamd, naar het bergachtige land, waardoor het bepaald wordt, voorbij getrokken waren, kwamen wij langs een kort en steil pad nederwaarts aan de plaats *Pad-le-ack*, een naam die »het einde van de reis» beteekent. Geen het allerminste kenteeken van watergetijde kunnende bespeuren, twijfelde ik in den beginne of wij werkelijk de zee bereikt hadden; maar *AWACK* liet een' zijner honden los, die spoedig een zeekalfshol opspoorde, waardoor ik gelegenheid had het zeewater te proeven. Het ontmoeten van hompelig ijs, kort daarna, zou voldoende geweest zijn om deze twijfeling weg te nemen, en bevestigde thans onze bevinding nopens dit belangrijke vraagstuk van onze aardrijkskunde, en van de reis welke wij gedaan hadden.

Onzen weg naar het zuidwesten tot 11 ure voortzettende, passeerden wij een eiland hetwelk de gidsen *O-wak-she-o-wik* noemden, omdat in den zomer en den herfst, nabij deze plaats eene bijzondere soort van kabeljaauw, *O-wuk* geheeten, gevangen wordt. Deze visch, zeiden de gidsen, komt in groote menigte aan deze kust. Van hier keerden wij naar het zuiden, en vervolgens naar het zuid-oost; vervolgens voorbij een klein meer gekomen zijnde, waar ik eene middagshoogte kon waarnemen, en over een laag strand van kalksteen trekkende, bereikten wij ten 1 ure het groote meer van *Nei-tyel-le*.

D
van
weze
zij
kano
te g
verv
berei
dit
men
want
afzien
Wi
een
begro
Daar
de ri
van
dit ei
einde
steen
behul
wij n
bezit
rigten
reidsel
Het
die
hij vo
ten, o
reed z
maals
II.

De oostkust van dit water vertoonde eene reeks van graniet-heuvelen, en aan de hellingen daarvan wezen de gidsen een aantal winterhutten, welke zij *O-ka-u-eet* noemden. AWACK had hier zijne kano gelaten, weshalve hij ons verliet, om die te gaan halen, terwijl wij onzen weg om de zuid vervolgden en weldra den oever van eene rivier bereikten. Ik deed vruchteloze pogingen, om op dit oogenblik de grootte van dit meer op te nemen; de jagtsneeuw maakte dit geheel onmogelijk, want ik kon nergens verder dan eene mijl van mij afzien.

Wij vonden de kano van den anderen gids op een klein eilandje in de rivier, en op deze hoogte begrootten wij hare breedte op eene halve mijl. Daar het ijs zeer dik was, leidde ik hieruit af, dat de rivier zeer diep moest zijn. Naar het bericht van den gids OOBLOORIA, loopt zij, zuid-west van dit eilandje, in zee, en komt uit het zuid-oostelijk einde van het meer. De oevers waren van kalksteen, en van eenige rotsbrokken bouwde ik, met behulp van den Heer BLANKY, eene steenterp, waar wij met de gebruikelijke plegtigheden het land in bezit namen. Ten 3 ure was al wat wij te verrigten hadden, afgedaan, en maakten wij toebe-reidselen tot de terugreis.

Het duurde niet lang of wij vonden de kano, die AWACK aan onze zorg overgelaten had, terwijl hij vooruit was gegaan om eenige sneeuw te smelten, opdat die, bij onze aankomst in de hut, gereed zoude zijn. Ten 6 ure bereikten wij nogmaals de zee, en ten 7 ure de rivier *Pad-le-ak*.

Het was nu helder en bestendig weer geworden. Ik beklom derhalve met OOBLOORIA eene hoogte, waar ik nu een uitgestrekt gezigt over deze ruime baai had.

Hier gaf hij mij te kennen dat, naar de streek welke hij aanwees, van het noord-west naar het zuid-west strekkende, overal opene zee gevonden werd, en dat op een' kleinen afstand van een hoog en steil voorgebergte, dat het noord-oost einde van de baai uitmaakte, geen land in het westen zichtbaar was. Maar van het zuid-west naar het zuid-oost, was er eene strook lands, die den grond, waarop wij ons bevonden aan *Ac-cool-le* en de kusten van de *Repulse-baai* verbond, terwijl er in deze zee geen toegang van het zuiden was; zoodat, indien wij met ons schip, van zijne tegenwoordige ligplaats, *Nei-tyel-le* wilden bereiken, wij een groot eind weegs om de noord heen moesten.

Uit dit bericht, hetwelk even naauwkeurig als waarschijnlijk en duidelijk uitgedrukt scheen te zijn, besloot ik dat wij thans den grooten westelijken Oceaan voor onze oogen hadden, waarvan dit volk ons zoo menigmaal gesproken had; dat het land, waarop wij nu stonden, een gedeelte van het groote vaste land van *Amerika* was, en dat, in geval er eenige doorvaart ten westen in deze streken mogt bestaan, men die ten noorden van ons tegenwoordig standpunt zoeken moest. Aan het bedoelde voorgebergte gaf ik den naam van kaap *Isabella*, naar mijne zuster, op wier verjaardag het ontdekt werd.

Nu wees de gids OOBLOORIA naar het westen, en

zeid
lag,
het
geze
bied
wer
ten
mid
zwa
toere
tualie
dit g
den
daar
dat g
zooda
gevolg

Wij
en vo
AWAC
zijne
heid,
spreid
te stel
velstol
gebrun
voorre
verkw
wanrv
een l
TANTA
delen

zeide dat de weg naar *Oo-geoo-lik* in die rigting lag, waarop ik hem trachtte over te halen ons in het op handen zijnde voorjaar derwaarts te vergezellen. Dit mogt mij echter, ondanks alle aanbiedingen en beloften, niet gelukken. Zijne tegenwerpingen schenen gegrond te zijn op den grooten afstand, en op de moeilijkheid om levensmiddelen te bekomen, welke laatste bedenking te zwaarwigtig was, om door iets anders dan een toereikenden en gewaarborgden voorraad van victualie uit den weg geruimd te worden. Onder dit gesprek meldde hij mij, dat sommigen van den stam, die deze plaats bewoont, drijfhout van daar naar zijne landslieden gebragt hadden, maar dat geen dezer laatsten immer hier was geweest, zoodat hun omgang natuurlijk zeer beperkt, en gevolgelijk hunne kennis zeer gebrekkig moest zijn.

Wij bereikten onze hut ten 9 ure des avonds, en vonden, zoo als wij verwacht hadden, dat AWACK aldaar vóór ons was aangekomen. Hij had zijne nieuw verkregene kunde of zijne schranderheid, op eene onverwachte wijze ten toon gespreid; want het was hem gelukt een vuur aan te steken, door middel van de oxymuriatische zwavelstokken, welke zij ons tot dit einde hadden zien gebruiken, en op deze wijze had hij een ruimen voorraad van gesmolten sneeuw verkregen; eene verkwikking welke wij hoog noodig hadden en waarvan het gebrek altijd ten uiterste kwellend in een land van ijs en sneeuw moet zijn. Gelijk TANTALUS zijn wij hier omringd van water, wandelen op water en worden door water, in eene

zijner gedaanten ten minste , onophoudelijk belemmerd , terwijl wij altijd vergeten , dat de sneeuw en het ijs van dit altijd bevroren land , geheel iets anders is dan in onze winters , en dat het smelten daarvan tot drinkwater niet zonder groote moeite en eene zeer groote maat van hitte geschieden kan.

Thans op den terugweg zijnde , onthaalden wij ons zelve voor het eerst op eene warme soep van veldhoenders , terwijl wij ook eenig zeekalfsvleesch voor onze reismakkers deden koken. OOBLOORIA was door de groote vermoeijenissen welke hij dien dag ondergaan had , geheel afgemat. Niettemin had hij de taak van wegwijzer op zich moeten nemen , vermits zijn metgezel door sneeuwblindheid overvallen was. Hij had dus 40 mijlen ver door de sneeuw , die hier en daar zeer diep lag , en altijd vooruit , met den wind en de jagtsneeuw vlak tegen , moeten doorwerken , zoodat zijne groote vermoeidheid geenszins verwondering kon baren. Allen sliepen zeer gerust , en ten 10 ure des anderen daags 's morgens (9 April) zetten wij de terugreis verder voort.

Op den middag observeerde ik de breedte , bij het oosteinde van het groote meer van *Ty-shug-ge-wuck* , en bevond $69^{\circ} 38' 53''$. Hier verliet ons AWACK , maar kwam binnen 4 uren , te *Tar-rin-it-yoke* weder bij ons , en bragt de pens van een rendier mede , welke de inlanders voor eene groote lekkernij houden , mitsgaders eenigen visch , dien hij in den zomer onder de sneeuw bewaard had. Wij kwamen ten 4 ure des namiddags bij onze

hu
om
zw
nac
des
plaa
kou
(
beg
verl
vert
aller
aang
bekv
nen
snee
maak
van
en z
De
kanon
maak
kigen
kon
ontst
in on
hagen
daart
welle
zijner
was
de H

hut, aan de baai van *Too-nood-lead*, juist van pas om eenen hevigen storm uit het noorden, met zeer zware jagsneeuw te ontkomen, die den geheelen nacht onafgebroken doorwoedde, zoodat wij met des te levendiger dankbaarheid van onze enge schuilplaats gebruik maakten. Het was ook tamelijk koud, want de thermometer daalde tot minus 16°.

(10 April) Tegen 9 ure den volgenden morgen begon de stormwind te bedaren, en daar wij zeer verlangende waren om weder aan boord te zijn, vertrokken wij met den middag; de wind werd allengs stiller en het overige van den dag was zeer aangenaam, daar wij eindelijk nog zeer fraai weer bekwamen. De arme OOBLOORIA was echter in eenen deerniswaardigen toestand, niet alleen door sneeuwblindheid, zoo als ik reeds gezegd heb, maar ook doordien zijne knieën door de wrijving van zijnen bevroren pantalon geheel opengeschaafd en zeer pijnlijk waren.

De slede der Eskimoos was beladen met de drie kanoos, die het voornaamste doel van de reis uitmaakten, zoodat er geene plaats voor den ongelukkigen lijder was, die den weg slechts zeer flauw kon zien, omdat het water aanhoudend uit zijne ontstokene oogen vloeide. Ik verzocht hem derhalve in onze slede plaats te nemen, en vond veel behagen in de moeite waarmede ik hem eindelijk daartoe overhaalde, nadat zijne goedhartigheid en wellevendheid hem niet vergund hadden ons ten zijnen gevalle te voet te laten gaan. Dit wandelen was ons echter in het minst niet hinderlijk, want de Heer BLANKY en ik waren frisch, en wij had-

den ons niet meer vermoeid dan noodig was om warm te blijven. Daar wij nu ook weg en steg wisten, namen wij zelve de taak van gids op ons, en wandelden beurtelings vooruit om den besten weg, door het hobbelige en hompelige ijs aan te duiden. Dit bleek ten slotte de aangenaamste dag te zijn, dien wij, sedert ons vertrek van boord hadden doorgebracht, en ik had bovendien alle waarnemingen kunnen doen, welke tot eene volgende opneming van de strekking der kust vereischt werden; zoo kwamen wij dan eindelijk ten 6 ure des avonds aan boord van de *Victory* terug.

Twee en twintigste Hoofdstuk.

BEZIGHEDEN AAN BOORD. — HANDELINGEN MET DE
INLANDERS.

(11 April) De wind werd bestendig en de lucht helder, schoon er nog een weinig sneeuw viel. De reizigers waren geheel hersteld; de gidsen hadden de beloofde vijlen ontvangen en vertrokken zeer te vreden; den volgenden dag moesten zij echter terug komen om ieder een nieuwen werpaspies te bekomen, in de plaats van die welke ik gebroken had, en eenig hout om een der kanoos, die

zeer beschadigd was te repareren. Doorgaans was de lengte van deze vaartuigen twintig voet, en de breedte anderhalve voet. Wij kochten eenige proefjes van zalmen en van de zeelt uit het meer; doch naderhand kregen wij die veel beter uit de kanten der sleden, welke wij van hen gekocht hadden en die uit deze soort van visch, in eenen vast bevroren staat, zamengesteld waren. De gewone godsdienstoefening (van den Zondag) geschiedde als naar gewoonte.

(12 April) Er woei eene frissche koelte uit het noord-oosten, maar het was niet koud. Wij moesten nu eene nieuwe standplaats voor den thermometer oprigten, omdat de vorige onder water liep.

En troep Eskimoos kwam van de hutten om ons te bedanken, en bragten een fraai zeekalfsvel tot een geschenk, als ook een paar handschoenen voor den eersten stuurman, in stede van een paar dat hij hun geleend had, en hetwelk door de honden opgegeten was. Zij ontvingen hun hout, volgens afspraak, en gaven ons de inlandsche namen op van de visschen waaruit de sleden, welke wij gekocht hadden gedeeltelijk zamengesteld waren; waarbij zij ons berigten dat deze visschen in het meer van *Neitchillee* gevangen werden. De beschrijving dezer visschen, ten getalle van vier, is te vinden in het verslag nopens de natuurlijke geschiedenis van dit land.

(13 April) De temperatuur steeg zoo hoog, dat zij bijna het vriespunt (32° Fahr.) bereikte en de lucht was betrokken. Nog merkwaardiger was het, dat gedurende de veranderingen van den wind op

dezen dag, de hoogste graad van den thermometer gepaard ging met den noorden wind, en dat de temperatuur snel daalde, zoodra de wind zuidelijk liep. Wij waren voor het oogenblik niet tot eene oplossing van dit verschijnsel voorbereid. Het is gemakkelijker te zeggen dan te bewijzen, dat er in het noorden opene zee was, en dat de zuide wind over eene groote uitgestrektheid van bevroren land kwam. Er was ijs genoeg, en ook land genoeg, in de eerstgemelde rigting, om deze stelling meer aannemelijk in de studeerkamer te maken voor hen die zich met woorden te vreden stellen, dan voor ons die het land kenden. Onze zaak althans was het, naar eene meer voldoende oplossing uit te zien, hetzij wij die zouden verkrijgen of niet. Een inlander kwam een nieuwen stok voor zijne werpspies vragen, die gebroken was, maar wij achtten het raadzaam dit verzoek van de hand te wijzen. Ligtzinnig weg te geven, was zoo veel als ons zelve van de middelen berooven om te beloonen; zelfs al ware het niet noodzakelijk geweest den prijs onzer voorwerpen staande te houden, als het eenige middel om de onontbeerlijkste artikelen van hen in te ruilen.

(14 April) Aangenaam was ons heden een bezoek van onze vrienden, omdat wij vernamen dat zij weder begonnen zeekalven te vangen. Het weer was op dezen en den volgenden dag (15 April) zacht en stil, en wij ontvingen bezoeken van de beide kampementen, die zich bij een gevoegd hadden, en te zamen een gehucht van negen huisgezinnen in acht hutten uitmaakten. Het schip was

nu
steve
zwa
uit
sne
hij
ook
tem
niet
zels
van
hun
(1
man
ten
ande
zegge
gen
de i
de g
drie
den
echte
ke k
en i
voor
der
scher
met
ste
man
opge

thermometer
 en dat de
 nd zuidelijk
 niet tot eene
 d. Het is
 en, dat er
 at de zuide
 an bevroren
 ok land ge-
 leze stelling
 maken voor
 tellen, dan
 zaak althans
 plossing uit
 gen of niet.
 k voor zij-
 was, maar
 an de hand
 as zoo veel
 oven om te
 zakelijk ge-
 nde te hou-
 ntbeerlijkste
 en een be-
 rnamen dat
 . Het weer
 (15 April)
 ken van de
 voegd had-
 gen huisge-
 schip was

nu, door het wijken van het ijs, met den achter-
 steven zoo diep gezakt dat het noodig was de
 zwaarte van de sneeuwlaag van het halfdek voor-
 uit te brengen. Het werd nu ook tijd om den
 sneeuwdam rondom het schip weg te ruimen, daar
 hij nu van geen nut meer was. Dit verschaft ons
 ook werk voor den volgenden dag (16 April). De
 temperatuur varieerde in deze dagen om en bij 0°,
 niet hooger stijgende dan plus 2°. Een nieuw ge-
 zelschap van Eskimoos berigte ons dat sommigen
 van den troep naar eene baai, ten noorden van
 hunne vroegere verblijfplaats, verhuisd waren.

(17 April) De kommandeur Ross en de stuur-
 man vertrokken met de slede. De inlanders brag-
 ten ons een rendiervel en een zeekalf, en ik werd
 andermaal door een van hen geplaagd om hem te
 zeggen op welke plaats de meeste zeekalven te van-
 gen waren. Om van hun ontslagen te zijn, noem-
 de ik eene plaats, de eerste de beste, die mij in
 de gedachte kwam, en daar de man hier toevallig
 drie zeekalven kreeg, bekwam ik den naam en
 den roem van eenen „*angekok*.” Het profeteren is
 echter voor onzen goeden naam eene te gevaarlij-
 ke kunst, om zich daarmede dikwijls af te geven,
 en ik hoopte dat men niet te dikwijls de gave der
 voorzegging van mij zoude komen eischen. Een
 der zeekalven werd mij zeer erkentelijk tot een ge-
 schenk gebragt; maar de brenger werd evenwel
 met eene vijl beloond. Wij zagen heden de eer-
 ste sneeuw-ortolans van het jaargetijde. De kom-
 mandeur Ross kwam in den avond van de nieuw
 opgerigte acht noordelijke hutten terug, die omtrent

6 mijlen van ons lagen ; nadat wij de hooger gemelde baai onderzocht en bevonden hadden dat er in die rigting geene doorvaart bestond. Dus was ééne verwachting verijdeld , maar wij behielden er nog twee.

(18 April) Deze Zondag was stil , maar de thermometer steeg niet hooger dan plus 11°. Na de godsdienstoefening bragt een der Eskimoos de ijzeren deur van den vosseval terug , welke zijn broeder gestolen had , nadat hij dien val had gebouwd. Er scheen onder hen meer zucht tot stelen te bestaan dan begeerte om het gestolene te behouden , want zij waren nimmer ongenegen om het ontvreemde terug te geven. Het schijnt dat volgens hun gevoelen , den eigenaar geen onregt werd aangedaan , wanneer hij het gestolene niet miste ; een argument hetwelk ook bij meer onderrigte lieden in ons eigen vaderland maar al te veel ingang vindt , maar evenwel , ofschoon het in SHAKESPEAR eenen verdediger vindt , niet te minder laakbaar is. Daar de Eskimoos van hun misdrijf geen geheim voor hunne landgenooten maakten , kwam het gewoonlijk aan den dag , doch de schuldigen bekenden niet alleen oogenblikkelijk het feit , maar beschouwden het ook altijd als eene grap , somtijds echter bragten zij geschenken tot bevrediging , zoo als op dezen dag , een klein zeekalf. Ik kreeg ook eenen artificieelen horizon terug , die sedert eenige dagen vermist was geworden , als ook eenen hond , dien zij achter gehouden hadden. De dader , die naar *Neitchillee* vertrok , gevoelde denkelijk diep berouw en wilde voor zijn vertrek in

goed
eerla
sche
ons
lijk
(18
zwar
inlan
maal
een
de zu
lieten
ons t
en h
van d
eigene
(20
wind
dorp
IEMAL
de sta
wij ee
werd
trek b
de be
dat z
gezien
wij ko
heelen
loofd
ten w
ketels ,

goede vriendschap van ons scheiden. Allen gingen eerlang dit oord verlaten, en ik geloof dat het scheiden ons meer dan hun leed deed, daar wij ons verzekerd hielden dat wij elkander waarschijnlijk nimmer zouden wederzien.

(19 April) Er woei eene frissche koelte, met zware jagsneeuw, doch dit weerhield velen der inlanders ons een bezoek te geven, om nog eenmaal afscheid te nemen. Ieder van hen ontving een geschenk; en ten 10 ure vertrokken zij om de zuid, hunne woningen ledig latende. Zij verlieten ons met zichtbaar leedwezen, schoon zij ons te *Neitchillee* dachten weder te zullen zien; en hun laatste vaarwel was eene eenpaarige kreet van dankbaarheid en heilwenschingen, in hunne eigene taal, die ons nu tamelijk verstaanbaar was.

(20 April) Er woei tot des avonds een koude wind, daarna werd het stil. Uit het noordelijke dorp werd ons een zeekalf gebragt, en de zoon van *IKMALIK* bood zich aan om ons naar *Shag-a-vok*, de station bij *Neitchillee* tot gids te dienen, alwaar wij eenen sterken stroom wilden onderzoeken. Hij werd derhalve tot des morgens, wanneer ons vertrek bepaald was, aan boord gehouden, de beloofde belooning was eene vijl. Zij verhaalden ons, dat zij gisteren de eerste meeuw van dit seizoen gezien hadden, hetwelk eene goede tijding was; wij konden hen echter niet overreden om den geheelen nacht aan boord te blijven, omdat zij beloofd hadden te zullen terug keeren. De machinisten waren bezig met het opsnijden van de stoomketels, om een nieuw bekleedsel voor de buiten-

zijde van het schip te bekomen , waar het ijzer hier en daar van den beginne af slecht was geweest , hetwelk oorzaak was dat het schip lek was geworden. De thermometer kwam niet boven nul.

(21 April) De kommandeur ROSS en BLANKY de stuurman , vertrokken met hunnen gids , en victualie voor zeven dagen ; het weer was koud , maar helder en de wind gunstig. Een der vroegere kapers bragt ons een zeekalfsvel , en zijn broeder eene werpspies ; doch wij betaalden ze , in stede van ze als een geschenk aan te nemen. Toen zij klaagden dat zij geene zeekalven gevangen hadden , kregen zij tot antwoord dat dit toe te schrijven was aan het ijzer dat zij gestolen hadden. Deze beschuldiging noopte hen verscheiden andere diefstallen met de namen der daders waarvan wij nog niets wisten , aan ons bekend te maken.

Den 22sten April was het kouder dan het sedert eene maand geweest was. De thermometer daalde tot minus 9°. De inlanders bragten een groot zeekalf , en vier vellen , welke wij van hen kochten ; zij verwittigden ons bij die gelegenheid , dat zij weldra hunne tegenwoordige verblijfplaats met eene meer zuidelijke zouden verwisselen. Ten 8 ure , kwamen onze beide officieren van hunne reis terug ; den gids wiens krachten geheel uitgeput waren , benevens zijne vrienden , die 6 mijlen verder , ten zuiden van ons gelegerd waren , achter latende.

In weerwil van koude en jagtaneeuw waren zij door hunne nasporingen met zekerheid te weten gekomen , dat er een gekronkeld kanaal , van slechts twee honderd voeten breedte , bij het nieuwe el-

bliss
eene
baai
eene
Het
nen
de P
dat e
waar
tong
dezer
zoo o
naar
ken.
ten s

(18
geen
het g
den ,
en de

blissement van *Shag-a-voke* bestond, dat dit kanaal eene mijl lang was, en aan het binneneinde eener baai lag; dat het westwaarts het land inliep en in eene ruime kom van 5 mijlen middellijn eindigde. Het was het zelfde vaarwater, hetwelk zij op eenen vroegeren togt gepasseerd waren, eer zij aan de plaats kwamen, waar men ons gezegd had, dat eene doorvaart naar de westelijke zee was, en waar zij zich van het bestaan eener smalle landtong verzekerd hadden. De kapen die den ingang dezer baai bepaalden, waren van boord zichtbaar, zoo ook het zuid-oostelijke vaste land, hetwelk zich naar *Akullee* in de *Repulse-baai* scheen uit te strekken. Maar ik moet den kommandeur Ross zelf laten spreken.

Drie en twintigste Hoofdstuk.

TWERDE TOGT EN REISVERHAAL VAN DEN KOM-
MANDEUR ROSS.

(1830) Wij hadden ons reeds verzekerd dat hetgeen wij vroeger voorbij de smalle landtong van het gewest, hetwelk wij naderhand *Boothia* noemden, gezien hadden, de westelijke Oceaan was; en deze bevinding in verband stellende met het be-

rigt hetwelk de Eskimoos ons gegeven hadden van de plaats, welke zij *Shag-a-voke* noemden, en waar, volgens hunne beschrijving, een sterke stroom door eene naauwe straat om de west liep, vatten wij de niet onwaarschijnlijke hoop op, dat wij aldaar de eene of andere doorvaart naar de westelijke zee zouden vinden. De inlanders gaven ons wel is waar geene aanmoediging, want zij verklaarden dat het land hier, voor zoo ver het hun bekend was, van het noorden naar het zuiden onafgebroken voortliep, en verzekerden stellig dat er in de rigting, welke wij onderstelden geene hoegenaamde opening bestond. Maar wij meenden deze berigten niet blindeling op hun gezag te mogen aannemen. Welligt waren zij onnaauwkeurig, en in allen gevalle, zouden wij ons zelven berouw, en denkelijk verwijtingen van onze landgenooten hebben berokkend, indien wij, zonder eigen nasporing, het getuigenis van anderen hadden aangenomen; vooral nadat wij zoo verre gekomen waren om deze nasporingen te doen, en de middelen bezaten om ons daaromtrent volkomene zekerheid te verschaffen.

Vermits intusschen AWACK en OOBLOORIA, ten gevolge der vermoeijenissen van onzen vorigen togt, nog altijd lijdende waren en ons niet konden vergezellen, bood zich een jongeling van zestien of zeventien jaren, NOAK-WUSH-YUK, aan, om mij tot gids te strekken. Wij gingen den 21sten April, vroeg in den morgen op weg.

(21 April) De dag begon ongelukkig met mist en sneeuw, en de wind was zoo sterk, dat wij

noch
voora
schien
vergez
naar
de do
gang
leidde
en we
des n
mijn
die S
dg zo
OOBLOO
den in
heb g
bouwen
te gaan
De
weer,
werd
deze zo
de late
de sled
kust va
lijke ri
om de
nemen.
De i
kaap Z
hoek va
ke twee

noch met spoed, noch met gemak konden reizen, vooral omdat er veel jagtsneeuw bij was, welke schier altijd in deze gewesten den harden wind vergezelt. Niet te min vervolgden wij onzen weg naar het zuid-west, langs het land, tot dat wij de doorvaart naar *Shag-a-voke* naderden en den ingang daarvan, die naar een der drie eilandjes geleidde, welke op de hoogte van de kaap liggen, en welke zij *Ac-cood-le-ruk-tuk* noemen, ten 4 ure des namiddags in het gezigt kregen. Hier wilde mijn gids mij overreden, dat dit de plaats was, die *Shag-a-voke* genoemd wordt, maar zij verschilddg zoo zeer van de beschrijving, welke ik van OORLOORTA bekomen had, dat hij, zoodra ik naar den ingang wees, uitriep: „*Shug-loo-ooanga*” (ik heb gejokt), en verlof vroeg, om eene hut te bouwen, omdat hij te vermoeid was, om verder te gaan.

De wind was nu ook gaan liggen, en het weer, dat vroeger zeer onaangenaam was geweest, werd door een fraaijen avond gevolgd. Ongaarne deze zoo zeldzame als schoone gelegenheid willen-de laten voorbij gaan, nam ik den jongeling op de slede, en wij reden voort langs de noord-west kust van *Ac-cood-le-ruk-tuk* in eene west-zuidwestelijke rigting. Deze kleine reis gaf mij gelegenheid om de algemeene strekking dier kust waar te nemen.

De ingang dezer doorvaart wordt gevormd door kaap *Tad-le-achua* ten zuid-oosten, en den lagen hoek van *Ac-cood-le-ruk-tuk* ten noord-westen, welke twee punten 5 mijlen van elkander liggen. De

beide kusten bestaan uit rood graniet, en bij elke dezer punten liggen eenige eilandjes, derwijze dat zij eene groote ruimte in den ingang beslaan. Naar mate men er in opvaart, komen de kusten nader bij elkander; en op den afstand van omtrent 4 mijlen van den ingang, waar zij eene zeer bogt strekking nemen, vond ik de breedte van de doorvaart honderd en twintig voeten; hetwelk het naauwste gedeelte is. Behalve dat het vaarwater zoo smal is, wordt het binnenwaarts nog enger gemaakt, door eenige klippen, die boven water uitsteken, en op welke thans veel zwaar ijs vast geraakt was. Dit alles deed mij twijfelen, of zelfs eene sloep tot aan het hoogere gedeelte van dezen arm der zee gebragt zoude kunnen worden, maar in allen geval is dit met een schip volstrekt onmogelijk.

Ik wenschte nu de omstreek naauwkeuriger te onderzoeken, daar mij dit onmogelijk was, zoo lang wij in beweging waren, en koos om die reden een plekje voor eene hut. Zoodra ik bevel had gegeven om halt te maken, zette ik NOAK-WUSH-YUK aan het werk, om de gewone sneeuwhut te bouwen, terwijl ik alleen vertrok om de plaats nader in oogenschouw te nemen. Om gemakkelijk te kunnen gaan, liet ik mijn geweer achter, maar weldra berouwde mij dit, want er was nog geen uur verlopen, of ik zag twee dieren achter mij. Daar het reeds donker begon te worden, zag ik ze voor wolven aan, en schoon deze voorzeker geen zeer aangenaam gezelschap voor een ongewepend man waren, speet het mij nog meer dat ik

mij
twe
tien
de
I
ik g
te
N
op
gevo
ning
welk
kom
De
van
mer
zoo
naam
De
vinde
bren
sneeu
ne st
het v
daar
het
juist
meest
is, c
opwa
He
reeds
II.

mijn geweer niet had, toen ik bemerkte, dat het twee fraaije rendieren waren. Zij liepen mij op tien Engelsche ellen afstands voorbij, en waren de eersten welke men in dit seizoen gezien had.

Ik zag nu dat voorbij de enge plaats waarvan ik gesproken heb, de doorvaart weder eene breedte bekwam van een vierde tot drie vierde mijl.

Na 3 uren gaans kwam ik aan het einde, en op het eiland, waar wij de kano van TULLOACK gevonden hadden. Ik had aldus de verkenning voltooid van het eenige vaarwater, door hetwelk wij konden hoopen in de westelijke zee te komen.

De doorvaart *Shag-a-vok*, ontleent haren naam van de snelheid met welke de stroom in den zomer door de enge plaats naar zee bruischt; en, zoo als ik vroeger opgemerkt heb, beteekent deze naam zeer eigenaardig en letterlijk »hij loopt snel." De oorzaak van dezen stroom is gemakkelijk te vinden, want de massa water welke haar te weeg brengt, ontstaat blijkbaar uit het smelten van de sneeuw op het hooge land, die in verscheidene stortvloeden door de valleijen aan beide zijden het water van doorvaart doen aanzwellen. Van daar de hevige kracht van den stroom vooral in het vroegere gedeelte van den zomer, hetwelk juist de tijd is waarin de inlanders deze plaats het meest bezoeken, omdat het de tijd der visscherij is, en alsdan de zalmen in menigte, van de zee opwaarts zwemmen.

Het was middernacht toen ik bij de hut, die reeds eenigen tijd voltooid was geweest, terug kwam.

Dit reisje had veel langer geduurd dan ik gedacht had, maar van het eene punt naar het andere voortgaande, kon ik niet van mij verkrijgen, terug te keeren eer ik mijne nasporingen geheel voltooid had. Ik beken dat ik zeer vermoeid was, daar ik dien dag 50 mijlen gereisd had, en dat ik niet zonder reden de domheid van mijnen gids laakte, omdat hij in al dien tijd geene grootere hut gebouwd had. Zij was zoo klein dat wij er slechts met moeite, en met veel behendigheid en geduld in kruipen konden, en met ons drieën, toen wij er in waren, slechts half zittende konden liggen. Evenwel was deze schuilplaats ook daarom des te warmer, en het gelukte ons den slaap te vinden die, ondanks alle ongemakkelijkheden, nooit verkwikkender is, dan na zware vermoeijenis.

(22 April) Het was echter die zoete slaap niet, welke zoo dikwerf door onrustige menschen benijd wordt, en dien men zoo gaarne wil verlen- gen; wij integendeel waren blijder toen wij opstonden dan toen wij gingen liggen, indien men dus eene houding noemen mag, niet ongelijk aan den Spaanschen bok aan boord, en waarin het ligchaam ten minste de lenigheid van eenen vos of een konijn moest hebben. Gelukkig was het een heldere, vrolijke morgen, en nadat wij ons, als beeren, afgeschud hadden, ging ik mijne opnemingen voortzetten, om zoodra ik die voltooid had, naar boord terug te keeren.

Terwijl wij tot dit einde de doorvaart afgingen, bemerkten de honden drie rendieren, die naar de

over
was
in v
pen.
hobb
je va
met
Weld
bleef
gerec
wij k
8 ure
page
ken i
zij zi
was o
ze rei
geheel
zoodat
boord
ge mi
niet k
dood
vriend
haald
Des
vrijmo
den ze
mede
onwaa
zijne l
den ho

overzijde liepen. Eer wij wisten wat er gaande was, of hen konden tegenhouden snelden zij er in vollen ren op af met de slede waarvoor zij liepen. Met elke botsing van het voertuig tegen het hobbelige ijs, rolde er een gedeelte onzer bagaadjes van af, tot groot vermaak van onzen gids, die met schaterend gelach deze grap aanschouwde. Weldra was de geheele troep uit ons gezigt, en ons bleef niets over dan hen na te loopen, en onze gereedschappen en overige bagaadje, zoo schielijk wij konden, weder op te rapen, tot dat wij na 8 uren hard doorgewandeld te hebben onze equipage wedervonden, de slede tusschen twee brokken ijs vastgeklemd en de honden zoo afgemat dat zij zich nauwelijks meer konden bewegen. Er was overigens geene schade ontstaan, dan dat onze reis vertraagd werd, daar de rendieren een geheel anderen weg dan den onzen insloegen, zoodat het 8 ure was, eer wij zeer vermoeid aan boord terug kwamen. Wij hadden onzen gids eenige mijlen achter ons moeten laten omdat hij ons niet konde bijhouden, en in den letterlijken zin dood af was. Maar hij had een gezelschap van vrienden ontmoet, en was door hen zeer wel onthaald geworden.

Des morgens kwam hij aan boord, doch niet zoo vrijmoedig als voorheen, want hij was niet met den zelfden goeden naam terug gekomen als waarmede hij vertrokken was. Dat hij ons door eene onwaarheid had willen misleiden, werd nu aan zijne landslieden bekend gemaakt, en dezen noemden hem thans „*Shug-lee*“, de leugenaar. Hij was

zeer beschaamd , doch of het om zijn gedrag dan om zijnen bijnaam was , bleef twijfelachtig ; waar-schijnlijk ontstond deze schaamte uit zijn geweten , want hij vroeg niet om de vijl , die ik hem tot belooning van zijne diensten beloofd had ; en dit bleek nog duidelijker , toen ik hem naderhand vroeg of hij vergeten had daarom te vragen en hij mij antwoordde dat hij er geen regt op had , omdat hij de waarheid niet had gezegd. Later verhaalde hij het gebeurde aan de Eskimoos die met hem gekomen waren , zonder in het minst te doen blij-ken dat hij iets kwaads bedreven had , en zoo het-scheen met de grootste onnoozelheid.

Wij konden niet wel bespeuren , in hoe verre logentaal bij deze menschen afkeer verwekt , want zij vonden meermalen daarin stof tot lagchen dan tot laken. Indien men bij ons de zoogenaamde leugens om best wil , goedkeurt , schenen de Eski-moos dit wanbegrip nog verder te trekken , want bij hen scheen de onwaarheid met lof of blaam beloond te worden naar mate de leugenaar in zijn bedrog al of niet slaagt ; en even als voorheen in *Sparta* , was bij deze wilden der *IJszee* , de mislukte diefstal of bedriegerij alleen strafbaar. Dat onze leugenaar wel uitgelagchen , maar niet be-riapt werd , bevestigt het gezegde. De reizigers die deze wilde volkstammen bezocht hebben , zijn in twee verschillende stellingen of liever dwalingen vervallen. Sommigen zien overal deugd , zelfs onder den schijn der ondeugd , en anderen meenen overal juist het tegendeel te bemerken. Ik voor mij geloof dat wij zelven de Eskimoos in een al

te g
van
en
D
van
bega
ven
zijne
ger

DE KO
ME
DER
BOO

(18
dat e
Oceaa
oude
verder
zich
schen
baar
gen v

te gunstig licht beschouwd hebben, doch wat daarvan zij, dit is de aangenaamste wijze van zien, en geeft ons de meeste tevredenheid.

De klucht eindigde intusschen met eene belofte van den leugenaar, dat hij deze zonde niet meer begaan zou, waarna hem de beloofde vijl gegeven werd. Hij vertrok weltevreden en vrolijk met zijne metgezellen, en werd waarschijnlijk niet langer door zijn geweten gekweld.

Vier en twintigste Hoofdstuk.

DE KOMMANDEUR ROSS ONDERNEEMT EEN' DERDEN TOGT. —

MEN VAEEST EENE VRIENDSCHAPSBREUK MET DE INLANDERS. — DE KOMMANDEUR ROSS KOMT WEDER AAN BOORD.

(1830) Het was derhalve nu eene bewezene zaak dat er bezuiden den 70sten graad in den westelijken Oceaan geene doorvaart was, zoodat het noodeloos oude zijn, eenig plan te maken, om in die rigting verder door te stevenen. Tot het noorden bepaalden zich thans onze zorgvuldigste nasporingen. Intusschen hadden wij op nieuw redenen om ons dankbaar te verblijden dat wij niet verder doorgedrongen waren, hoe weinig wij ook voorzien hadden,

dat wij hier onzen togt geheel zouden moeten staken. Ware zulks het geval geweest, zoo zouden wij nog dieper in eene baai geraakt zijn, welke met zeer zwaar ijs vervuld was, en evenwel ten slotte onzen koers naar het noorden hebben moeten rigten, in welk geval wij dit oogmerk niet zonder de grootste moeite bereikt, en het schip waarschijnlijk den geheelen zomer niet in de ruime zee zouden kunnen brengen. Het was geene onbelangrijke bijzonderheid in het verslag van dezen togt dat men slechts 12 mijlen ten zuiden van onze ligplaats rendieren had gezien, als ook tallooze sporen van dezelve, met die van hunne vijanden, de wolven.

(23 April) Daar het heden de dag van st. GEORGE was, hadden de gebruikelijke plegtigheden van eereschoten en vlaggen plaats; want schoon niemand getuige van deze feestviering was, achtten wij het niettemin betamelijk op de scheepsetiquette om deze reden, geene inbreuk te doen. Een gedeelte van den dag werd vervolgens besteed met het uithakken van het roer, hetwelk door het ijs eenige avarij ondergaan had, maar dit werk verhinderde niet, dat de dag overigens in gepaste vrolijkheid en feestelijk werd doorgebracht. Eenige Eskimoos kwamen aan boord; en de jonge gids bezocht ons insgelijks op zijnen terugweg huiswaarts.

(24 April) Des morgens was het mooi weer, doch ten laatste kregen wij sneeuw uit het noorden. Een uitstapje naar den top van eenen naburigen heuvel doende, kwamen twee inlanders bij mij, en wezen mij de plaats van *Shag-a-rok*

aan
vers
zoo
Wij
den
naar
den
wee
van
verm
(2
de th
den
Wij
het
verhu
ze g
afwis
Des
der d
len t
een p
de m
van h
met h
een gi
noord
gegeve
ter be
eigene
wij on
(27

aan, bij welke gelegenheid ik ook de ligging van verscheiden andere opgegevene plaatsen bepaalde, zoowel als onze eigene ligplaats en hare omstreek. Wij kochten vervolgens hetgeen zij bij zich hadden, en zonden hen met een goed middagmaal naar huis. Het ijs in de condensateurs werd heden bevonden slechts anderhalve schepel voor de week te bedragen. Zoo zeer was de uitdamping van binnen, onder de tegenwoordige temperatuur verminderd.

(25 April) Het was in den wind koud, schoon de thermometer 2° plus teekende. Nu en dan hadden wij sneeuwbuijen en steeds betrokken lucht. Wij ontvingen een bezoek van de bewoners van het noordelijke dorp, die naar *Neitchillee* gingen verhuizen. Overigens gebeurde er niets dat in onze gewone Zondagsche verrigtingen en rust eenige afwisseling te weeg bragt.

Des Maandags (26 April) kwamen de inlanders der drie stations op zijde. Zij hadden eenige vellen te koop, en bragten ook een geschenk van een paar laarzen voor den kommandeur noss, van de moeder des jongen wegwijzers, als een blijk van hare dankbaarheid. Vervolgens kwamen wij met hen overeen, dat zij ons den volgenden dag een gids zouden bezorgen, voor eenen togt om de noord, werwaarts wij voornemens waren de opgegevene doorvaart te onderzoeken; daar wij echter bespeurden dat sommigen van hen, om hunne eigene belangen, derwaarts wilden gaan, namen wij onze maatregelen naar vereisch van zaken.

(27 April) De kommandeur noss vertrok met een

der stuurlieden , om de doorvaart ten noorden te onderzoeken. In het dorp heerschte eene algemeene verwarring , omdat een kind door het vallen van eenen steen gedood was. De vader en vijf broeders kwamen , zoo het scheen in eene vlaag van krankzinnigheid , naar buiten , met hunne messen in de hand. Daar het onzeker was , wat dit moest beteekenen , maakten de onzen hunne geweren gereed , waarop de ongelukkige huisvader met geweld in zijne hut gebragt , en de vrede hersteld werd. Men bepaalde toen , dat de man en de jongeling , die vroeger in dienst genomen waren , onze reizigers dien morgen zouden vergezellen , vertrouwende dat zij muskus-ossen zouden ontmoeten. Aan boord hadden wij handen vol werks , met het breeuwen van het schip buiten boord zoo ver de manschappen konden reiken. Dit en eenige andere voorbereidselen tot ons aanstaande vertrek hield ons ook den volgenden dag (28 April) bezig , op welken overigens niets merkwaardigs voorviel.

(29 April) De beide laatste dagen waren trapsgewijze kouder geworden , en de thermometer stond heden op minus 2°. Met breeuwen en teren kreeg men gedaan , en het scheepsvolk begon de rendiervellen om het daartoe ingerigte geraamte eener kano te leggen. De thermometer daalde des nachts tot minus 9°. Des morgens (30 April) hadden wij sneeuw met stormwind uit het noorden. Het was niet mogelijk buiten boord te werken , en wij ontvingen geene bezoeken.

Bij het overzigt dezer maand , moet ik aanmer-

ken
men
wa
dat
de
beu
gev
op
V
te
wes
dat
het
plaa
Reg
mijle
Vern
sport
nu
om
in g
Prin
overl
polds
verre
togt
dus
moes
ringe
woon
Aa
de e

ken, dat het in de eerste helft daarvan veel warmer was, dan in dezen tijd van het jaar te verwachten was; maar de laatste helft was zoo koud, dat de gemiddelde stand van den thermometer over de geheele maand 0° was. De voornaamste gebeurtenissen waren de twee beschrevene togtjes geweest, en de hierdoor verkregene kennis kwam op het volgende neder:

Wij wisten met zekerheid, dat wij op het vaste land van *Amerika* waren. Wij hadden den westelijken Oceaen gezien, maar tevens bevonden, dat in geval er eene doorvaart derwaarts bestond, het binnen eenen graad ten noorden van onze ligplaats moest zijn, aan den bodem van de *Prins-Regents-baai* en in de *Creswell-baai*, alwaar na 60 mijlen opzeilens, nergens eenig land te zien was. Vermits alzoo de grenzen onzer noodzakelijke nasporingen zeer beperkt waren geworden, was het nu blijkbaar onze zaak de onderscheidene kreken om de noord naauwkeurig te onderzoeken; en, in geval wij geene doorvaart ontdekten, naar de *Prins-Regents-baai* terug te keeren, en de eenige overblijvende openingen ten zuiden van de *Leopolds-eilanden* op te nemen. Dit was, voor zoo verre het te land doenlijk was, op den eersten togt verrigt geworden, maar de uitslag was tot dus verre onvoldoende gebleven. De toekomst moest ons nu leeren, wat het gevolg der nasporingen van den kommandeur Ross op den tegenwoordigen togt zoude zijn.

Aan boord was veel nuttig werk verrigt, en de equipage genoot eene volmaakte gezondheid;

zels waren zij van de zoo gewone oogontsteking door sneeuwblindheid bevrijd gebleven, uitgezonderd de stuurman, die hierdoor op zijn eersten togt aangetast was geworden. Het ijs was bevonden zeven en een halven voet dik te zijn, en wij verwachtten niet dat het nog zoude toemen. Wij hadden vele belangrijke observatiën gedaan en proeven aangaande de snelheid van het geluid genomen; doch deze laatsten hadden zulke onregelmatige uitkomsten opgeleverd, dat hier uit voor als nog geene vaste gevolgen af te leiden waren.

(1 Mei) Het was heden geen poëtische Meidag, maar de lucht was, tot des avonds zacht; daarna stak er een harde wind uit het noord-oosten op. Wij kregen geene bezoeken van inlanders; en ofschoon wij eene menigte hazen in het gezigt kregen, schoten wij er geen een. Wij wachtten heden, vergeefs, onze reizigers terug. De temperatuur was te middernacht minus 4°, en de thermometer daalde een halven duim.

(2 Mei) Onze reizigers lieten zich nog niet zien, en wij kregen ook geen bezoek van inlanders. Na de godsdienstoefening begaf de stuurman en eenige anderen zich 5 mijlen op den weg van waar zij verwacht werden, maar zij keerden terug, zonder eenig bericht mede te brengen. De thermometer was eenige uren rijzende, en klom tot plus 18°. Wij konden uit hoofde van betrokken lucht geene waarnemingen doen, uitgenomen eenen doorgang aan de maan.

(3 Mei) Daar onze reizigers nog niet terug wa-

ren, begonnen wij ongerust te worden; en de Heer THOM werd, met den doctor en twee man, naar de noordelijke hutten gezonden, om te zien, of de inlanders daar nog waren. Zoo niet, moesten zij er een' voorraad van levensmiddelen achterlaten, en een sein oprigten, om onze reizigers daarvan kennis te geven. Het was mogelijk dat zij daaraan gebrek hadden, en de victualis gevonden hebbende, konden zij, des noods, hun onderzoek voortzetten zonder nog aan boord terug te keeren. Middelerwijl kwamen echter eenige Eskimoos van een ander dorp bij ons aan, en verwittigden ons, dat de kommandeur ROSS met zijn gezelschap den volgenden dag aan boord zoude zijn, met eenen muskus-os, dien zij geschoten hadden. Kort daarna kwam de Heer THOM terug, die de hutten ledig gevonden, en zijnen last volvoerd had. Het was nu zeker dat de Eskimoos naar *Neitchillee* verhuisd waren, maar die, welke ons kwamen bezoeken, moesten nog eenige dagen achterblijven.

(4 Mei) In den achtermiddag kwamen tot onze groote blijdschap onze reizigers terug. Zij hadden twee muskus-stieren gedood, en hadden een gedeelte daarvan tot op 3 mijlen van het schip medegebragt. Van veel meer belang was het berigt, dat zij eene doorvaart naar den westelijken Oceaan gevonden hadden; maar gelijk vroeger, zal ik het verslag van den kommandeur ROSS in zijne eigene woorden mededeelen. Wij zonden onverwijld om een gedeelte van het ossenvleesch aan boord te halen; de dieren waren van buitengemeene zwaarte.

Onze reizigers hadden verscheidene rendieren gezien, en eenige ptarmigans in de vlugt geschoten, waarover de inlandsche gids niet weinig verbaasd was geweest.

Vijf en twintigste Hoofdstuk.

REISVERSLAG VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

Vermits het jaargetijde nu reeds verre begon te vorderen, was ik zeer begeerig om, zoo mogelijk, die plaats ten noorden te bezoeken, welke de inlanders *Aw-wuk-too-te-ak* noemen, als eene voorbereiding tot eene reis naar den westelijken Oceaan. De Eskimoos waren thans naar verschillende streken verhuisd, weshalve wij vreesden dat zij allen onze buurt zouden verlaten eer wij de ligging van die plaats hadden kunnen bepalen. Voor ons was die bepaling van veel belang indien hunne berigten juist waren, vermits, volgens hun zeggen, de kust voorbij dat punt naar het noorden liep, en dat dit de eenige weg was, langs welchen wij naar de zee van *Nei-tyel-le* konden komen. Dit berigt konde gegrond zijn; en wij hadden geene redenen om het tegendeel te vermoeden, doch wij vonden het eene zonderlinge omstandigheid, die ons vertrouwen op het berigt der inlanders verflaauwde, dat, ofschoon velen van hen naar *Aw-wuk-too-te-ak*, en sommigen

zelfs drie of vier dagreizen verder geweest waren , geen van hen immer langs den bedoelden weg naar *Nei-tyel-le* gereisd was. Al hunne berigten hadden zij van hooren zeggen , en wanneer zij van eenen zamenhang tusschen de oostelijke en de westelijke zee spraken , die op zeker punt bestond , begonnen wij te vermoeden dat deze op verrezen afstand lag , dat zij welligt de *Barrow's-sstraat* daarmede bedoelden.

Maar hetzij wij twijfelden of niet of *Aw-wuk-too-te-ak* verder van ons lag dan wij gedacht hadden , het was in allen gevalle noodzakelijk dat wij die plaats bezochten. De landstreek was ons geheel onbekend ; al wat ons omringde was duister en twijfelachtig , en hoewel de aardrijkskundige opgaven der inlanders vrij wel met de waarheid overeen gekomen waren , konden wij er toch nooit geheel vast op gaan. Het land konde hier of daar door naauwe zeeëngten doorsneden , of wij konden op een eiland zijn ; terwijl het niettemin voor ons noodzakelijk was het land te onderzoeken , als of wij de uitwatering van eene rivier opspoorden ; want met dit doel waren wij herwaarts gekomen , en wij konden niet weten of de lang nagestreefde eer van zulk eene ontdekking onze pogingen ten laatste niet zoude beloonen.

Terwijl wij ons met deze bedenkingen bezig hielden , was er een talrijk gezelschap van Eskimoos aan boord gekomen , en wij maakten van deze omstandigheid gebruik , om een van hen in dienst te nemen , ten einde mij naar de bewuste plaats te geleiden , waarna wij terstond toebereid-

selen maakten om den volgenden morgen te kunnen vertrekken. De stuurman ABERNETHY zoude mij vergezellen, en de scheepsdoctor met mij naar de hutten gaan, waar wij onzen gids zouden aantreffen, om aan kapitein ross verslag te geven van onze eindelijke schikkingen tot de reis zelve en van den tijd dien wij vermoedelijk daaraan zouden besteden; zoodat men, zoo het noodig mogt zijn, ons van levensmiddelen zoude kunnen voorzien.

(27 April) Wij begaven ons dus, vroeg in den ochtend van dezen dag op weg, en waren bij het naderen der hutten zeer te leur gesteld toen wij de gewone welkomskreten niet hoorden, waarmede men ons gewoonlijk begroet had. Dit werd door eene zeer onaangename verwondering gevolgd, toen wij vernamen, dat zij de vrouwen en kinderen allen weg gezonden hadden, want dit was een teeken van oorlogsgezindheid. Wij vonden wel dra dit vermoeden bevestigd toen wij de mannen allen met hunne messen gewapend te voorschijn zagen komen. De woeste en norsche blikken van dit volk kondigde ons insgelijks eene onaangename ontmoeting aan; maar wat van dit alles de oorzaak wezen kon, was ons niet mogelijk te gissen.

Wij konden hen beter onderscheiden dan zij ons, omdat de zon hun in het aangezicht scheen. Het geblaf van onze honden had hen van onze nadering kennis gegeven; en zoodra zij dit vernomen hadden, was een van hen uit zijne hut gesneld, terwijl hij het groote jagtmes, waarmede zij gewoonlijk den beer aanvallen, rondzwaaide; terwijl de tranen van zijn oud en gerimpeld gelaat biggel-

den,
om h
In ee
wapen
toen
derd
de re
de zon
oogenb
zijne o
genblik
Hier
oogenb
schoon
rijke v
keerden
mijn g
verlaten
nen ha
af, het
vorigen
waren.

De d
nog vast
die hem
den, of
men. D
hem bij
Intussche
twee jon
heid ond
andig wa

den, en hij zijne oogen fonkelend liet rondwaren om het voorwerp van zijne woede te ontdekken. In een oogenblik ligte hij zijnen arm op om zijn wapen naar mij en den scheepsdoctor te werpen, toen wij slechts eenige vademmen van hem verwijderd waren, voorwaarts gegaan zijnde om naar de reden van deze opschudding te vragen. Daar de zon hem verblindde, bleef zijn arm voor een oogenblik werkeloos, wanneer een zijner zonen zijne opgehevene hand vastgreep, en ons een oogenblik tijds tot nadenken gaf.

Hiervan was het gevolg natuurlijk dat wij ons oogenblikkelijk tot verdediging gereed maakten; schoon wij weinig kans hadden om over onze talrijke vijanden de overwinning te behalen. Wij keerden derhalve naar de slede terug, waarin ik mijn geweer had gelaten; en deze niet durvende verlaten, vermits de Heer ABERNETTY geene wapenen had, wachtten wij het vervolg van dit tooneel af, hetwelk ons onbegrijpelijk was, daar wij den vorigen dag als vrienden van elkander gescheiden waren.

De dolzinnige grijsaard, POW-WERT-YAH, werd nog vastgehouden, en wel, door zijne beide zoons, die hem de armen op den rug vastgekneveld hadden, ofschoon hij hevig worstelde om los te komen. De overigen stonden intusschen gereed om hem bij den eersten aanval tegen ons bij te staan. Intusschen bleek duidelijk uit de handelwijze der twee jongelingen, dat er een verschil van gezindheid onder hen bestond en dat niet allen ons vijandig waren. Wij hoopten derhalve nog dat het

tot eene verklaring zoude komen, alvorens men tot dadelijkheden overging. Zij spraken nu onderling, en verdeelden zich in diervoege dat zij ons in een oogenblik konden omsingelen. Dit hadden zij werkelijk bijna ten uitvoer gebragt, doch daar wij niet verkozen ons aldus den weg naar het schip te laten afsnijden, gelastte ik aan degenen die het naast achter ons waren, terug te trekken. Dit veroorzaakte eenige oogenblikken van stilstand, en eene nog kortere onderhandeling, maar zij begonnen terstond weder op te dringen, met uitdagende gebaren hunne messen zwaaijende, en hadden bijna onze standplaats bereikt, toen ik, in de overtuiging dat alle verdere dralen gevaarlijk was, mijn geweer aanleide en op het punt stond om los te branden. Gelukkig bemerkte ik op dit oogenblik dat de bedreiging alleen voldoende en dat de naast bij ons voortgedrongenen onverwijd afdeinsden, en met groote ongerustheid naar hunne hutten keerden, zoodat wij den aftogt vrij behielden.

Daar ik echter geen van hen konde overreden om bij mij te komen, bleven wij bijna een half uur in dezen staat van onzekerheid, tot dat wij daaruit door de kloekmoedigheid eener vrouw verlost werden, die juist, toen ik mijn geweer geveld had, uit eene hut was gekomen, en mij toeriep geen vuur te geven, waarna zij oogenblikkelijk naar ons toe kwam, zonder de minste vrees aan den dag te leggen.

Van haar vernamen wij in weinige oogenblikken de oorzaak van al dit rumoer, hetwelk hoe ongerijmd het ook ware, noodlottig voor ons had-

de
gen
ach
gen
hoo
aan
ven
de
tuur
val
H
te o
geen
met
wat
deel
die
ons
halen
drie
gids
versch
aanne
het e
was,
de ve
daarte
ten v
dat v
men,
schen
voor
II.

de kunnen afloopen. Een van ROW-WHEET-YAH's aangenomen zonen, een lieve knaap van zeven of acht jaren, en dien wij kenden, was den vorigen nacht, door den val van eenen steen op zijn hoofd, gedood geworden. Dit ongeluk hadden zij aan de bovennatuurlijke begaafdheden toegeschreven, welke zij ons waanden te bezitten, waarop de vader, in deze meening verkeerende, zeer natuurlijk op wraak bedacht, den evengemelden aanval had aangestookt.

Het kostte mij veel moeite om de goede vrouw te overtuigen, dat wij van het gebeurde ongeluk geene de minste kennis droegen, en dat wij het met opregt leedwezen vernamen. Zij herhaalde al wat ik gezegd had aan twee der mannen, die geen deel aan de vijandelijkheden hadden genomen, en die thans ten teeken van vrede, ongewapend bij ons kwamen. Hun voornemen was ons over te halen, om naar boord terug te keeren, en over drie dagen weder te komen, wanneer zij ons tot gids naar de verlangde plaats wilden dienen. Om verscheidene redenen kon ik dezen voorslag niet aannemen; de voornaamste was, dat, vermits dit het eerste misverstand tusschen de Eskimoos en ons was, ik het van belang rekende dadelijk de goede verstandhouding te herstellen, uit vrees, dat wij daartoe naderhand welligt geene gelegenheid mogten vinden; want zij konden, van meening zijn dat wij met eene talrijke magt wilden wederkomen, of om eenige andere reden, in dien tusschentijd van daar opbreken, en dus niet alleen voor zich zelve onverzoend met ons blijven, maar

welligt vijandige gezindheden onder hunne landgenooten aankweken, zoodat eindelijk het geheele land in onvriendschap met ons konde geraken. Ik weigerde gevolgelyk hunnen voorslag aan te nemen, en verklaarde dat ik niet wilde vertrekken, alvorens de oude vriendschap en vrede volkomen tussehen ons hersteld ware. Ik bemerkte hierop, dat de geheele troep der Eskimoos ons allengs naderde, waarop ik eene linie in de sneeuw trok en gelastte, dat geen hunner die overschrijden zoude, dan nadat hij zijne wapenen had afgelegd, daar zij nog altijd hunne messen in de handen hielden, met de armen, volgens hun gebruik, kruiselyngs over de borst. Na nog eenige woorden met elkander gewisseld te hebben, begonnen de donkere gelaatstrekken zich op te helderen. Zij waren, althans zoo het scheen, overtuigd dat wij geene schuld aan den dood van het knaapje hadden, en poogden thans den onaangename indruk, dien hunne handelwyze op ons had moeten maken, zoo veel mogelijk uit te wisschen.

Niettemin bleven zij er op aandringen dat wij naar boord zouden terug keeren, omdat het, zoo zij voorgaven, hun onmogelyk was, hunne honden te gebruiken eer drie dagen na het sterfgeval van eenen hunner, verloopenen waren. Ofschoon dit waarschyjnlyk werkellyk een gebruik bij hen was, verkoos ik niet, hun in dit punt genoegen te geven, in geval het mij konde gelukken, hen daarvan goedschiks te doen afzien, daar het verlies van drie dagen in dezen tyd van het jaar van veel belang was.

I
den
eerst
bij
leen
zoud
nuten
eenm
met
afgelo
TAN,
gehoo
mits
van ze
Dit
twee
een;
tot de
twijfel
schen
heen,
van vr
ge vrol
Ik h
righeid
dat zij
betoond
hunne
ter mij
kleine
gered te
kenheid

Ik haalde ten dien einde eene groote vijl voor den dag, en bood die tot belooning voor den eersten den besten die ons wilde vergezellen, er bij voegende dat, zoo geen hunner wilde, ik alleen zoude gaan, in welk geval zij de belooning zouden missen. Hierop overlegden zij eenige minuten lang met elkander, waarbij ik meer dan eenmaal het woord „*Erk-she*” (hoos of gramstorig) met mijnen naam hoorde uitspreken. Dit gesprek afgehoopen zijnde, gaf een der mannen, POO-YET-TAH, aan de dringende aansporingen zijner vrouw gehoor; en bood zich aan om mij te vergezellen, mits ik toeliet dat IL-LIK-TAH, een knap jongeling van zestien of zeventien jaren, met ons mede ging.

Dit nam ik natuurlijk gereedelijk aan, vermits twee wegwijzers meer van dienst konden zijn dan een; zij gingen derhalve in hunne hutten om zich tot de reis gereed te maken. Er was nu geen twijfel meer aan, of de vrede was volkomen tuschen ons hersteld, want zij drongen om ons heen, en hervatten hunne voormalige betuigingen van vriendschap en vertrouwen, met die gulhartige vrolijkheid, welke hun natuurlijk eigen is.

Ik heb deze ontmoeting met eenige breedvoerigheid vermeld, omdat het de eenige keer is, dat zij ons immer de minste vijandige gezindheid betoonden, gedurende al de jaren welke wij in hunne nabijheid hebben doorgebracht. Ik moet echter mij zelven de eer niet toeëigenen van ons kleine reisgezelschap bij dit voorval beveiligd en gered te hebben; de bedaardheid en onverschrokkenheid mijner twee togtgenooten hebben zooveel

toegebragt om eene ontmoeting gelukkig te doen afloopen, bij welke de geringste onvoorzigtigheid of vermetelheid ons allen het leven gekost zoude hebben.

Het was 10 uur toen wij onze reis naar den noord-westhoek der baai aanvingen, en zoo lang wij hen hooren konden, werden wij bij ons vertrek door het gejoel onzer vrienden begroet. De Heer M. DIARMID keerde volgens afspraak, naar boord terug, om kapitein ROSS van het gebeurde te verwittigen en hem te zeggen dat wij vier of vijf dagen afwezig meenden te blijven, voor zoover ik dit naar het zeggen onzer gidsen konde berekenen. Met de beide Eskimoo's bestond ons gezelschap derhalve thans uit niet meer dan vier personen.

De bagaadje en victualie werd op twee sleden geladen, die ieder door zes honden werden getrokken. Met hunne hulp kwamen wij zeer snel over het gladde ijs van de baai vooruit. Na 10 of 12 mijlen aldus afgelegd te hebben, hield de gids ROO-YET-TAN zijne slede stil, en zeide dat hij naar eene bijt van een zeekalf wilde gaan, hetwelk hem, op eenigen afstand links van ons bekend was. Daar ik mij niet kon weerhouden hem van het voornemen te verdenken, ons te willen verlaten en naar de hutten terug te willen keeren, antwoordde ik, dat ik hem wenschte te vergezellen, waarin hij zonder dralen toestemde.

Nadat wij eenigen tijd voortgegaan waren, en hij vooruit ging, keerde hij zich eensklaps om, sloeg op mijne borst, zeggende dat ik »goed" was; en toen voor het eerst bemerkende, dat ik mijn

ge
in
ik
zij
vo
de
du
en
ver
wij
ver
me
T
kre
een
den
telij
ak-
van
aan
hoo
Nec
Ac-
le s
gehe
wat
V
baai
van
ten
van
Dit

geweer achter gelaten had, gaf hij mij zijne spies in de hand, met de woorden: gij zult zoowel als ik gewapend zijn. Hierop haalde hij van onder zijn gewaad een lang mes voor zich zelven te voorschijn. Bij het gat in het ijs gekomen zijnde, ging hij nederliggen, met den neus bij de dunne sneeuwlaag waarmede de bijt bedekt was, en zeide dat het dier dit gat sedert eenige dagen verlaten had. Er was dus niets te verrigten, en wij keerden naar de sleden terug om onze reis te vervolgen, waarbij ieder op zijne beurt te voet mende en op de slede ging zitten.

Ten 2 ure namiddag, kwamen wij aan eene kreek door den gids *An-ne-reak-to* genoemd, die eene noord-noord-westelijke rigting had, en aan den ingang omtrent eene mijl breed was. De oostelijke kaap van den ingang werd door hem *Ne-ak-kog-e-nek* geheeten, een naam die ontleend was van eene rots, die van het strand uitstak, en waaraan de inlanders de gelijkenis met een menschenhoofd meenden te vinden. De westelijke hoek, *Neck-ler-rid-Yeoo* genaamd, maakt het einde van *Ac-cood-le-ruk-tuk* uit, eenen naam dien zij aan alle stukken lands of schiereilanden geven, die bijna geheel door water omringd zijn, hetzij zee- of zoet water.

Van hier reisden wij langs de westkust dezer baai voort, tot dat wij, omtrent anderhalve mijl van den ingang den mond van eene rivier bereikten, vervolgens noordwest keerende, en de punt van *An-ne-reak-to* aan onze rechterhand latende. Dit gedeelte van de rivier wordt *Ac-cood-le-it-pung*

ut genoemd, en hoewel het met zoetwater-ijs bedekt was, zag men duidelijk aan de oevers de sporen van eb en vloed. Ten 3 ure kwamen wij aan eene plaats waar de rivier vernaauwd was, zoodat zij hier eenen stortstroom of waterval van omtrent twintig Engelsche ellen vormde. Van hier werd onze reis zeer moeilijk, daar de geheele vallei dermate met losse sneeuw opgevuld was, dat wij de kronkelingen van de rivier niet langer konden volgen, zoo als wij tot dus verre gedaan hadden. Tot dus verre bestond de regteroever van den stroom uit losse blokken van kalksteen, schoon men er hier en daar stukken gneiss zag uitsteken, terwijl de linkeroever met eene zachte helling uit het water oprees, in dier voege dat het land, op eene mijl afstands omtrent 100 voeten hoog was.

Ten 6 ure kwamen wij aan een klein meer, hetwelk de oorsprong van deze rivier, en omringd is met hooge, steile en ruwe kusten, waarvan de ravijnen met dicht opeen gepakte jagtsneeuw gevuld, en waar mede ook de toppen der naburige bergen bedekt zijn. Van deze plaats keerden wij noordwaarts, over eene reeks van hooge heuvelen, ten einde een tweede meer te bereiken, waarbij wij anderhalf uur lang, door de steilte van den weg en de dikte van de jagtsneeuw, groote vermoeijenissen ondergingen. Niet voor 10 ure des avonds kwamen wij aan onze rustplaats aan, waar wij de reis voor dezen dag zouden staken. Menschen en honden waren door eene reis van 30 mijlen, tegen eenen harden wind, door dikke sneeuw en langs eenen steilen ruwen weg, geheel afgemat.

D
tend
bevr
ons
het
den
de h
te le
gen
onze
nezer
De
tensto
met
voor
den
uit ko
kelijk
den d
kwam
12 ure
moos
gidsen
vissche
bezoch
eenen
op kw
noord-
De sta
Dit oo
de eila
te. H

De twee Eskimoos rigten terstond eene uitmun-
tende sneeuw hut op, en na een avondmaal van
bevroren vleesch genuttigd te hebben, legden wij
ons te rust, zoo moede zijnde dat wij, zelfs over
het gebeurde in dien ochtend, geen woord kon-
den spreken, hetwelk ik anders gaarne gedaan zou-
de hebben, om hunne gebruiken bij sterfgevallen
te leeren kennen, zoo wel als om mij te overtui-
gen dat zij nu van hunne ongerijmde vrees voor
onze bovennatuurlijke vermogens ten eenemale ge-
nezen waren.

De nacht was zeer stormachtig; en in den och-
tenstond (28 April) woei het hard uit het noorden,
met zware jagsneeuw, zoodat wij onze hut niet
voor 9 ure konden verlaten. Dit was ook de re-
den dat wij tot aan den middag niet veel voor-
uit konden komen, doch toen werd de wind mer-
kelijk flauwer, en wij kregen het overige van
den dag fraai weer. Door eene middagbreedte be-
kwam ik $70^{\circ} 25' 19''$, en op dat oogenblik, ten
12 ure, zagen wij eene menigte sporen van Eski-
moos op een eilandje in een groot meer. Onze
gidsen verhaalden ons, dat dit eene station van
visschers was, die in den zomer en het najaar sterk
bezocht werd. Het meer bevatte in deze seizoenen
eenen overvloed van zalm, die alsdan uit de zee
op kwam zwemmen, door eene rivier die aan den
noord-oosthoek van dit meer hare uitwatering heeft.
De station zelve werd *Nap-pur-re-uk-ta-lig* genoemd.
Dit oord is geheel door graniet-rotsen omringd, en
de eilandjes bestaan uit dezelfde soort van gesteente.
Het meer zelf is onregelmatig van gedaante, en

heeft eene groote uitgestrektheid van het noord-oost naar het zuid-west.

Wij verlieten dit punt en trokken in eene noord-westelijke rigting over dit water, maar dit kostte veel moeite, uit hoofde van de dikke en losse sneeuw, langs de rivier en het meer, waar ongelukkig onze weg juist heen liep. Deze, en alle soortgelijke plaatsen in het land noemen de Eskimoos *It-tib-lin-ne-ak*. Hoewel de weg zoo slecht was als hij zijn kon, was er echter in dezen hollen dalweg een plekje dat al het overige nog ver overtrof. Dit was een bevroren stortstroom in de rivier, waar behalve de hobbeligheid van het ijs, verscheiden brokken van glad ijs boven de sneeuw uitstaken en de steilte zoo groot was, dat de sleden pijsnel naar beneden gleden, zoodat zij vóór de honden geraakten, deze dieren met zich mede trokken, en zoo wel het voertuig zelf als al wat er op was in het grootste gevaar bragten.

Wij vonden een veiliger, ofschoon ruwer pad voor ons zelve, en hielden ten 5 ure stil, om de vereischte waarnemingen voor de lengte te doen. Het kon, geene verwondering baren [dat het gezigt van onze werktuigen bij de gidsen op nieuw het vermoeden van eene bovennatuurlijke magt deed ontstaan. En vermits het denkbeeld van eten bij de Eskimoos, wier geheele levensbedrijf in jagt en visscherij bestaat, alle andere gedachten verdringt, was dit ook uit hunne vragen blijkbaar, namelijk of wij door middel van dit onverklaarbare koperen instrument eenige muskus-ossen zouden vinden, en of wij die ook op het gebergte ontwaarden, op

hetw
zen
in d
den
zijn
lijke
van
midd
niet,
door
moet
hij z
moge
groot
deze
het t
nemin

Ik
naar
ze so
stand
waard
strekt
kus-oss
stellin
hier
wacht
kenne
was
vervol
In
scherp

hetwelk wij door de wonderdadige buizen en glazen zoo scherp tuurden. Immers waren wij hier in de landstreek waar deze dieren gevonden worden, en bij de Eskimoos konde niets natuurlijker zijn, dan dat wij al deze toestel en deze moeilijke reis ondernomen hadden, om het gewigtigste van alle doeleinden, te weten een ruim en vet middagmaal, te bereiken. POO-YET-TAH wist nog niet, dat de beschaafde Europeaan zijn middagmaal door veel meer omvattende werkzaamheden winnen moet dan door het te dooden en te verslinden, en hij zoude bezwaarlijk begrepen hebben, hoe het mogelijk was, dat zoo vele Europeanen met een groot schip hun vaderland verlaten hadden, om in deze woeste gewesten, voor het tegenwoordige en het toekomstige, door hoekmetingen en maanswaarnemingen, hun dagelijksch brood kwamen zoeken.

Ik begeerde echter geenszins voor eenen toevenaar door te gaan. Wij waren kortelings door deze soort van reputatie in zulk een benarden toestand geraakt, dat wij die alles behalve benijdenswaardig achtten. Ik verklaarde derhalve dat ik volstrekt onkundig was van de plaats waar zich muskus-ossen ophielden. Dit scheen eene groote teleurstelling voor hem te zijn, en hij stelde mij voor hier eene hut te bouwen om op deze dieren te wachten. Toen ik hem echter mijne begeerte te kennen gaf om op dezen dag nog verder te reizen, was hij evenwel te vreden als voorheen, en zoo vervolgden wij onzen weg.

In minder dan een half uur bemerkten zijne scherpe oogen het spoor van een dezer dieren aan

de helling van eenen steilen berg, langs welken onze weg lag. Bij onderzoek, zeide hij mij dat deze dieren hier bereids voor verscheiden dagen heen gekomen waren; doch nader om zich heen ziende, ontdekte hij de sporen van twee dezer dieren, welke, zoo hij verzekerde, dezen zelfden avond daar langs gekomen waren. Wij keerden derhalve naar de sleden terug, kozen een geschikt plekje uit om er eene hut te bouwen, en dit werk aan den jongeling overlatende, nam de gids zijne boog en pijlen, en trok met twee zijner honden weg, mij verzoekende hem met mijn geweer en mijn geliefkoosden hond *Tup-to-ach-ua* te volgen.

Zoodra hij het spoor weder bereikt had, liet hij zijne honden los, en ik volgde zijn voorbeeld met den mijnen. Zij snelden voort en waren spoedig buiten het gezigt, daar de gesteldheid van den grond ons niet vergunde ver van ons af te zien. Zijne beleefdheid deed hem echter denken dat ik te vermoeid was om hem in het volgen der honden gezelschap te houden, en hy vertraagde zijne schreden, mij niet willende achterlaten, hoezeer ik hem daartoe aanspoorde, uit vrees dat wij onze prooi mogten verliezen. Hij stelde mij daaromtrent gerust met te zeggen, dat de honden daarvoor wel zorg zouden dragen.

Wij tobden dus een paar uren voort, met de grootste moeite over een hobbelig land, door diepe sneeuw heen werkende; toen de gids bemerkte dat de voetstappen van de honden die van de ossen niet langer volgden, waaruit hij besloot dat zij deze laatsten bereikt hadden, en beide, of al-

thans
weld
ze g
fraaije
houde
moeij
ren te
Intu
zijn' t
pijl w
grond
want
op de
blaffen
en vo
hielen
der op
den,
zijne st
Het v
mijnen
ren, en
behaald
zijne p
te bren
waar te
der opz
gaan.
de waa
te vinder
te doen
ellen sc

thans een van hen staande hielden. Wij bevonden weldra, bij het omgaan van eenen hoek, dat deze gissing gegrond was. Het gezig van eenen fraaijen buffel, door de drie honden staande gehouden, verdreef in één oogenblik al onze vermoeyenis, en wij snelden voorwaarts om de dieren te hulp te komen.

Intusschen was POO-YET-TAH vooruit, en schoot zijn' tweeden pijl af toen ik bij hem kwam. De pijl was tegen eene rib afgestuit, en viel op den grond, zonder den buffel in het minst te deren, want zijne geheele oplettendheid bleef onveranderd op de honden gevestigd, die het dier bleven aanblaffen en tergen, en hem bij elke gelegenheid, en vooral wanneer hij wilde ontvlugten, in de hielen beten, zoodat de buffel dol van woede weder op hen aanvloog, doch alsdan wisten de honden, die voormaakt tot deze jagt afgerigt waren, zijne stooten even behendig te ontduiken.

Het was gemakkelijk te zien dat de wapenen van mijnen geleider van weinig nut in dezen strijd waren, en dat de overwinning slechts na uren tijds behaald zoude kunnen worden, want hij schoot zijne pijlen af zonder het dier merkelyk leed aan te brengen; ook was het zeer moeyelyk eene kans waar te nemen, om het dier te treffen, en het weder opzoeken der pijlen deed veel tijds verloren gaan. Het was mij derhalve aangenaam, behalve de waarde van de prooi zelve, eene gelegenheid te vinden om hem de meerderheid onzer wapenen te doen zien. Op den afstand van 15 Engelsche ellen schoot ik met twee kogels op het dier. Het

was getroffen en viel ter aarde; maar eensklaps opstaande snelde het plotseling op ons aan, terwijl wij dicht bij elkander stonden. Wij ontdoken den aanval door achter eenen grooten steenklomp te springen die gelukkig bij ons lag, en waartegen het dier met den kop zoo geweldig aanstiet, dat het nederstortte met een gedruisch waarvan werkelijk de grond daverde. Mijn gids poogde nu het dier met zijn jagtmes te doorsteken, maar dit mislukte, waarop hij oogenblikkelijk de wijk bij de honden nam. De buffel verloor nu zoo veel bloed, dat zijne lange haren er mede bedekt waren; evenwel schenen zijne krachten en zijne woede nog onverminderd, en hij bleef met de zelfde razernij om zich heen stooten.

Intusschen had ik mijn geweer achter de rots weder geladen en kwam te voorschijn om nog eens vuur te geven, toen het dier, als te voren, op mij aanvloog, tot grooten schrik van POO-YET-TAN, die mij toeriep dat ik naar mijne vorige schuilplaats terug moest keeren. Maar ik had juist den tijd om bedaard te mikken, en brandde met de beide looplen te gelijk los, waarop de buffel ter aarde viel, doch niet voor dat hij nog slechts vijf Engelsche ellen van mij af was. Toen mijn gids onzen vijand zag nederstorten juichte hij van blijdschap. Toen hij nader kwam was het dier dood; een der kogels was door het hart gegaan en de andere had het schouderbeen verbrijzeld. Hij stond verbaasd over de uitwerking van onze vuurwapenen. Eerst onderzocht hij naauwkeurig de gaten welke de kogels gemaakt hadden, en wees mij dat een daar-

van
het g
zijne
was
toen
(het
W
kwik
lijk o
zen
hierin
heid
verge
bloed
nen
met
wel
te he
felle
heele
de re
derde
dat h
wist
stoffer
dacht
in de
naam
den o
nij g
aldus
kenn

van door het ligchaam heen gegaan was. Maar op het gezigt van het verbrijzelde schouderblad kende zijne verbaasdheid geene grenzen. Onbeschrijfelijk was de uitdrukking van schrik en verwondering toen hij mij aanzag en uitriep: »*Now-ek-poke!*» (het is gebroken).

Wij hadden thans 18 uren zonder eenige verkwikking doorgebracht, en ik verwachtte natuurlijk dat mijn vriend geen' tijd zoude willen verliezen met een middagmaal gereed te maken. Doch hierin deed ik hem onregt aan; zijne voorzigtigheid behield de overhand boven zijne eetlust. Hij vergenoegde zich met een weinig van het warme bloed met sneeuw te mengen, om daarmede zijnen dorst te lesschen, en ging daarop aanstonds met zijn mes de huid van het dier afstroopen, wel wetende, hetgeen ook ik mij hadde behooren te herinneren, dat (dit na korten tijd, door de felle koude, ondoenlijk worden, en dat het geheele ligchaam hard bevrozen zoude. Om dezelve reden hiew hij het in vier deelen, en beredderde vervolgens de ingewanden en de pens, nadat hij den inhoud daarvan weggeworpen had. Ik wist niet dat de Eskimoos van den buffel deze stoffen niet even als van het rendier eten, en dacht dat de planten waarmede de muskus-os zich in dezen tijd van het jaar voedt welligt onaangenaam aan dit volk waren. Van het rendier worden de stoffen, die in de maag zijn, eene lekkerrij geacht, en ofschoon wij eenen afschuw van aldus gekookte groenten hebben, moeten wij erkennen dat dit geregt, voor den Eskimoos, die

zich met louter grove dierlijke spijsen moeten voeden, en zich niet gemakkelijk van eenig eetbaar kruid voorzien kunnen, eene lekkernij kan wezen.

Daar het ons niet mogelijk was onze prooi mede te voeren, moesten wij er eene sneeuwhut over heen bouwen, waarna wij teekens oprigten om de plaats weder te kunnen vinden, en toen naar onzen medgezel en onze sleden terug keerden. Onder weg ontdekten wij eenen anderen muskus-os, omtrent een vierde mijl van ons af, onder den kant van eenen afgrond, maar wij waren te vermoeid om het te vervolgen. De gids zei ons dat het dier nog verscheidene dagen zich aldaar zoude ophouden, en dat wij er den volgenden morgen jacht op konden maken.

Wij bereikten de nieuw gebouwde hut ten 5 ure des morgens van den 29^{den} April, zoo uitgehongerd en vermoeid dat wij zeer blijde waren, een warm avondmaal en eene rustplaats te vinden. Wij hadden een gedeelte van den gedooden os medegebragt en vonden het een heerlijk geregt, daar het in dezen tijd van het jaar geen den minsten geur van muskus aan zich heeft. In Augustus was, bij eene vroegere gelegenheid, op *Melville-eiland*, de smaak van dit vleesch zeer onaangenaam. Het is waarschijnlijk dat, even als de ondervinding zulks ten opzichte van andere dieren bewijst, dit verschijnsel alleen in den bronstijd plaats vindt. Mijne observatiën gaven mij hier 70° 35' 49" breedte, en 0° 38' 33" lengte bewesten het schip.

Wij hadden pas 4 of 5 uren geslapen, toen wij

door
de h
ling
gids
hut
vorige
kort
dier
dat h
genade
ven v
verrigt
ziende
afgron
Toer
derhalv
val v
hoogte
op een
Wat h
even g
weest;
king a
werd
de hut
Hier
daar h
zij mij
de ik
vonden
len af
harden

door het gejoel van POO-YET-TAK en het geblaf van de honden plotseling gewekt werden. Den jongeling ondervraagd hebbende, vernam ik dat onze gids en jager een uur te voren ongemerkt uit de hut gekropen was, om den os, dien wij den vorigen dag gezien hadden, te jagen. Hij kwam kort daarna terug, en verhaalde ons, dat hij het dier op den top van den berg had zien grazen, dat hij het langs den eenigen begaanbaren weg genaderd, en in het midden zijner honden gebleven was, en dat hij dit met zulk eene snelheid verrigt had, dat het dier, geenen anderen uitweg ziende, om te ontkomen van de steilte over den afgrond was gesprongen.

Toen wij op de plaats aankwamen, vonden wij derhalve het lijk van den os, hetwelk door den val vreeselijk gekneusd en verminkt was. De hoogte was ruim dertig voeten, en het dier was op een onregelmatig blok van graniet nedergestort. Wat het gebruik van het vleesch betrof, was het even goed als wanneer het onbeschadigd ware geweest; het onderging terstond dezelfde bewerking als het vorige, en het overige van den dag werd met het overbrengen van het vleesch naar de hut doorgebracht.

Hierdoor had ik tijd voor mijne observatiën, en daar het des morgens fraai weer was, gelukten zij mij bij uitnemendheid. Onder anderen bepaalde ik nauwkeurig de plaats waar wij ons nu bevonden, als 19° west van het schip op 40 mijlen afstands. In den achtermiddag kregen wij harden wind met sneeuw, zoodat wij blijde wa-

ren in de hut eene schuilplaats te vinden, en ons middagmaal veel vroeger hielden dan naar gewoonte. Kort daarna kropen wij in onze pels-zakken, en bragten het overige van den nacht in eene verwikkelijke rust door.

(30 April) Het woei den geheelen dag een storm uit het noorden, zoodat wij niet in staat waren onze hut te verlaten; hetwelk mij gelegenheid gaf, om met mijne gidsen in gesprek te treden. Ik maakte daarvan gebruik om eenige nadere bijzonderheden nopens de oorzaken van het jongste misverstand tusschen hunne landgenooten en ons, en hun gevoelen daaromtrent te vernemen.

Poo-YET-TAH was even begeerig om eene nadere verklaring te geven, zoodat ik naauwelijks die snaar behoefde aan te roeren. Zoodra hij zijn verhaal begonnen had, sprak hij met zulk eene drift en hevigheid, dat het scheen als of zijne gramstorigheid op nieuw opvlamde, en wij op nieuw in eenen twist zouden geraken, die wel gestaakt, maar niet bijgelegd was geworden. Maar weldra bemerkte ik, dat het vuur, waarmede hij sprak, alleen ontstaan was uit zijne vurige begeerte, om mij te overtuigen, dat zijne landslieden eigenlijk niet berispelijk waren; dat zij dus gehandeld hadden, omdat zij ons voor verraders hielden, en dat wij nu volkomen verzoend behoorden te zijn, omdat wij ons op eene voor hen voldoende wijze geregtvaardigd hadden. De drift van den vredemaker was des te lofwaardiger, omdat ik mij verbeeld had, dat de verbittering hem dus deed uitvaren.

O
het
zij
door
zijde
het
als
gew
heid
van
te h
dood
als
vrees
terug
Ik tr
nig
vrien
liever
Met
In
langr
een
natie.
YET-T
gaf,
nig
naar
slecht
was,
zijne
vader
II.

Ondanks hun groot getal bij die gelegenheid en het openbare doel om ons aan te vallen, waren zij van een levendig begrip van onze meerderheid doordrongen, een begrip hetwelk wij van onze zijde natuurlijk wenschten te versterken; vermits het de grondslag van hunnen eerbied was, zoo als ten allen tijde bij wilde volkeren het geval is geweest, en tevens een bolwerk tot onze veiligheid bij de geringheid van ons getal in vergelijking van dat der inlanders. In deze overtuiging bedankte hij mij dikwerf, dat ik zijnen vader niet gedood, of hem den schouder verbrijzeld had, zoo als den muskus-oe, terwijl hij nog altijd eenige vrees scheen te koesteren, dat ik hem bij mijne terugkomst aan boord eenig kwaad zoude doen. Ik trachtte hem natuurlijk te overtuigen dat zoodanig iets wimmer plaats kon vinden; dat wij allen vrienden als zijne landgenooten waren, en niets liever wenschten dan vrienden met hen te blijven. Met deze verzekering scheen hij zeer voldaan te zijn.

Indien het overige van ons gesprek niet zeer belangrijk was, kan het voor het minst dienen, om een denkbeeld te geven van de gebruiken dezer natie. Ik was eerst verwonderd dat mijn gids POO-YET-TAH aan POW-WEET-YAH den naam van vader gaf, vermits er, zoo het mij toescheen, zeer weinig verschil in hunnen ouderdom was. Toen ik naar de reden hiervan vroeg, vernam ik dat hij slechts zijn stiefvader en wel de tweede stiefvader was, dien POO-YET-TAH gehad had; en dat beide zijne stiefvaders geworden waren terwijl zijn eigen vader nog leefde; want deze laatste had eene andere

vrouw genomen, en zijne eerste vrouw aan den eersten dezer stiefvaders overgelaten. Evenwel was dit eene vriendschappelijke scheiding. De man verlangde naar het westen te verhuizen, en de vrouw verkoos daarentegen liever bij hare bloedverwanten te blijven; zij scheidden derhalve kort na de geboorte van den zoon, en de vrouw huwde met eenen anderen man, ARG-LOO-GAH genaamd, bij wien zij nog vier zonen verwekte. Deze nieuwe echtgenoot verdronk, en liet zijne weduwe, in deze vijf zonen, een grooten schat na, want in dit land zijn de zonen verplicht hunne afgeleefde ouders te ondersteunen en te onderhouden. Zij vond dus gemakkelijk een anderen echtgenoot, en dit was POW-WERT-YAH de broeder van haren eersten man; maar uit dit huwelijk sproten geene kinderen. Om dit gebrek te vergoeden namen zij als zoodanig, twee kleinkinderen aan, en de oudste van dezen was de knaap, die door den steen gedood was geworden. De eerste man, de wezenlijke vader van KA-NA-YOKE, had insgelijks eenen aangenomen zoon, onder den stam te *Oo-geoo-lik*, naar welken hij zich begeven had, en woonde thans op een eilandje, *O-wut-ta* genaamd, drie dagreizen ten westen van *Net-tyel-le* gelegen.

De woorden *man* en *vrouw* zijn gebruikelijke uitdrukkingen; de begrippen zijn eenvoudig en doen geene twijfeling ontstaan; het zijn woorden die tot de beschaafdheid en zedelijkheid behooren. Het zelfde is het geval met het woord *huwelijk*, dat geene verdere omschrijving noch uitlegging behoeft. Het is, ik weet niet hoe, eene gewoonte

gewe
drag
zers
trouv
van z
dat h
de str
dan h
zing
Nog
worde
hoord
onderv
voorva
dienen
ke wij
het nie
zien he
wonder
re ove
gewees
dat hij
voor zi
begrepe
oorloof
meen a
de geal
zoodanig
voorbeel
is daarv
maakt,
in Ind

geworden , om het karakter , de zeden en het gedrag dezer volkeren te prijzen , maar sommige lezers zullen , bij eenig nadenken , hunne huwelijks-trouw en daarmede in verband staande zuiverheid van zeden in twijfel trekken , en van gevoelen zijn , dat het woord *bijwifverij* , en dan nog wel niet in de strengste beteekenis van het woord , meer gepast is dan het woord *huwelijk* , voor de soort van *zamenhuizing* welke bij dit volk den echtelijken staat uitmaakt.

Nog meer zouden zij in dit gevoelen versterkt geworden zijn , indien zij al de anekdoten aangehoord hadden , welke POO-YET-TAH mij nopens dit onderwerp verhaalde. Ik zal mij tot een enkel voorval bepalen , hetwelk tot een algemeen staaltje dienen kan. Onder de Eskimoos van *Igloodik* , welke wij op eene vroegere reis bezocht hadden , was het niets ongewoons eenen man twee vrouwen te zien hebben , iets hetwelk op zich zelve geene verwondering kan baren , daar de polygamie zoo verre over den aardbol verbreid , en ten allen tijde geweest is. Maar mijn vriend verhaalde mij hier dat hij en zijn half-broeder slechts eene vrouw voor zich beiden hadden , en , indien ik hem wel begrepen heb , werd zulk een stelsel wettig en geoorloofd geacht , en alleen daarom niet meer algemeen aangenomen , omdat er in het getal der beide geslachten eene tamelijke gelijkheid bestaat. Van zoodanig een gebruik hadden wij te *Igloodik* geen voorbeeld aangetroffen , en voor zoo veel ik weet , is daarvan door geene reizigers immer gewag gemaakt , met uitzondering van eenige volkstammen in Indië , (onder anderen aan de *Malabaarsche*

kust). Ik laat het aan anderen over om uitspraak te doen, aangaande de welvoegelijkheid en kiescheïd eener verbinding, tusschen eene vrouw en twee broeders, want ik wil geene commentariën op de zeden van een volk maken, hetwelk thans genoeg bij ons bekend is geworden, althans hebben de zeevaarders in die gewesten, zoo wel Engelschen als anderen, daaromtrent overvloedige berigten medegedeeld.

Daar het mijn voornemen was een uitstapje in de rigting van *Oo-geoolik* te doen, wanneer ik van den tegenwoordigen togt zoude terug gekeerd zijn, nam ik van mijnen berigtgever eene lijst van de namen der Eskimoos, welke ik waarschijnlijk op dat reisje ontmoeten zoude, en werd te gelijker tijd met onderscheidene boodschappen voor hen belast. Dezen schreef ik op, als de beste aanbeveling welke ik zoude kunnen mede brengen, en zoo er nog iets aan de vernieuwing onzer vriendschap had kunnen ontbreken, was dit bewijs van wederzijdsch vertrouwen het zegel van een onverbreekbaar bondgenootschap.

Op deze wijze kortten wij den vervelenden dag, die inderdaad zeer treurig was. De wind loeide van buiten om onze sneeuwmuren heen, en de jagsneeuw druischte er met een sissend geluid tegen aan, zoodat ik blijde was, wanneer het akeleige gehuil van den storm door de luidruchtigheid van mijne reisgenooten verdoofd werd. Onze hut was niet meer dan 4 voeten hoog, zoodat wij aanhoudend zittende moesten blijven, maar daarentegen was zij ook des te warmer, en bij tegenstel-

ling
zij
fraa
ger
arm
H
ter,
dere
war
stuk
het
naar
mon
met
overi
de h
hand
vlees
ben
echte
gen
den
mes
stuk
de kn
waren
Afz
buik
leen
door
gulzig
gelen.

ling met het vreeselijke stormweer daar buiten, was zij van binnen aangenaam, zoodat menige veel fraaijere woning niet zoo veel genoeg, gemak en gerustheid aan hare bewoners verschaft, als deze armzalige sneeuwhut.

Het gekout onzer vrienden verhinderde hen echter, niet hunne kakebeenen duchtig op eene andere wijze te roeren. In den loop van den dag waren zij bezig met het vleesch van het boxerstuk van den muskus-os te ontleden; zij sneden het vervolgens in lange smalle repen, welke zij naar hunne wijze zoo snel mogelijk in hunnen mond stopten; het uithangende einde sneden zij met hunne scherpe messen af, en verslonden het overige als een hongerige hond zulks gedaan zoude hebben. De repen gedurig aan elkander overhandigende, verzwolgen zij ten laatste al het vleesch van den nek, den ruggegraad en de ribben van de eene zijde van den os: nu en dan echter hielden zij een oogenblik op, om te klagen dat zij niet meer konden eten, en gingen op den rug op hunne bedden liggen, doch met het mes altijd in de eene, en het nog onverslondene stuk in de andere hand, ten einde met vernieuwde kracht weder te beginnen, zoodra zij in staat waren nogmaals een brok in te zwelgen.

Afzigtelijke vraten! zelfs de hyena zoude zijnen buik gevuld en zich te rust begeven hebben: alleen de volstreckte onmogelijkheid om nog een stuk door den keel te krijgen, was in staat om de gulzigheid van deze redelijke schepselen te beteugelen.

Tegen den tijd wanneer zij werkelijk onvermogen waren om iets meer naar binnen te duwen, was onze soep gereed, en ik noodigde hen, om mede aan te zitten. Beleefdheidshalve nam POO-YET-TAH een paar lepels vol, en bekende toen, dat het hem onmogelijk was, iets meer te gebruiken. Ik legde mijne hand op zijne maag, en was inderdaad verbaasd over de uitgebreidheid, welke zij bekomen had, en welke ik nimmer zoude hebben kunnen gelooven, indien ik mij niet op deze wijze daarvan overtuigd had. Indien mij niet reeds hunne gewone vraatzucht bekend ware geworden, zoude ik mij verzekerd gehouden hebben, dat een onmiddellijke dood, het onfeilbare gevolg van zulk eene overpropping van de maag moest zijn.

Deze meer dan beestachtige onmatigheid was echter oorzaak, dat onze gidsen eenen zeer rusteloozen nacht doorbragten; indien zij een woord hadden voor hetgeen wij »nachtmerrie" noemen, zouden wij er waarschijnlijk des morgens van gehoord hebben. Middelerwijl bedaarde de storm, zoodat toen wij des anderen daags ten 5 ure des morgens (1 Mei) opstonden, het weer ons toeliet onze reis te vervolgen, schoon het er nog mistig en dreigend uitzag, daar de wind aan het noorden en met eenige jagsnieuw vergezeld was.

Onze slede was weldra geladen, maar de gidsen waren nog zoo schielijk niet van de vermoeienis van hun middagmaal hersteld, zoodat het half 8 was, eer wij hen in beweging konden brengen. Maar toen zij gereed waren, en ik betuigd had,

dat
ver
ber
kon
mo
rug
teak
V
onze
nog
liete
de K
Nada
sneeu
wij
Aw-
aange
Dit
het r
weste
len l
matig
bepaa
van e
zoo v
len.
scheen
hebbe
De
die op
peiling
berg

dat ik zeer ongaarne nog eenen dag zoude willen verliezen, zeide POO-YET-TAH, dat wij over hooge bergen moesten trekken, waar de sleden niet voort konden, en gevolgelyk onze bagaadje in de hut moesten achterlaten, waar wij zouden kunnen terugkeeren om er te slapen, nadat wij *Aw-wuk-too-teak* bezocht hadden.

Wij vertrokken derhalve ten half 8 ure, namen onze wapenen en drie honden mede, in geval wij nog eenige muskus-ossen mogten ontmoeten, en lieten den Heer ABERNETHY met den jongeling in de hut, om voor onze goederen zorg te dragen. Nadat wij 2 uren door eene ruwe, met diepe sneeuw bedekte landstreek gereisd hadden, kwamen wij eindelijk aan het meer, hetwelk de Eskimoos *Aw-wuk-too-teak* noemen, en dat op de kaart is aangewezen.

Dit water strekt zich in zijne grootste lengte van het noord-oost-ten-oosten naar het zuid-west-ten-westen, en scheen in deze rigting omtrent 4 mijlen lang te zijn. De gedaante is zeer onregelmatig, daar het door vijf onderscheidene bergen bepaald wordt, die door een gelijk getal ravijnen van elkander gescheiden zijn, welke bij dooi weer zoo vele waterstroomen zijn die het meer aanvullen. De rivier die uit het meer loopt, is breed en scheen weinig diepte, maar een snellen stroom te hebben, en liep ten noorden in de zee uit.

De namen dezer bergen, zoo als mijn gids mij die opgaf, waren de volgenden, met hunne ware peilingen uit het middelpunt van het meer. De berg ten westen heet *Pood-le-ra-nuk*, ten noord-

westen *Il-low-nuk*, ten noord-oosten *Ac-cood-le-ruk-tuk*, ten west-zuid-westen *Tak-ke-noo-ra-lig*, en ten zuiden *Il-low-na-lig*. Wijders verhaalde mij *POO-YET-TAH*, dat het meer drie verschillende soorten van visch bevatte, die er den geheelen winter in blijven; dat het zeer diep was, en dat men eene overvloedige menigte van groote visschen in het kleinere oostelijke meer, *Ow-weet-te-week*, gevonden werd, waar de Eskimoos gewoond hadden, die in September 1829 het eerst ons schip gezien hadden.

Den oever verlatende beklommen wij nu den hoogen berg aan de noord-oostzijde, *Ac-cood-le-ruk-tuk* genaamd. Toen wij kort na 10 ure den top bereikt hadden, zag ik het hooge, hobbelige ijs, dat van het noord-noord-west tot het noord-oost-ten-oosten zich uitstrekt. De benevelde lucht beperkte ons gezigt tot 4 of 5 mijlen afstands, zoodat het onmogelijk was tot hoe verre eene kreek zich uitstrekte, waarvan de opening de scheiding scheen uit te maken, tusschen de plaats waar wij stonden en eene merkwaardige kaap, welke wij de *Oude man van Hoy* (*the Old man of Hoy*) genoemd hadden, toen wij in den verleden' herfst zuidwaarts stevenden, en welke ik nu duidelijk herkende.

Dit was de plaats waar ik, zoo er ergens eene doorvaart naar den westelijken Oceaan bestond, gemeend had die te moeten vinden; vermits de inlanders zulks menigmaal te kennen hadden gegeven; althans hadden wij hunne woorden aldus opgevat, want het was niet gemakkelijk hieromtrent

cenig
kimo
kerd
was
ons v
ten B
telijk
mij,
dat h
bedoe
zocht
toen
achte
genhe
nemer
waari
bevin

Toe
derzo
lag,
af te
was i
genbli
zen te
de w
snel
opkla
af te
zigt te
Dit
doch,
nen v

eenig duidelijk bericht van hen te bekomen. De Eskimoo, IS-LU-SHEE genaamd, had ons wel verzekerd dat de opening van deze kreek niets anders was dan de mond eener groote baai, en dat wij ons verscheiden dagreizen verder noordwaarts moesten begeven, eer wij eenen uitweg naar de westelijke zee konden vinden; maar dit gezegde deed mij, zoo als ik reeds heb aangemerkt, vermoeden, dat hij daarmede slechts de *Barrow's-sstraat* konde bedoelen. Daar wij echter deze kreek niet onderzocht hadden omdat hij met vast ijs opgevuld was toen wij er in het verledene jaar voorbij koersten, achtte ik het noodzakelijk de tegenwoordige gelegenheid tot het doen van dit onderzoek te baat te nemen, ten einde uit de onzekerheid te geraken waarin wij ons natuurlijk nopens dit punt moesten bevinden.

Toen ik echter de gesteldheid van het ijs onderzocht, dat nu tusschen ons en de bewuste kreek lag, en daarbij den grooten afstand, dien ik nog af te leggen zoude hebben, in aanmerking nam, was ik overtuigd dat deze nasporing voor het oogenblik ondoenlijk was. POO-YET-TAH drong op onzen terugtogt aan, omdat hij merkte dat de noorde wind, met zijne verschrikkelijke jagtaneeuw, snel aanwies; doch vermits de lucht gedeeltelijk opklaarde, stelde ik hem voor, naar het strand af te stijgen, alwaar ik vertrouwde een beter uitzigt te zullen vinden.

Dit werd ten stelligste door hem geweigerd; doch, mij vleijende den weg zonder hem te kunnen vinden, ging ik alleen, en liet hem zijnen zin

volgen. In omtrent anderhalf uur bereikte ik het bewuste strand, hetwelk uit losse brokken van kalkgesteente bestond, en vond dat het getij naar buiten liep, terwijl het ijs, zoo ver mijn gezigt reikte, geheel uit hompelige gevaarten bestond, welke in het begin van den winter digt tegen de kust aangepakt geweest waren.

Het onderzoek van dit stuk gronds baatte mij niet veel; want de vallende sneeuw en de dikke lucht die er mede gepaard ging, verduisterden alles, zoodat ik nimmer verder dan 2 mijlen, en wellicht minder, van mij af kon zien. Het weer nam nu ook een meer dreigende gesteldheid aan, in plaats van beter te worden, weshalve ik besloot alle verder onderzoek thans op te geven, en mij omwendde om den terugtogt naar de hut aan te nemen, waar ik mijne reisgezellen gelaten had.

Geheel onverwacht hoorde ik de stem van ROOYET-TAH die mij zeer nabij van achter eene klip luidkeels riep, terwijl ik meende dat hij nu reeds in de hut van zijne vermoeijenissen uitrustte. Hij had mij ongemerkt gevolgd om mijne bewegingen gade te slaan. Begeerig om te weten welk oogmerk mij zulk eenen verre togt van het schip kon doen ondernemen, en denkelyk vermoedende dat ik iets zeer voordeeligs, hetzij van wild of van visch, in het oog had, waarvan hij zijn aandeel wenschte te hebben. Ik trachtte hem, niet zonder veel moeite, te doen begrijpen dat ik geen ander doel had dan, onder ander plaatsen, ook dit punt te bezigtigen; het gelukte mij niet hem volkomen daarvan te overtuigen; en zeer natuurlyk,

want
Eskim
heeft
togt,
bestaa
Ons
hij in
week
vissche
gen.
zien,
kennen
waarin
Na
gaan
weet-te-
oever;
plaats,
staan h
de plaas
ning z
len me
hun ve
soortgel
opend
zererts
schijn,
had, d
geven,
gekome
ders d
kust va

want de aardrijkskundige ervaringen welke de Eskimoos van hun eigen land verkregen hebben, heeft alleen betrekking tot het opsporen van leef-
toegt, waarin het eenige doel van al hun streven bestaat.

Ons gesprek voortzettende, verhaalde hij mij dat hij in den zomer met zijne broeders te *Ow-weet-te-week* meende te zijn, om aldaar te jagen en te visschen, en dat zij ons wild en zalm zouden brengen. Begeerig zijnde de ligging dezer plaats te zien, ten einde die van het schip te kunnen verkennen, stelde ik hem voor om derwaarts te gaan, waarin hij toestemde: wij vertrokken terstond.

Na dat wij 2 uren lang zuid-oostwaarts voortgegaan waren, staken wij over het meer van *Ow-weet-te-week*, naar eenen berg aan den oostelijken oever; dezen bestegen hebbende, wees hij mij de plaats, waar zijne tent in den verleden zomer gestaan had, toen wij dit oord passeerden, als ook de plaats waar hij den volgenden zomer zijne woning zoude vestigen. Hij wees mij ook eenige holen met levensmiddelen welke zijne landslieden bij hun vertrek hier achter gelaten hadden, en een soortgelijke bewaarplaats die hem toebehoorde, geopend hebbende, haalde hij er eenige stukken ijzererts, in een zwanevel gewikkeld, uit te voorschijn, en herinnerde mij, wat ik reeds vergeten had, dat hij beloofd had, mij een stuk daarvan te geven, wanneer wij te *Ow-weet-te-week* zouden aangekomen zijn. Hij zeide mij dat een zijner broeders deze stukken in den vorigen zomer aan de kust van een eilandje, *Toot-ky-ak* genaamd, het-

welk een dag reizens ten noord-westen lag, op den bodem van het water gevonden had, waar het waarschijnlijk door afspoeling meer zichtbaar voor hunne onervarene oogen was geworden. Dit erts maakt het eenige artikel van handel bij hen uit; zij ruilen hetgeen zij daarvan vinden, om drie of vier jaren met de inboorlingen van *Oo-geoo-lik*, en krijgen drijfhout daarvoor terug. Op dezelfde wijze verkrijgen zij den potsteen waarvan zij hunne ketels maken, van de bewoners der *Repulse-baai*.

POO-YET-TAR verlangde nu naar de hut terug te keeren; maar toen wij langs den voet van een berg gingen, van waar ik het eerste gezigt op de zee had genomen, overreedde ik hem, om mij naar den top te vergezellen. Het weer was intuschen nog ongunstiger dan te voren geworden, maar ik kon de eenige plaats nog niet verlaten, waar ik eenige kans vond, om met ons schip die westelijke zeeën te bereiken, welke ik nu gezien had. Mijne pogingen liepen echter vruchteloos af; de sneeuw viel zoo digt, dat ik niets meer onderscheiden kon, zoodat wij blijde waren, in allerijl, naar beneden te gaan, en den terugweg naar de hut aan te nemen.

Onder weg kregen wij een' troep van zes veldhoenders in het gezigt, en het gelukte mij, met de beide loopen twee daarvan te schieten. Het was de eerste keer dat POO-YET-TAR eenen vogel in de vlugt zag schieten, en hij was daarover nog meer verbaasd, dan over het dooden van den buffel. Kort daarna vlogen de andere veldhoenders nogmaals op, maar eene halve mijl van ons

af,
ten,
zij n
verko
van
lag,
hadd
ken,
W
men
tijds
achtig
De v
onbes
sneeu
van
te zu
berg
bijna
hoog
boven
plaats
het g
derha
eene
was
40 m
ne br
(2
hoopt
den t
moest

lag, op den
, waar het
gigtbaar voor
en. Dit erts
bij hen uit;
om drie of
o-geeo-lik, en
dezelfde wij-
an zij hunne
Repulse-baai.

hut terug te
voet van een
gezigd op de
em, om mij
er was intus-
a geworden,
niet verlaten,
ons schip die
lik nu gezien
ruchteloos af;
ets meer on-
yaren, in al-
en terugweg

van zes veld-
kte mij, met
chieten. Het
nen vogel in
daarover nog
ten van den
re veldhoen-
mijl van ons

af, waarop hij mij drong, om op nieuw te schieten, en hen naar de plaats te vervolgen, waar zij na deze vlugt neder gekomen waren. Maar ik verkoos niet mijn' goeden naam, of liever dien van mijn geweer, waaraan mij zoo veel gelegen lag, in de waagschaal te stellen, en bovendien hadden wij nu bijna meer wild, dan wij gebruiken, of naar boord vervoeren konden.

Wij vervolgden derhalve onzen weg, en kwamen ten 7 ure des avonds aan de hut, juist in tijds om eene schuilplaats te vinden in den stormachtigsten nacht dien wij immer beleefd hadden. De wind woedde den geheelen nacht door, met onbeschrijfelijk geweldige vlagen, en dreef de sneeuw in zulke verschrikkelijke dwarrelwolken van de bergen, dat zij onze broze hut schenen te zullen vernielen en dreigden ons onder eenen berg van sneeuw te bedelven, hetwelk inderdaad bijna geschied was, eer de orkaan bedaarde, zoo hoog was de sneeuw in de diepe kloven om en boven de hut op een gehoopt, maar onze schuilplaats was te sterk en hecht gebouwd, om voor het geweld van den stormwind te bezwijken. Naderhand bemerkten wij met bevreemding, tot welk eene geringe uitgestrektheid deze orkaan beperkt was geweest, vermits men aan boord, op slechts 40 mijlen afstands van ons, niets dan eene gewone bramzeilskoelte waargenomen had.

(2 Mei) Door eene goede nachtrust verkwikt, hoopte ik *POO-YET-TAH* over te halen, om een tweeden togt naar de zee met mij te maken; doch wij moesten ons eerst uit de sneeuw opdelven. Dit

werk vereischte 4 uren tijds , omdat zij zes voeten hoog over ons heen lag. Toen wij eindelijk weder in de vrije lucht kwamen , bemerkten wij dat het nog hard woei , terwijl de lucht mistig was en de sneeuw nog van de omliggende bergen gedreven werd. Deze weersgesteldheid was buiten kijf aller ongunstigst voor onzen voorgenomenen , en voor elken anderen togt , en de gidsen waren zeer verlangende , om in de hut uit te rusten. Ik zoude hierin bewilligd hebben , indien ik hen had kunnen overhalen , om nog eenmaal met mij naar *Aw-wuk-too-teak* te gaan ; maar dit werd volstrekt door hen geweigerd , zoodat ik genoodzaakt was , voor het oogenblik van mijn oogmerk af te zien.

Ik overwoog thans de onbestendigheid van het weer in dit jaargetijde , en daarbij bedenkende , dat ons afzijn van het schip reeds langer geduurd had dan wij afgesproken hadden , begon ik te duchten , dat kapitein aoss over ons wedervaren groote ongerustheid mogt gevoelen , te meer uit hoofde van het gebeurde met de schijnbaar vijandige Eskimoos , tijdens ons vertrek. Het was mogelijk dat er , ten gevolge van ons langdurig afzijn iets onaangenaams voorviel , vooral wanneer zulks kapitein aoss aansporen mogt , om eenig volk af te schepen , ten einde ons op te zoeken.

Deze overwegingen in verband stellende met de overtuiging , dat een behoorlijk onderzoek van de bewuste kreek , verscheiden dagen tijds zoude vereischen , en dat de zoo even geopperde zwaarigheden , door zulk eene lange afwezigheid grootelijks vermeerderd zouden worden , besloot ik ten

laatste
ger ge
te vol
brekki
der d
geschie
nende
zonder
ik nie
voor h
dien ik

Wij
rugtogt
geladen
vele pla
ten wij
den ne
ke ladi
ge sled
halen ,
konden
onsen v

Omstr
TAN zich
slede n
Wij vol
wij dat
stappen
nu verd
langen
den , en
houden

laatste naar boord terug te keeren , en eene gunstiger gelegenheid af te wachten , om de nasporingen te voltoojen , die te belangrijk waren , om zoo gebrekkelijk volbragt te worden , als onvermijdelijk onder de bestaande omstandigheden zoude moeten geschieden. Thans de juiste ligging der plaats kennende , konde ik mij zonder moeite , en des noods zonder gids derwaarts begeven ; zoodat , al had ik niet volkomen het doel kunnen bereiken , ik voor het toekomende , tijd uitgewonnen had , doordien ik thans den weg naar dat doel gebaad had.

Wij namen dan ten 8 ure des morgens den terugtogt naar het schip aan ; de sleden waren zwaar geladen en de reis gevolgelyk zeer moeijelyk. Op vele plaatsen , waar de weg zeer slecht was , moesten wij een gedeelte van de goederen uit de sleden nemen en vervolgens , na met de gedeeltelyke lading voorwaarts gegaan te zijn , met de ledige sleden terug keeren om het achtergelatene te halen , waarna wij zoo goed en zoo kwaad als wij konden , en natuurlyk niet met grooten spoed , onzen weg moesten voortzetten.

Omstreeks middag bemerkten wij , dat roo-yet-tan zich van ons gezelschap verwijderde , en zijne slede naar den linkeroever van het meer voerde. Wij volgden hem , en bij hem komende bevonden wij dat de reden hiervan het zien van eenige voetstappen van muskus-ossen geweest was , welke hij nu verder opspoorde. Hij betuigde een groot verlangen om nog eenigen van deze dieren te dooden , en verzocht mij , tot dat einde hier stil te houden ; een zeer natuurlyke wensch van zijne

zijde, en waaraan ik gaarne voldaan zoude hebben, niet alleen om zijnent wil, maar vooral ook ten behoeve onzer equipage en van ons zelve, indien hiertoe eenige noodzakelijkheid ware geweest; maar wij hadden reeds meer vleesch dan wij naar boord konden overbrengen, en de toestand van den grond was nog zoodanig, dat wij het niet konden begraven, om het tegen de wolven en gulzigaards te beveiligen. Wij zouden derhalve de arme dieren zonder eenig nut gedood hebben, of liever moeten betreuren dat wij voor onze schepelingen eenen overvloed van versch vleesch hadden, hetwelk wij genoodzaakt waren aan de verscheurende dieren, wier sporen wij overal zagen, ten prooi te laten.

Ik weigerde derhalve hier stil te houden, en poogde hem over te halen om verder te gaan; doch vruchteloos. Poo-yet-tah scheen doof te zijn, en begon onverwijd eene hut te bouwen, zeggende dat wij dezen nacht hier moesten slapen. Blijkbaar dacht hij, dat wij niet zonder zijne hulp verder konden komen, en dat wij niet in staat waren om alleen de hut weder te vinden, waarin wij den nacht van den 27sten hadden doorgebracht, hetwelk de plaats was, welke wij ons bij ons vertrek des morgens voorgesteld hadden, te zullen bereiken. Ik was hieromtrent zelf niet volkomen zeker; doch liever dan wederom eenen dag te verliezen, vooral daar het mooi weer begon te worden, besloot ik het te beproeven.

Intusschen waren onze beide gidsen zeer verwonderd, toen zij ons werkelijk zonder hen zagen

vert
om
zou
wer
geko
De
aarz
lijk
spore
valle
mige
het
lag,
dat
verke
van
van
Sch
de a
wein
ter a
slede
loople
water
weld
te zet
Het
beker
reis
mak
sneeu
wone
II.

zoude heb-
 r vooral ook
 ons zelve
 d ware ge-
 vleesch dan
 , en de toe-
 nig, dat wij
 gen de wol-
 zouden der-
 gedood heb-
 wij voor onze
 versch vleesch
 waren aan de
 wij overal za-

houden, en
 te gaan; doch
 f te zijn, en
 en, zeggende
 slapen. Blijk-
 tijne hulp ver-
 in staat wa-
 den, waarin
 doorgebracht,
 s bij ons ver-
 te zullen be-
 volkomen ze-
 en dag te ver-
 begon te wor-

sen zeer ver-
 der hen zagen

vertrekken; en terwijl wij nu en dan omkeken om te zien of zij niet van gedachten veranderen zouden, zagen wij dat zij bij herhaling van hun werk afgingen om gade te slaan, welken weg wij gekozen hadden en welke vorderingen wij maakten. De keuze van den weg was niet zonder eenige aarzeling geschied en de vorderingen waren tamelijk langzaam; de stormwind had onze vroegere sporen geheel uitgewischt, en de menigte van gevallen sneeuw de gedaante van het land op sommige plaatsen derwijze veranderd, terwijl elders het land van sneeuw ontbloot en zwart voor ons lag, dat ik met groote onzekerheid voortging, tot dat wij de plaats *Nap-pur-re-uk-ta-lig* bereikten. Hier verkende ik terstond aan de bijzondere gedaante van het meer, en bevond dus, dat wij niet ver van den goeden weg afgeweken waren.

Schoon wij naar evenredigheid van den tijd en de aangewende moeite om deze plaats te bereiken, weinig gevorderd waren, gevoelden wij ons echter afgemat en zeer dorstig. Ik moest derhalve de slede midden 'op het meer afstapen, om de voorlooplamp te krijgen en een weinig sneeuw tot drinkwater te smelten. Dit geschied zijnde, waren wij weldra verkwikt, en in staat om onze reis voort te zetten,

Het moge aan lezers die met deze gewesten onbekend zijn, vreemd schijnen, dat men hier op reis meer door dorst dan door eenig ander ongemak te lijden heeft. In ons vaderland, waar de sneeuw nimmer zeer koud is, waar zij door de gewone ligchaamswarmte gemakkelijk smelt, en zelfs

in de plaats van drinkwater genuttigd kan worden, beseft men niet welk eene verschillende temperatuur de zelfde stof in het barre noorden ondergaat, en velen zijn van deze bijzonderheid ten eenenmale onbewust. De sneeuw kan geene ongesteldheid veroorzaken, waar hare temperatuur zelden veel beneden het vriespunt en schier nimmer tot 20° daalt. Maar het is eene geheel andere zaak, wanneer welligt de hoogste temperatuur der sneeuw in de wintermaanden 0° is, en wanneer zij dikwijls tot 50° en zelfs tot 80° beneden het punt daalt, op hetwelk wij in *Engeland* sneeuw zouden kunnen smelten of eten. Indien zij niet zulk eene slechte geleidster was als zij is, zoude men de sneeuw in deze landen even min in den mond, of zelfs in de bloote hand kunnen houden, als een stuk gloeiend ijzer. Het uitwerksel van de sneeuw is hier dat zij den dorst vermeerdert in plaats van vermindert, zoodat de inlanders liever den uitersten graad van dorst willen verduren, dan dat zij door het eten van sneeuw zouden trachten dien te lesschen. Ik ben in het medicale vak der natuurkunde niet ervaren genoeg, om dit verschijnsel te verklaren; ook is mij niet bekend dat het immer verklaard geworden is; en het is dus welligt niet minder gewaagd dan gegrond indien ik hier mijne gedachte opgeef, dat de bovenmatige koude van de aldus ingeslokte zelfstandigheid, wanneer het ligchaam door vermoeijenis verhit is, in de maag eenen toestand van ontsteking kan veroorzaken, waardoor het gemelde gevoel van dorst kan te weeg gebracht worden.

To
den
beter
na m
dat
dezen
een v
en d
Wij
hoe
zwaar
ons m
na m
(3
bedac
wind
vallen
de sto
de lu
te ma
van d
vurig
schijn
nemen
weer
Wij
slechts
streek
ge ree
dat he
dit ein
morge

Toen wij over het meer getrokken waren, vonden wij dat de weg door den jongaten storm veel beter was geworden, en wij bereikten de hut kort na middernacht, doch waren ook zoo vermoeid, dat wij werkelijk niet verder voort konden. In dezen toestand was het ons zeer onaangenaam dat een wolf de deur van den ingang had weggerukt en deze nu door de sneeuw geheel verstopt was. Wij moesten dan eerst weder eene opening graven, hoe afgemat wij ook waren. Na nog een uur zwaar gewerkt te hebben, konden wij eindelijk ons nachtkwartier betrekken en kropen ten 2 ure na middernacht in onze pelszakken.

(3 Mei) Toen wij ontwaakten en op ons vertrek bedacht waren, was het weer veranderlijk en de wind met harde buijen aan het noorden. Versch gevallene sneeuw vereenigde zich met die welke door de stormvlagen van de bergen gejaagd werd, om de lucht te verduisteren en den weg onbegaanbaar te maken. Ook de honden waren door den togt van den vorigen dag zoo vermoeid, dat alleen mijn vurig verlangen om aan boord te zijn en de waarschijnlijke ongerustheid van kapitein Ross weg te nemen, mij kon aansporen om de reis in zulk een weer voort te zetten.

Wij vonden de wegen allerellendigst, maar het slechtste gedeelte van allen was verre weg eene streek van omtrent eene mijl lengte, over de hoo-ge reeks van heuvelen, die het volgende meer van dat hetwelk wij verlaten hadden, scheidde. Alleen dit eind weegs kostte ons den tijd van 9 ure des morgens tot 2 ure namiddag; want wij moesten

dezen weg drie maal met onze sleden afleggen, om telkens, gelijk ik vroeger beschreven heb, onze achtergelatene bagaadje af te halen.

Op het meer was het ijs echter zoo glad als een spiegel, omdat de wind de sneeuw had weggeveegd. Wij kwamen dus zeer snel en in eenen rid aan de overzijde, waarbij wij gelukkig den wind in den rug hadden, hetwelk ons veel verlichtte. De rivier was insgelijks van sneeuw ontbloot, en ofschoon ruwer, was het ijs glad genoeg om er dus gemakkelijk over heen te komen, en tui-melden wij slechts een paar keeren over sneeuw-gaten, die in zulk ijs altijd aangetroffen worden.

Des avonds ten 7 ure waren wij op de breedste plaats gekomen, welke ik voorheen naar den Eerw. Heer EDWARD STANLEY genoemd had, en ten 9 ure bereikten wij de westelijke punt van de baai *An-ne-re-ak-to*. De geheele lengte van de *Stanley-rivier*, van het meer naar de zee, bedroeg niet meer dan 10 mijlen, en de grootste breedte een vierde van eene mijl. Wij hadden vernomen, dat zij in den zomer vol zalm was, en wij vonden dit bevestigd, door de overblijfselen der hutten die aan de oevers nog verspreid lagen, en waar de inboorlingen gewoon zijn hunnen wintervoorraad van visch te begraven.

Wij naderden thans de hutten waar ons de in-landers bij ons vorig vertrek zoo dreigend ontmoet waren; en daar wij geene redenen konden hebben om hunne gezindheden blindeling te vertrouwen, noch wisten wat er in den tusschentijd kon voorgevallen zijn, wilde ik hen, zoo mogelijk, on-

geme
alle
nieu
den
ijs v
SHE
derer
vange
dat
achter
wape
de v
aange
ik he
gidser
van
rust g
ten o
wittige
Niet
gezig
rust m
den.
de in
ijs, d
konder
laden,
mits d
ne du
ming d
alle h
zijn.

gemerkt voorbij trekken, te meer omdat wij nu alleen waren en de afwezigheid onzer gidsen eene nieuwe oorzaak van achterdocht en vijandelijkheden konde worden. Maar zoodra wij het vlakke ijs van de baai bereikt hadden, zagen wij ISLUSHE op ons aankomen, schoon zeer omzigtig naderende als onbekend of hij wel vriendelijk ontvangen zoude worden. Hieruit maakten wij op dat hij niet tot vrede gezind was, maar onze achterdocht week, toen wij zagen dat hij ongewapend was. Ik groette hem derhalve op de oude vriendschappelijke wijze, hetwelk hem zeer aangenaam scheen te zijn. Vervolgens verklaarde ik hem de handelwijze en de oogmerken van de gidsen, die wij achter gelaten hadden, en waarvan de een zijn broeder was. Volkomen gerust gesteld en voldaan begaf hij zich naar de hutten om zijne landgenooten van dit alles te verwittigen.

Niet lang daarna kregen wij ons schip in het gezigt, nadat wij nu 18 uren lang zonder eenige rust noch verkwikking onzen weg gevolgd hadden. Ongelukkig zonk een der zijden van de slede in eene diepe scheur, en stak zoo vast in het ijs, dat wij met alle inspanning het voertuig niet konden los krijgen. Wij moesten het derhalve ontladen, hetwelk ons met veel moeite gelukte, vermits de buitengewone vermoeijenis ons beiden eene duizeling veroorzaakte, die met eene bezwijming dreigde, welke ons in zulk eene koude, van alle hulp verstoken, noodlottig zoude geworden zijn. Zoodra wij echter de slede ontladen en uit

het ijs getrokken hadden, lieten wij de goederen liggen, om naderhand door ons scheepsvolk afgehaald te worden: gingen op het voertuig zitten en kwamen ten 4 ure in den morgen van den 4^{den} Mei, zeer vermoeid, maar overigens gezond en wel aan boord van de *Victory*.

Bes en twintigste Hoofdstuk.

ZWAAR SNEEUWBUIJEN. — NIEUWE TOGT VAN DEN KOMMANDEUR ROSS. — UITSTAPJE ONDER MIJN EIGEN TOEZICHT. — OVERZICHT VAN DE MAAND MEI.

(5 Mei 1830) Het was heden kouder dan gisteren. Wij ontvingen een bezoek van de inlanders uit de noordelijke buurt, die ons eenige goede vellen te koop bragten. Vervolgens kwamen van de westelijke hutten de twee, die den kommandeur ross, op zijne jongste reis als gids vergezeld hadden, maar het was hun ondoenlijk geweest, eenen tweeden muskus-os mede te brengen, daar zij er geen meer ontmoet hadden. Den volgende dag (6 Mei), kwamen eenige Eskimoos van het westen, die ons eenige zeekalven en vellen bragten, en eindelijk een oud man, dien wij nog niet gezien hadden, maar die de vader was van twee jongelingen, met welke wij reeds kennis

goederen
volk afge-
zitten en
den 4^{den}
end en wel

stuk.

N DEN KOM-
EIGEN TOE-

er dan gis-
n de inlan-
eenige goe-
ens kwamen
te den kom-
ls gids ver-
adoenlijk ge-
te brengen,
. Den vol-
skimoos van
n en vellen
lien wij nog
er was van
eeds kennis

hadden gemaakt. Zijne vrouw had, zoo wij vernamen, haren derden man verlaten om met hem te leven, en dit was, naar hetgeen zij ons verzekerden, wetig, of althans volgens een gebruik dat nergens bij hen tegenspraak vond. TIKATAGIN kwam ons insgelijk, op zijne reis naar het zuiden, een bezoek geven, en ik verzocht hem aan boord te blijven, om mij den volgenden dag op een uitstapje te vergezellen.

(7 Mei) De zware sneeuw maakte dit reisje onmogelijk, en in allen gevalle zoude het zonder nut geweest zijn. Mijn gids wilde ook veel liever aan boord blijven, dan in zulk een weer op reis gaan. Het was den volgenden dag (8 Mei) even zoo onraadzaam ons op marsch te begeven, vermits alles onder de sneeuw bedolven lag; maar de gids ging alleen weg, om zijne kanó te halen. Des avonds ontvingen wij een bezoek van den vreemden ouden man, met zijne vrouw en twee kinderen. De vrouw was jong, maar wij vernamen dat hij er nog eene bezat, terwijl de twee jonge mannen slechts eene vrouw met hun beiden hadden. Deze geheele familie woonde bij elkander. Er was ook eene oude vrouw met twee mannen, die insgelijks alle drie bij deze zonderlinge familie inwoonden, en men verzekerde ons, dat er altijd de grootste harmonie heerschte. Het vereischte dus nog eene meer volledige kennis van hunne gebruiken dan die, welke wij bezaten, om zich een juist begrip van hunne huiselijke inrigtingen te kunnen vormen, maar hetgeen wij er bereids van wisten was meer dan genoeg om te doen geloo-

ven, dat het geen CAESAR van onze ~~Eriische~~ voorvaderen hieromtrent gemeld heeft, niet van grond ontbloot is.

(9 Mei) Een noordelijke wind bragt als naar gewoonte, den thermometer van 0° tot 18°. De Zondagsdienst werd verrigt. De Eskimoo, die zijne kano was gaan halen, kwam met dat vaartuij op zijnen rug, van *Shag-a-voke* weder. Wij beloofden hem een' nieuwen ijzeren hoepel, indien hij een zeekalf wilde brengen. Hij vertrok ten 10 ure, omdat hij bij voorkeur bij nacht wilde reizen. Wij vingen eenen vos in den val.

(10 Mei) Het weer bleef koud, maar toen de sneeuw ophield, werd het helder. Eenigen van ons gingen naar het groote meer, om het ijs te meten, hetwelk zij acht voeten dik en het water zeventien vadem diep vonden. Zij hadden geene visschen gezien maar eenig aas en hoeken uitgezet.

(11 Mei) De temperatuur bleef weder veel lager, dan in dit seizoen te verwachten was, hetwelk ons geene aangename vooruitzigten opleverde. Eenige Eskimoos bragten ons een aantal vellen. Onze jagers hadden sporen van rendieren en hazen gezien, en schoten acht sneeuw-ortolans.

(12 Mei) Al de kracht van de zon vermogt niet de temperatuur hooger dan 11° te brengen. Aan de lijnen werd geen visch gevonden, maar wij schoten een ptarmigan. Twee onzer beste vrienden onder de inlanders aan boord komende, maakten wij schikkingen tot eenen nieuwen reistogt. Er kwamen den volgenden dag (13 Mei) nog eenige Eskimoos van het zuiden, maar zij bragten

niets
hutte
bend
De t
(14
bij o
nen
pote
ling
deel
pond
beitel
een
bestel
daags
denke
Alles
je te
van
wegge
(16
daarne
het n
de zu
Die v
nemer
en zie
om m
het m
dat zij
provia
op 10

de voor-
van grond

ls naar ge-
18°. De
o, die zijne
vaartuig op
Wij beloof-
indien hij
rok ten 10
t wilde rei-

ar toen de
Enigen van
n het ijs te
n het water
dden geene
en uitgezet.
veel lager,
hetwelk ons
de. Eenige
. Onze ja-
hazen ge-

vermocht niet
ngen. Aan
, maar wij
beste vrien-
komende,
euwen reis-
(13 Mei) nog
zij bragten

niets mede, en begaven zich naar de noordelijke hutten, doch de bewoners daarvan afwezig hebbende gevonden, kwamen zij aan boord slapen. De thermometer varieerde tusschen 1° en 15°.

(14 Mei) Bijna de geheele noordelijke buurt kwam bij ons; zij bragten den kop en de huid van eenen tweeden muskus-os, doch vermits de achterpooten er af waren, was zij voor onze verzameling niet geschikt. Zij bragten het overige vierendeel of liever heupstuk, hetwelk drie en veertig pond zwaar was, als ook eenige vellen en een beitel van groensteen. Onze jagt leverde slechts een enkel veldhoen op. Wij hadden een zeekalf besteld voor onze honden, maar des anderen daags kwamen de Eskimoos niet bij ons (15 Mei), denkelijk omdat zij er geen gevangen hadden. Alles was gereed gemaakt, om Maandag een reisje te doen, en men ging voort met de optuiging van het schip, maar de condensateurs werden weggenomen, omdat zij niet meer noodig waren.

(16 Mei) Wij hielden kerk als naar gewoonte; daarna kwam een talrijk gezelschap Eskimoos van het noorden aan boord, en nog een troep van de zuidelijke buurt; maar zij bragten niets mede. Die van het zuiden gaven te kennen, dat zij voornemens waren den volgenden dag op te breken, en zich in twee troepen te verdeelen, de eene om muskus-ossen te jagen, en de andere om in het meer te visschen. Beide troepen beloofden dat zij ons, eer zij huiswaarts keerden, eenigen proviand zouden brengen. De thermometer stond op 10°.

(17 Mei) Een gedeelte van ons scheepsvolk met den stuurman aan het hoofd, gingen met de slede en de boot tot aan de station op 10 mijlen afstands. Van daar moesten degenen, die de reis niet mede maakten, naar boord terugkeeren, hetwelk in den avond geschiedde. De kommandeur en de scheepsdokter vertrokken in de kleine slede, om zich bij den stuurman en de vooruitgegangene manschap te voegen. De Eskimoos bragten geene levensmiddelen. Den volgenden dag werd de warmte zoo groot, dat de thermometer tot 30° rees, en in den zonneschijn zag men kleine plaszen water op de rotsen. De manschappen, die van het laatste reisje wedergekeeren waren, hadden door oogontsteking veel geleden en werden thans behoorlijk verpleegd.

(19 Mei) De dokter en de stuurman kwamen met hunne slede en honden weder aan boord, nadat zij onze reizigers op 20 mijlen van het schip aan de zorg van twee Eskimoos hadden overgelaten. De stuurman leed zoo hevig aan zijne oogen, dat hij niet verder mede kon gaan. De reizigers hadden van de Eskimoos spijs voor de honden gekocht en hunne victualie vermeerderde door den terugkeer van de beide gemelde officieren. Den volgenden dag (20 Mei) zagen wij met genoegen, dat het fraaije weer hunnen togt begunstigde. De lijders bevonden zich veel beter. Wij gingen voort met het leggen van zand en gruis rondom het schip en over de *Krusenstern*.

(21 Mei) De zon vermogt niet den thermometer hooger dan 19° te brengen, en toen wij naar de

bijt g
vonde
wijn
ven
roerd
teloos
den
dikte
vier
wij
Wij
nige
(23
ons v
ons v
geheel
kus-sm
bewaa
Op de
den d
beer,
avond
zijne
aan h
mande
ren g
bij re
zich i
tien d
de rei
van v
welk

bijt gingen die in het meer gehakt was geworden, vonden wij die met zes duim dik ijs bedekt, terwijl het ijs van het meer zelf, zeven en een halven voet dik was. De vischlijnen waren onaangevoerd gebleven en onze jagt liep insgelijks vruchteloos af. Den volgenden dag (22 Mei) overtuigden wij ons, dat het ijs in onze nabijheid niet in dikte was toegenomen, ofschoon wij in de bijt vier duim ijs vonden. Niet verre van ons, zagen wij het spoor van eenen muskus-os op het ijs. Wij sloegen eene zomertent op, en verstelden eenige zeilen.

(23 Mei) Deze Zondag was de verjaardag van ons vertrek uit *Engeland*. De muskus-os verschafte ons versch gekookt en gebraden vleesch voor de geheele equipage. Het had even min eenen muskussmaak als te voren, en daar het eenen tijd bewaard was geworden, was het nu zeer malsch. Op de wandeling, na de godsdienstoefening, volgden de manschappen het spoor van eenen witten beer, en van eenige hazen en veldhoenders. Des avonds kwam IKMALLIK, de aardrijkskundige, met zijne vrouw en kinderen, en nog twee Eskimoos aan boord, met het voornemen, om den kommandeur ross op zijne reis te vergezellen, en waren grootelijks teleurgesteld toen zij vernamen, dat hij reeds lang vertrokken was. Het bleek dat hij zich in den tijd misrekend, en in plaats van vijf, tien dagen geteld had. Wij raadden hem derhalve de reizigers binnen eene week met eenen voorraad van victualie te volgen of te gemoet te gaan, hetwelk hem zeer aangenaam was. Wij leenden ee-

nen hond van hen, omdat de onzen afwezig waren, en wij welligt den nagespoorden beer mogten ontmoeten. Zij hadden op de zeekalvenjagt niets opgedaan, maar eenige hollen ontdekt en hoopten ons weldra een zeekalf voor de honden te brengen. Ieder van hen ontving eenen vischhaak tot belooning en de vrouw een speldenkussen. Een dezer Eskimoos legde een bewijs van zijne ouderliefde aan den dag, want hij gaf zijne kousen aan zijn' zoon, die in een waterpoel getrapt had, en ging zelf blootvoets naar huis.

(24 Mei) Het dak van zeildoek werd dezen morgen tot aan de groote mast weggenomen, de slede gereed gemaakt en ander scheepswerk verrigt. De wind was noordelijk, maar met middernacht stond de thermometer op plus 12°. (25 Mei) Op de beide dagen hadden wij fraai en helder weer. Het scheepswerk werd voortgezet. Wij schoten eenen ptarmigan en zagen de sporen van wolven en rendieren. Wij hadden redenen om te onderstellen, dat de laatstgenoemden naar het noorden trokken, en zagen de sporen van hunne vijanden achter de hunnen. Wij hadden het hoogste watergetij, dat wij nog ondervonden hadden, waarbij het water acht voeten rees.

(26 Mei) De eerste mist van dit jaar kwam dezen morgen op, en werd door eenen fraaijen dag gevolgd, waarbij de thermometer tot 25° reikte. De sneeuw smolt snel weg. Toen men eene bijt hakte op eene plaats die, uit hoofde van den stroom, eerst laat was toegevroren, werd het ijs weinig meer dan vijf voeten dik bevonden. De

tempe
(27 I
over
hol
vaart
hetwe
voetst
het v
lang
(28
den,
ter 2
Ik be
van d
voeten
bedroe
afstand
neetna
thermo
deed
ook to
je te
(30
geefs
dezen
gen tij
de leve
brengen
vooruit
tualie
komma
mij zel

temperatuur bleef den volgende dag rijzende (27 Mei), doch langzaam. De gemiddelde hoogte over dit jaar bedroeg 20°. Bij het even gemelde hol vond ik eenen stroom, die met eene mijls vaart om de oost liep, met tien vademen water, hetwelk minder zout was dan bij het schip. De voetstappen van rendieren lokten ons op nieuw; het was moeilijk te begrijpen hoe zij ons zoo lang konden ontloopen.

(28 Mei) Het weer begon zoo warm te worden, dat de gemiddelde stand van den thermometer 25° was, en tot nabij het vriespunt klom. Ik berekende van eene vaste basis dat de hoogte van den verhevensten berg in onze nabijheid 400 voeten, en die van het naaste eiland 40 voeten bedroeg. Ik deed vijf waarnemingen van maansafstanden, en nam eenige proeven met de magneetnaald. Wij schoten een paar ptarmigans. De thermometer rees den volgende dag tot 34° en ik deed nog eenige maanswaarnemingen, terwijl ik ook voorbereidselen maakte, om Maandag mijn reisje te ondernemen.

(30 Mei) Na de kerkoefening wachtten wij vergeefs naar onze beloofde gidsen, wier komst op dezen dag bepaald was. Ik wist dat het een langen tijd vereischen zoude om zonder hunne hulp de levensmiddelen naar de bestemde plaats over te brengen, en besloot om zonder hen te wachten, vooruit te gaan. De slede werd derhalve met victualie voor vijf dagen voor het gezelschap van den kommandeur ooss beladen en voor acht dagen voor mij zelve, benevens eene zomertent. Ten 7 ure

vertrok ik met den dokter, twee stuurlieden en een' der voormalige stokers onzer stoommachine. Bovendien namen wij nog eenige manschappen mede om onze slede 10 mijlen te trekken, en vervolgens terug te keeren. Deze verlieten ons ten 1 ure des morgens.

Ten einde mijn verhaal van deze reis niet af te breken, zal ik hier het overzicht van de maand geven.

De ongerustheid welke de afwezigheid van den kommandeur Ross, gedurende zijne lange reis, natuurlijk bij ons veroorzaakt had, liep met gelukwenschingen over zijn behoud en het welgelukken zijner onderneming af. Zijn gids had hem naar het smalle kanaal gebragt hetwelk tusschen de beide zeeën ligt, en hij had de breedte daarvan derwijze bepaald dat zij 45 mijlen benoorden onze ligplaats gaf. Het was een dier zee-armen, welke wij uit hoofde van het ijs, niet hadden kunnen onderzoeken, en die een weinig ten noorden van de *Elizabeth's haven* lagen. Het was dus waarschijnlijk dat kaap *Manson* bevonden zoude worden het noord-oostelijke punt van *Amerika* uit te maken, in de onderstelling dat de zee bij kaap *Keeweenaw* voortgaat.

Het onderzoek van de kust ten noorden van de *Pad-le-ak-baai*, en die ten westen van de laatste, was even als dat van *Neit-chil-lee* het werk van den zelfden officier geweest. In zijn dagverhaal zal men vinden hetgeen ik hier niet behoef te herhalen, de bijzonderheden, namelijk, van dezen togt en veranderingen die den aanvang daarvan verzelden. En even als het overbodig is hieromtrent

nog i
zigt v
de te
ven h
De
gemid
de ik
Zij wa
momet
gemid
sen 16
voor o
vermits
gedrage
omdat
qandeld
Wij
om het
onze w
gingen
waarnen
Tot n
scorbut
men bij
dit opzig
den vree
vrijd zou
nen ruin
aanschaft
menigvul
opzigten
maakt ge

nog iets te melden , zoo behoef ik ook geen overzigt van onze handelingen met de inboorlingen mede te deelen , alzoo het niets belangrijks bevat boven hetgeen daarvan reeds gezegd is.

De temperatuur van Mei was verre beneden den gemiddelden stand van de vorige togten , waarmede ik reeds zoo menigmaal de onze vergeleken heb. Zij was niet hooger dan plus 15°, terwijl de thermometer te *Port-Bowen* op 17° 65' stond , en de gemiddelde hoogte van de vier onderscheidene plaatsen 16° was. Dit was geen gunstig vooruitzigt voor onze verlossing , maar wij vleiden ons dat , vermits wij groote zorg voor onzen thermometer gedragen hadden , de onze slechts zoo laag stond , omdat de anderen met minder zorgvuldigheid bequanteld en gadegeslagen waren.

Wij hadden zwaarden voor ons schip gemaakt om het beter bij den wind te doen zeilen , en onze werkzaamheden in het optuigen en repareren gingen goed vooruit. Wij deden onderscheidene waarnemingen.

Tot nu toe hadden zich geene kenteekenen van scorbut aan boord vertoond , maar nu bemerkte men bij twee manschappen verschijnselen die in dit opzigt eenige ongerustheid baarden , en ons deden vreezen dat zij niet lang van deze ziekte bevrijd zouden blijven , ten zij wij in den zomer eenen ruimeren voorraad van versche levensmiddelen aanschaffen. De sneeuwblindheid was bij ons niet menigvuldiger dan bij de inlanders , en in andere opzichten was de gezondheid der manschappen volmaakt goed. Wij hadden op de jagt niet veel

wild geschoten , maar wij hadden te vele bezigheden gehad om daaraan veel tijds te besteden.

Maar ik moet niet vergeten dat in deze maand het eerste jaar sedert ons vertrek uit *Engeland* verlopen was. Het verlopen jaar was rijk aan gebeurtenissen , maar over het geheel niet ongelukkig geweest. Wij hadden op zee veel verrigt , en dit moet beoordeeld worden , met in achthouding dat zelfs een jaar in deze gewesten in zee doorgebracht omtrent gelijk staat met eene maand van werkelijke dienst , omdat in deze zeeën alle verrigtingen naar evenredigheid zoo veel meer tijds vereischen. Naar dezen maatstaf moeten de verrigtingen beoordeeld worden. In ons vaderland zal men niet kunnen begrijpen hoe een jaar , of jaren kunnen verlopen , zonder dat men op eene reis verder vordert dan wij in de *IJsee* , en om zich een juist begrip van den werkelijk besteden tijd te kunnen vormen , zoude men voor een jaar eene maand moeten rekenen.

Maar wij hadden ook iets te land verrigt , en wij hadden het vooruitzicht om aldaar nog meer ontdekkingen te maken , indien de zee onze hoop te leur stelde , zoodat wij redenen hadden om met onze gesteldheid te vreden te zijn. Ook was het jaar in onafgebrokene bezigheden , en met zeer weinige , onvermijdelijke onaangenaamheden verlopen. Wij hadden ons in gevaren bevonden , maar zij waren niet zeer talrijk noch zeer ontrustend geweest , en met gedurige bezigheid was ons de tijd niet tot last geworden , noch ook nutteloos voorbijgegaan. Onze schepelingen waren bij voortduring

gez
van
hem
nem
gaf

BEGIN
TE
PA
OO
DE
TH

(3)
misti
land
het A
geleg
en v
kust
de k
Ström
een
schep
II.

gezond, ondanks de kleine ongesteldheden, waarvan ik melding heb gemaakt; en dat geen van hen, gedurende zulk eene lange reis en zulk eenen strengen winter ernstig ziek was geworden, gaf ons mede geene geringe stof tot dankbaarheid.

Zeven en twintigste Hoofdstuk.

BEGIN VAN ONZEN TOGT. — VERSLAG VAN ONZE REIS. —
TERUGKOMST AAN BOORD. — WAARNEMINGEN TOT BE-
PALING VAN HET VERSCHIL IN HOOGTE TUSSEN DE
OOSTELIJKE EN DE WESTELIJKE ZEEËN. — MISWIJZING
DER MAGNEETNAALD EN GROOTE STERKTE DER MAGNE-
TISCHE KRACHT.

(31 Mei 1830) Wij hadden den geheelen dag mistig weer op de reis, zoodat wij niets van het land konden zien, uitgezonderd eene klip, naar het *Bass-eiland* op de hoogte van het *Firth-of-Forth* gelegen. Wij zagen vier meeuwen en eenen uil, en vervolgden onzen weg langs eene rotsachtige kust, ten westen bezet met groote eilanden, gelijk de kusten van *Zweden* tusschen *Gottenburg* en *Strömstadt*. Wij gingen binnen hen door, over een klaar vaarwater, breed genoeg voor groote schepen en vrij van ijsbergen. Ten 7 ure des

morgens kwamen wij aan de hutten, 17 mijlen van ons schip. Allen, zoowel de officieren als de matrozen, deelden beurtelings in den arbeid van het trekken der slede, die vooral gedurende de laatste 4 mijlen zeer vermoeijend was, omdat men tot de knieën door de sneeuw moest. De matrozen waren afgemat en de stuurman BLANKY, kon in het geheel niet meer voort. Nadat zij echter vuur aangemaakt en koffij gereed gemaakt hadden, waren zij in staat, om naar de tweede kraal van hutten te gaan, die 22 mijlen van ons schip lag.

Wij vervolgden dus ten 8 ure onzen weg, en toen de mist opgeklaard was, kon ik hier en daar het land waarnemen. Wij kwamen vóór 11 ure aan, en vonden er zeven inlanders, die ons eenig water gaven, maar geen vleesch meer hadden. Met het voornemen om hunne honden te vragen, ten einde onzen arbeid tot eenige mijlen verder te verligten, sloegen wij onze tent op om er te schafte, hetwelk ons ontbijt en middagmaal te gelijk was. Wij vernamen echter dat zij onverwijld den zelfden weg als wij wilden inslaan, en zoo zwaar geladen waren, dat zij ons niet met hunne honden konden bijstaan, daar zij twee dagen noodig hadden om de eerste plaats te bereiken, waar zij mondbehoefden konden krijgen. Zij vertrokken dus ten 1 ure. Ik deed eenige maanswaarnemingen en berekende onder anderen de breedte op $69^{\circ} 59'$ en de lengte op $92^{\circ} 1'$.

Ten 5 ure ging ons eene oude vrouw naar het zuiden voorbij, aan welke men om hare gierigheid den naam van oude "stok-op" gegeven had. Zij had

drie
traan
kond
hond
daad
uitge
eilan
ten
bedek
berg,
op on
grift
Al d
maar
les sch
wij h
vonder
moeid
(1 J
ure op
eene h
zoeken
vroeger
ten ve
ders v
wij ee
ren.
gaande
een me
vlakte
rivier d
was.

drie honden voor de slede, die een zeekalfsvel vol traan bevatte, welke zij vooruit bragt, maar wij konden haar niet overreden, om ons eenen harer honden te leenen. De landstreek was nu inderdaad schilderachtig, daar wij aan alle rigtingen, uitgenomen ten noord-oosten door ruwe bergen en eilanden omringd waren. De kegelvormige bergen ten noord-westen waren gedeeltelijk met sneeuw bedekt, en aan den voet van den naastbij gelegen berg, vonden wij een afzonderlijk stuk rots, waarop onze vooruit gegane reizigers de woorden gegrift hadden: »Twintig mijlen van de *Victory*." Al de klippen schenen uit graniet te bestaan, maar wij vonden ook stukken van kalksteen. Alles scheen in den zelfden toestand te zijn, waarin wij het bij het vroeger aandoen van deze kust gevonden hadden. De manschappen waren zeer vermoeid en bekwamen tot 8 ure tijd om te rusten.

(1 Junij) Wij waren den vorigen avond ten 10 ure op marsch gegaan, maar wij gingen eerst naar eene hut op eene mijl afstands, om eenen bijl te zoeken, dien de stuurman en de dokter op eene vroegere reis aldaar begraven hadden. Wij zochten vergeefs, en denkelijk was hij door de inlanders weggehaald. Hiervan was het gevolg, dat wij eerst met middernacht eigenlijk op weg waren. Aan het einde van dit vaarwater aan land gaande, trokken wij zuid-westwaarts, en bereikten een meer, omtrent veertig voeten boven de oppervlakte der zee. Wij volgden de bedding van de rivier derwaarts, omdat deze nog geheel bevroren was. Dit meer was niet langer dan drie vierde

mijl, en twee honderd Engelsche ellen breed, en was met steile klippen omringd. Hooger op gaande, ontmoetten wij een ander meer van gelijke grootte, omtrent honderd voeten hooger, hetwelk in het lagere meer uitloopt. Van daar in de zelfde rigting voortgaande tot dat wij nog dertig voeten hooger waren, gingen wij negentig voeten naar beneden, naar de zee bij de golf *Shag-a-voke*, omtrent 7 mijlen van haren ingang.

Aan het hol van een zeekalf bevonden wij het zeewater zout, en trokken over dit gedeelte der baai, nabij een eiland, waar de inlanders hunne kanoos en wintervoorraad bergen. Het land veranderde hier van gedaante, ofschoon de rotsen van den zelfden aard waren; de geheele oppervlakte was met brokken graniet en kalkrots bedekt, hetwelk een zeer woest en akelig voorkomen aan het land gaf. Het land bereikt hebbende, vervolgden wij onzen weg zuid-westwaarts, eene rivier op, tot omtrent eene mijl verder en eene hoogte van omtrent vijftig voet; en eindelijk kwamen wij aan een klein meer, hetwelk gedeeltelijk over het ijs met water bedekt was. Hier troffen wij de oude vrouw met hare honden weder aan, nadat zij hare lading geborgen had. Op onze vraag naar den vermisten bijl, beled zij dat zij bij het stelen daarvan tegenwoordig was geweest, en dat hij in handen van twee mannen van de oostelijke hutten was.

Nadat wij over dit meer getrokken waren, vervolgden wij onzen weg over een tweede meer van de zelfde grootte en gedaante, door laag land

ellen breed, en
 hooger op gaan-
 meer van gelij-
 en hooger, het-
 . Van daar in
 dat wij nog der-
 en wij negentig
 zee bij de golf
 haren ingang.
 evonden wij het
 dit gedeelte der
 inlanders hunne
 . Het land ver-
 on de rotsen van
 heele oppervlakte
 rots bedekt, het-
 oorkomen aan het
 endende, vervolgden
 eene rivier op,
 eene hoogte van
 kwamen wij aan
 telijk over het ijs
 ffen wij de oude
 r aan, nadat zij
 onze vraag naar
 at zij bij het ste-
 geweest, en dat
 van de oostelijke
 kken waren, ver-
 een tweede meer
 e; door laag land

bepaald, hetwelk echter insgelijks met zware blok-
 ken van steen bezaaid was, waarvan sommigen
 zeer zonderlinge gedaanten hadden. Dit lag om-
 trent twintig voeten hooger dan het vorige; wij
 volgden de kronkelingen der bergen eene mijl ver,
 en kwamen toen aan het noord-oostelijk einde van
 het groote meer, hetwelk 11 of 12 mijlen lang
 was. Wij vonden weldra de hutten der Eski-
 moos, die ons den vorigen dag verlaten hadden,
 om hier te visschen. Deze hutten waren gelijk
 voorheen, van sneeuw gebouwd, maar thans met
 vellen bedekt. De inlanders ontkenden dat zij iets
 van den gestolen bijl wisten, en zeiden dat hij
 in het bezit der oude „slok-op” was. Verder o-
 ver het meer trekkende, vonden wij daarop eene
 reeks van ijsbergen, van geheel verschillende ge-
 daante als die van de zee. Hier moesten wij stil
 houden om te rusten en om een weinig te ver-
 kwikken, omdat sommigen geheel afgemat waren.

Wij vervolgden onzen marsch ten half 5, en
 kwamen kort na 8 ure aan een eiland in het
 midden van het meer. De manschappen waren
 echter zoo vermoeid, omdat de slede diep door de
 sneeuw ging, dat wij moesten stil houden, om
 vuur aan te maken en ons middagmaal te koken,
 zonder onze tent op te slaan. De tijd die tot het
 smelten van sneeuw vereischt werd, hield ons zoo
 lang op, dat wij niet vóór 10 ure weder op
 marsch waren, terwijl het helder weer was, met
 een weinig wind. Wij zagen eenige rendieren,
 hetwelk ook op onze rustplaats van den vorigen
 dag het geval was geweest, maar wij konden ze

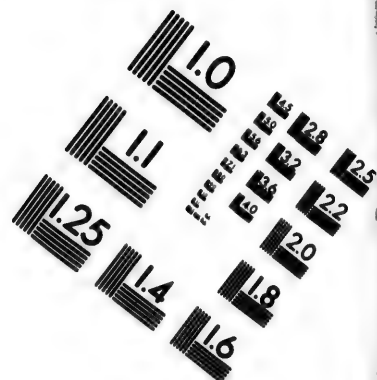
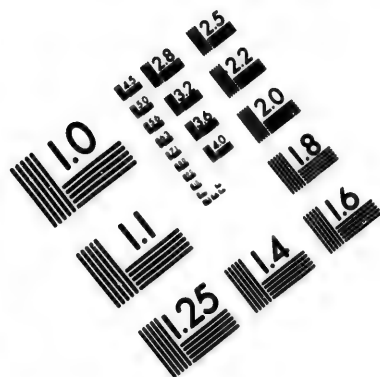
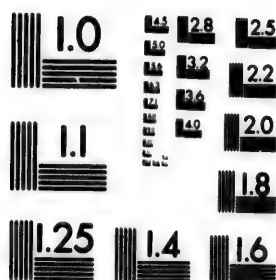

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic
Sciences
Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

1.8 20 22 25
E E E E E
E E E E E

1.0 0.1
E E E E E

niet schieten , omdat zij ons op te grooten afstand voorbij trokken. Met middernacht hadden wij het einde van het meer bereikt, doch niet zonder groote moeite , vermits de weg zeer slecht was.

Van hier begaven wij ons eene mijl zuid-oost-waarts , en bereikten naar gissing het hoogste punt op onzen weg , hetwelk ik berekende ongeveer drie honderd voet boven de oppervlakte der zee te zijn. Van daar kwamen wij weldra aan een smal meer , in de zelfde rigting liggende , hetwelk ons bij *Padliak* in het gezigt van den westelijken Oceaan bragt , waar wij na eenen marsch van eene mijl benedenwaarts aankwamen. Hier vonden wij eenen Eskimoo die nog bezig met opbreken was , om zijne landslieden naar de zomerhutten , 2 mijlen van daar , te volgen. Ik hield hier stil om eenige hoeken te meten en waarnemingen te doen ; terwijl ik ook de hoogte van het meer boven de zee naauwkeuriger berekende , middelerwijl aan de manschappen de hoognoodige rust toegestaan werd. Het land omstreeks deze baai , was zeer steil en ruw , en grootendeels van sneeuw ontbloot , en op onderscheidene plaatsen waren steenen opgerigt , die min of meer de gedaante van menschen hadden en in deze woeste streek eene wonderlijke vertooning maakten.

Tot dus verre waren wij de sporen der slede van den kommandeur noss gevolgd. Hiervan waren wij zeker , want wij wisten dat de inlanders hunne sleden die van visch gemaakt waren , opgegeten , en de graten of beenderen tot het maken van geraamten voor hunne zomertenten gebezigd

ten afstand
den wij het
onder groo-
was.
l zuid-oost-
hoogste punt
de ongeveer
e der zee te
an een smal
hetwelk ons
elijken Oee-
ch van eene
vonden wij
oreken was,
ten, 2 mij-
r stil om ee-
gen te doen;
er boven de
rwijl aan de
estaan werd.
zeer steil en
bloot, en op
en opgericht,
enschen had-
nderlijke ver-
en der slede
Hiervan wa-
de inlanders
waren, opge-
het maken
en gebezigt

hadden. Het spoor liep echter thans naar het noord-west, naar de kaap die het noordelijke einde der baai vormde, en wij moesten oostwaarts op, naar het eiland waar wij overeen gekomen waren, om een voorraad te bewaren, en hetwelk wij 3 mijlen van ons konden zien. Op den weg derwaarts ontmoetten wij twee onzer Eskimoo vrienden, die met drie honden en eenen zak van rendiervel, den tegenovergestelden weg volgden; en daar wij vermoeid waren, bood ik hun een mes, indien zij ons met hunne honden wilden helpen, en ons eene plaats wilden wijzen, waar wij visch konden vangen. Dezen koop gesloten hebbende, maakten wij de vereischte voorbereidselen, waarbij ik bemerkte dat de zak, onder meer andere dingen, een fraaijen achterbout van eenen bisam-os bevatte, welken wij gemakkelijk voor eene vijl kochten. Hongerige lieden herleven bij het bloote vooruitzicht op een goed middagmaal en binnen een half uur waren wij aan het bewuste eiland. Het was een zeer klein, omtrent twee honderd voeten lang en half zoo breed, en lag eene mijl van de kust, waar de hutten der inlanders gebouwd waren. Wij vonden dat het uit graniet bestond, met stukken kalksteen, en met groote brokken van beiderlei steensoort bedekt; maar veel aangenamer was ons de ontdekking, dat hier eene zeer geschikte plaats was om onze tent op te slaan, hetwelk dan ook onverwijld geschiedde. De bezigheid van ons wild te koken, gaf ons reeds dien voorsmaak van genot, welken slechts die genen kunnen gevoelen, die geene onheilen tusschen »de

hand en den tand" te vreezen hebben , terwijl ons genoeg nog vermeersterd werd , toen wij bemerkten , dat de Eskimoo , die ons dit heerlijke gereg verkocht had , met zijnen vijl even zoo verheugd was als wij met ons voortreffelijk middagmaal.

Wij vernamen thans dat de kommandeur ROSS noordwaarts gereisd was , en de Eskimoos trokken op het ijs de gedaante van het land benoorden het voorgebergte , hetwelk zij *Kingaruick* noemden. Deze schets teekende ik na en voegde er alle hune namen van plaatsen bij. Vroeger was deze kaap door den kommandeur ROSS *Isabella* genoemd geworden. De Eskimoo , TIAGASHU , een onzer oude kennissen , kwam weldra bij ons , en gaf ons verlof om in het wak , dat hij omtrent 200 Engelsche ellen van ons , in het ijs gemaakt had , te visschen. Een ander Eskimoo vertrok om een tweede wak te maken , waarvan ik het gebruik voor twee vischhaken van hem kocht. Hier vingen wij naderhand in drie vademmen water een paar dozijn kleine visschen , welke wij voor kabeljaauw hielden , en door de inlanders *irriktu* genoemd worden. Wij noemden deze plaats *Spen-ce-buai* ter eere van eenen mijner bloedverwanten van dien naam.

(2 Junij) Wij lieten onze manschappen tot 6 ure des morgens slapen. Ik was de eenige , die van oogontsteking bevrijd was gebleven , weshalve zij in de tent moesten blijven , terwijl ik mij met visschen , koken , teekenen en het doen van waarnemingen bezig hield. Ons middagmaal bestond uit vischsoep , die ons des te beter smaakte , om-

dat wij dit geregt in lang niet hadden genuttigd. Het weer was nu warm genoeg, om op de rotsen sneeuw tot drinkwater te doen smelten, zonder dat wij kunstmiddelen daartoe behoeften te gebruiken. Ik deed hier eenige waarnemingen omtrent de miswijzing van de magneetnaald. Deze baai is op deze plaats 10 mijlen breed en vol kleine eilanden. Ten 3 ure des morgens kwam er eene troep van Eskimoos in onze nabijheid, en sloegen hunne tenten een weinig zuidwaarts van ons op. Zij beloofden ons visch te bezorgen, doch niets vangende, konden zij hun woord niet houden. Des avonds herhaalde ik de waarnemingen omtrent de miswijzing van het kompas en de kracht van den magneet.

De 3de Junij was een fraaije dag en werd door ons tot visschen gebezigd. Wij vingen een dozijn visschen, welke onvoorzigtig onder het bereik van eenen der honden nedergelegd, en zeer natuunlijk, onverwijld door het hongerige dier verslonden werden. Twee van ons volk waren geheel sneeuwblind; maar de eerste stuurman was hersteld. Het getijde, in een wak met eene lijn gemeten zijnde, werd bevonden slechts veertien duimen te rijzen. Wij bemerkten dat wij geen visch vingen, dan alleen in den helderen zonneschijn. Het is waarschijnlijk dat de visschen gedurende de strengste koude in deze bevrorene gewesten in eenen staat van verstijving zijn, en dat zij nu en dan, even als de veldrat, door de warmte uit hunne verdooving gewekt worden.

Vermits de manschappen voor het oogenblik,

door de ontsteking hunner oogen van het gezigt beroofd waren, en de inlanders de beloofde honden niet gebragt hadden, was ik genoodzaakt te blijven. Ik deed een gat in het ijs maken en bevond het zeven en een half voet dik, hetwelk nagenoeg het zelfde was als bij het schip, toen wij ons op weg begaven. Daar wij echter slechts zes voeten diepte vonden, was dit een bewijs van de groote ongelijkheid van den bodem. Wij konden gedurende dit oponthoud niets verrigten, dan waarnemingen doen en visch vangen, maar het sombere weer was voor geen van beide voordeelig.

(4 Junij) Ik ging met den dokter naar de tenten en bevond dat de inlanders geene zeekalven hadden kunnen vangen. Een van hen bad mij met tranen, hem eene plaats aan te wijzen, waar hij er een zoude kunnen vinden. Zij konden zich niet begrijpen dat menschen, die in honderd andere kundigheden zoo ver boven hen verheven waren, datgene niet zouden weten, waarbij zij het grootste belang hadden. Ik wees hen op goeder geluk eene plaats aan, om hen moed in te boezemen en hen bezigheid te geven om den honger te vergeten, maar hetgeen ik er bijvoegde was geene zeer goede jukkernij, te weten dat de dieren zekerlijk zouden verschijnen, indien de Eskimoos maar wachtten tot dat zij kwamen.

Wij vernamen thans dat het woordyerbreken van den Eskimoo, die ons eenen hond beloofd had, ontstaan was omdat het dier door eenen veelvraat gebeten was, en de kreupelheid van den hond bewees dat dit waar was. Daar hij echter nog twee

hor
mij
me
Hie
tijd
zijn
van
was
ik
om
V
Esk
Nei
kwa
Kete
hya
men
die
warr
vond
een
een
van
kond
ons
laag
chille
ander
den
nigd
rigtin
De

honden had, kwamen wij overeen, dat zij voor mijne slede gespannen zouden worden, en dat ik met eenen gids naar *Neitchillee* zoude vertrekken. Hierdoor zouden de zieke manschappen langeren tijd tot rust hebben, en konden genoeg hersteld zijn, om naar boord terug te keeren, wanneer ik van dit uitstapje terug kwam. De scheepsdokter was vriendelijk genoeg om mij te vergezellen, maar ik achtte het beter, hem bij de lijders te laten, om hen te verzorgen.

Wij vertrokken dan ten 7 ure, terwijl nog een Eskimoo met ons ging, die eene lading traan naar *Neitchillee* moest brengen. Zuidwaarts trekkende, kwamen wij voorbij den mond van eene rivier, *Keteoara* genaamd, en voorbij twee stations, *Owhyahria* en *Oaheushrek*. Zes mijlen verder kwamen wij aan eene heldere waterbron, *Amitioke*, die wit zand opwelde, en die natuurlijk veel warmer was dan de gesmolten sneeuw; wij bevonden dat zij in den winter het omliggende land een groot eind weegs overstroomd had. Dit was een voldoende bewijs van de hooge temperatuur van het water, welke ik ongelukkig thans niet konde berekenen. Van de rivier bij welke wij ons nu bevonden en waarvan de westelijke oever laag en vlak was, konden wij den berg van *Neitchillee* zien, en in de tegenovergestelde rigting lag ander hoog land, zoo het scheen met den gemelden berg door eene reeks van heuvelen vereenigd, welke reeks vervolgens eene zuid-westelijke rigting nam.

De *Amitioke*, die nog bevroren en omtrent hon-

derd Engelsche ellen breed was, nu afwaarts volgende, bereikten wij hare uitwatering in het grootte meer van *Neitchillee*; eene halve mijl verder loopt zij weder uit dit meer, en gaat in eene zuid-oostelijke rigting voort, zoo ver wij konden zien. Aan de westzijde was eene vlakte, maar ten oosten was het land hoog, met de twee afzonderlijke bergen van *Neitchillee* en *Tulluktok*.

De naam *Neitchillee* wordt aan het land, aan de rivier, het meer en de kraal of het dorp der inlanders gegeven. Hier vonden wij hutten voor den winter en den zomer; te weten, de gewone sneeuw hutten, die een en twintig in getal waren, en de zomerhuizen, waarvan sommigen door steenen dammen, ter hoogte van drie voeten omringd waren, en eenen groep van dertig uitmaakten. De grootste dezer laatsten was van ovale gedaante, van veertien voeten lang en twaalf breed. De grond was hier bezaaid met de beenderen der dieren, welke de Eskimoos gegeten hadden.

Ik nam de Eskimoos, die ons herwaarts vergezeld hadden, aan, om den berg met mij te beklimmen; onder weg troffen wij eenen wolf aan, die eenen talrijken troep van rendieren vervolgd had. Hij nam de vlugt zoodra hij ons in het oog kreeg, waarover de gids zeer verheugd was, omdat hij vreesde dat het dier eenen zijner nog jonge honden weggesleept zoude hebben. De vlag, welke wij tot dit einde medegenomen had, werd met goetvinden der inlanders, op den kruin geschen, en van hier had ik een zeer uitgestrekt gezigt over het land. Het einde van het

uigt
wes
doo
rend
rivie
oors
uit
righ
stroo
wale
van
spel
de n
Na
ik d
bevo
eene
versc
het
met
ook
was
en d
van
veroo
en d
van
hoogt
ten 1
Wi
maar
gesche

afwaarts vol-
in het groot-
mijl verder
gaat in eene
wij konden
vlakte, maar
de twee af-
Tulluktok.

et land, aan
het dorp der
hutten voor
, de gewone
in getal wa-
ommigen door
e voeten om-
ertig uitmaak-
van ovale ge-
twaalf breed.
beenderen der
hadden.

erwaarts ver-
g met mij te
j eenen wolf
rendieren ver-
ra hij ons in
zeer verheugd
e eenen zijner
e hebben. De
genomen had,
op den kruin
n zeer uitge-
inde van het

uitgestrekte meer aan onzen voet, was in het zuid-
westen onzichtbaar; maar het was aan twee zijden
door laag land bepaald, waarop ik honderden van
rendieren kon zien. Ten noorden zag men de
rivier *Amstioke* tot een groot einde naar haren
oorsprong, tot dat zij in het verwijderde gebergte
uit het gezigt verdween. Het land was in die
rigting hooger, dan waar wij stonden, en een
stroom, die door een ravijn stortte, maakte eenen
waterval, die thans niets dan ijskegels in plaats
van water vertoonde, en een zonderling schouw-
spel opleverde. Aan dit merkwaardige tafereel werd
de naam van de Burggravin *Melville* gegeven.

Nadat wij beneden gekomen waren, berekende
ik de breedte der rivier tegenover de hutten, en
bevond die twee honderd voeten te bedragen, met
eene diepte van dertig voeten. Ik vernam dat er
verscheidene stortstroomen en watervallen tusschen
het meer en de oostelijke zee waren, en dat men
met eene kanoo niet kon opvaren. De gids zeide
ook dat er nog eene rivier aan de andere zijde
was, welke zoo hij geloofde niet bevaarbaar was,
en die in de westelijke zee uitliep, maar zeer ver
van ons af. De afwisselende zonneschijn en koude
veroorzaakte blaren op de huid van het aangezigt
en de handen, terwijl ik bezig was, eene schets
van het land te nemen. Eindelijk eene middags-
hoogte genomen hebbende, verliet ik *Neitchiloo*
ten 1 ure.

Wij zagen verscheiden kraanvogels en kievitten,
maar ongelukkig mijn lood, nadat ik eene snip
geschoten had, verloren hebbende, kon ik niet

meer schieten, waarover de inlanders zeer verwonderd waren. Ik had geene andere uitvlugt dan voor te wenden, dat ik sneeuwblind was, omdat ik hen niet wilde doen begrijpen, dat onze vuurwapenen somtijds onbruikbaar kunnen zijn. Nog verdrietiger was mij deze omstandigheid toen ik eene fraaije hinde met haar ree, op slechts twintig vademmen van onze slede voorbij zag komen. Bij deze verzoeking, die nog veel sterker dan de vorige was, riepen de Eskimoos mij luidkeels toe, dat ik zou schieten, doch ongelukkig was dit volstrekt onmogelijk. De honden, die de gebruikelijke tucht uit het oog verloren, vloegen er, met de slede in vollen ren op aan; maar zij werden spoedig in hunnen loop gestuit, toen het tuig aan de steenen onklaar geraakte.

Ten 5 ure waren wij bij onze tent, de gids werd betaald en vertrok, nadat wij hem gezegd hadden dat wij de Eskimoos op den te huis weg zouden bezoeken. Wij zagen met genoegen dat de manschappen allen bijna volkomen hersteld waren, en wij hadden victualie tot den volgenden Zondag. Wij leiden een tweede briefje voor den kommandeur noss onder eene daartoe opgerigte steenterp neder, en zeiden aan de inlanders dat dit een teken was om het schip weder te vinden, hetwelk naderhand voor hen zoowel als voor ons nuttig zoude zijn, waarbij ik hen liet beloven, dat zij den steenhoop zouden laten staan.

Ten 9 ure sloegen wij onze tent in een dikken mist op, en ten 11 ure weder op weg gegaan zijn-

de,
ten
man
geze
traan
lieve
van
kwan
zelfde
gedui
aande
stelde
ge da
Om
verzoc
noss t
derder
vensm
eenige
Eskimo
eenen
trokker
ke der
had ge
van he
mijlen
Rier
voor ee
tast wa
dokter
ge and
ongeo

de, bezochten wij, volgens onze beloften, de hutten der inlanders. Wij zagen twee paren, elk van man en vrouw, der inlanders, op hunne bedden gezeten, met eenen trog vol gekookten visch en traan tusschen hen staande, waarvan zij aten of liever vraten, niet ongelijk aan zwijnen, die zich van top tot teen besmeren. Een ander Eskimoo kwam hier met een zeekalf aan; en daar het dezelfde was aan wien ik eene goede plaats had aangeduid, scheen hij te verwachten dat ik er mijn aandeel van wilde hebben, maar mijne weigering stelde hem weldra gerust en gaf stof tot luidruchtige dankbaarheid.

Om van deze dankbaarheid eenig nut te trekken verzocht ik hem een briefje aan den kommandeur moos te overhandigen, waarin ik dezen, voor de derdemaal, kennis gaf van de plaats waar wij levensmiddelen voor hem geborgen hadden, en hem eenige andere berigten gaf. Ik beloofde aan de Eskimoos dat de bezorging van dezen brief met eenen vischhaak beloond zoude worden. Wij vertrokken toen als boezemvrienden, nadat ik aan elke der vrouwen een halven Engelschen schelling had geschonken, om aan den hals te hangen. Eene van hen deed ons uit beleefdheid uitgeleide tot 2 mijlen langs de kust.

Hier hadden wij ook den Eskimoo ontmoet, die voor eenige maanden door pijn in de keel aange-
taast was, en een fleschje met medicijn van onzen dokter had bekomen. Het fleschje hing met eenige andere versierselen aan zijnen hals en scheen ongeopend gebleven te zijn, zoodat het waarschi-

lijk voor een' talisman werd aangezien. Toen deze patient bemerkte dat onze dokter tandpijn en een gezwollen wang had, nam hij dadelijk zijne eigene manier van genezing te baat, namelijk hem drie maal op den wang te kloppen en even zoo dikwijls in zijn aangezicht te blazen. Intusschen ging werkelijk de tandpijn over, en indien het door dit zonderlinge middel geschiedde, was het althans niet de eerste maal dat tandpijn op zulk eene wijze genezen is geworden.

(5 Junij) Onze manschappen waren thans geheel hersteld, en wij vervolgden met lust en moed onze reis, met fraai en helder weer. Ten 7 ure des morgens bereikten wij het noord-oost-einde van het groote meer *Teygriak* genoemd, en sloegen onze tent op. Ten 8 ure had de zon veel kracht. Ons ontbijt werd ons avondmaal genoemd, omdat wij den tijd omgekeerd hadden en des morgens ten 9 ure naar bed gingen. Er lag dikke sneeuw toen wij aankwamen, maar zij was nu juist genoeg aan de oppervlakte bevroren om onze ligte slede te dragen, zonder dat zij er doorzakte.

Dit groote meer, hetwelk 10 mijlen lang is, schijnt op sommige plaatsen slechts eene mijl breed te zijn, omdat het eene reeks van eilanden bevat; op andere plaatsen heeft het echter de breedte van 3 tot 4, en welligt meer mijlen. De ijsbergen hadden zich waarschijnlijk bij de rij van eilandjes, die zich van den eenen oever tot den anderen uitstrekt, in het vroegere gedeelte van den winter bijeen gehoopt. Het vlakke land omstreeks dit meer was nog dik met sneeuw bedekt.

V
ure
ont
en
ken
vok
telij
De
17
van
niet
ken
V
Shag
gew
ooste
snee
de g
zee
den
de k
vlak
lijke
deelt
mind
(6
rust
zoek
was
gen
voort
uur
II.

n. Toen deze
ndpijn en een
lijk zijne eige-
namelijk hem
en even zoo
n. Intusschen
indien het door
was het althans
zulk eene wij-

en thans geheel
t en moed on-
Ten 7 ure des
teinde van het
a sloegen onze
el kracht. Ons
nd, omdat wij
morgens ten 9
ke sneeuw toen
uist genoeg aan
e ligte slede te
e.

mijlen lang is,
eene mijl breed
eilanden bevat;
de breedte van
e ijsbergen had-
van eilandjes,
en anderen uit-
van den winter
nstreeks dit meer

Wij begaven ons andermaal op marsch, ten 7 ure na den middag, nadat wij ons zoogenaamd ontbijt genuttigd hadden. Het weer was helder en fraai. Nadat wij nog over twee meren getrokken waren, kwamen wij aan de golf van *Shag-a-voke*, die het bovineinde van eenen arm der oostelijke zee is, welke 8 mijlen landwaarts inloopt. De land-engte heeft derhalve slechts de breedte van 17 of 18 mijlen, waarvan 12 mijlen door meren van zoet water ingenomen zijn, zoodat er eigenlijk niet meer dan 5 mijlen land tusschen den oostelijken en den westelijken Oceaan is.

Vermits de golf, de krek en de straat van *Shag-a-voke* nog niet geregeld onderzocht waren geworden, rigtte ik nu onzen koers naar het zuid-oosten; en nadat wij 2 mijlen door zeer diepe sneeuw gereisd waren, bereikten wij de straat welke de golf, of het hoogere einde, van den arm der zee afzondert. Hier zijn aan beide zijden afgronden van bijna drie honderd voeten diepte, terwijl de breedte doorgaans drie vierde mijl is, en eene vlakke, moerassige oeverstreek, onder de noorde-lijke klippen, de breedte van het water in dit gedeelte tot minder dan twee honderd voeten vermindert.

(8 Junij) Wij konden van dezen Zondag geen rustdag maken, en ik ging voort met het onderzoeken van dezen zee-arm. Omstreeks het midden was hij eene halve mijl breed en door hooge bergen bepaald. De diepte der sneeuw maakte het voortgaan zeer moeilijk, zoodat wij niet voor 3 uur de tweede straat bereikten, die het midden

van den zee-arm van het lagere gedeelte of de baai afscheidt. De zee schijnt hier afgesloten te zijn door eene landpunt, die van den noordelijken oever afsteekt, en de gedaante van een eiland heeft, maar door een isthmus aan de kust vast ligt, en de breedte van het water op deze hoogte omtrent twee honderd voeten maakt. In het midden lagen verscheiden klippen, en daar het ijs nu gedeeltelijk losgebroken was, liep de stroom hier 4 mijlen in het uur; terwijl wij uit de oude peilmerken afleiden, dat de vloed nog 4 uren zoude aanhouden. Dit zoude dan tot 5 ure zijn, en wij hadden juist volle maan.

Beneden dit schiereiland strekt zich het vaarwater van deze straat naar het zuiden en een gedeelte daarvan loopt in eene golf, welke door eene tweede straat gevormd wordt, naar de eerste gelijkende, maar met verscheidene uitstekende punten, waardoor het vaarwater zeer moeilijk wordt. Bij deze scheiding van het water is een rif van groote klipsteen, naar eenen beer of dam gelijkende, in diagonale rigting, en denklijk een werk der inlanders, om het water naar de zuidelijke kust te drijven, waar het beste vaarwater is; terwijl deze dam aan de overzijde eene ruime baai vormt met hoog land in den rug. De isthmus was bedekt met kringen van steenen, zijnde overblijfselen van inlandsche woningen. Ook zagen wij er eenen heuvel van zonderlinge vierkantige gedaante, met plantgewas bedekt, en niet ongelijk aan de twee zijden van een bolwerk; bij onderzoek bleek dit uit aangeslibden grond, door de botsing der twee

stroomen ontstaan te zijn. Hoe menigmaal dergelijke aanslibbingen in ons land voor Romeinsche en andere legerplaatsen gehouden zijn geworden is algemeen bekend.

De groote zee-arm nabij deze plaats was op het smalste gedeelte omtrent twee duizend voeten breed, en van dit punt zagen wij den ingang der baai op 3 mijlen afstands, zijnde het buitenste gedeelte van *Shag-a-voke*. De noordzijde van deze opening liep trapsgewijze af in eene lage punt die oostwaarts uitstak; de zuidzijde strekte zich 4 mijlen verder in de zelfde rigting uit en liep dan zuid-oostwaarts. Deze zijde scheen vrij van klippen en eilandjes te zijn; maar aan de tegenovergestelde lag een zeer opmerkelijke rots, die met twee andere eilanden naar mijnen vriend T. TILSON, esq. en zijne dochters genoemd werd, zoo als op de kaart is aangewezen. Verder noordwaarts lagen drie eilandjes in eene oostelijke rigting, welke bij laag water bijna aan de kust schijnen te zijn verbonden.

Wij kwamen ten 7 ure des morgens aan het zuidelijkste dezer eilanden; en om dezen tijd had de uitwerking der zonnearmte op de sneeuw het reizen zeer moeilijk gemaakt; de goede tijd om zich op weg te begeven was eigenlijk des nachts; van daar onze omkeering van den dag in den nacht om te rusten of te slapen. Wij sloegen dus hier onze tent op, en lieten het volk schaften en rusten, terwijl ik eenige noodzakelijke waarnemingen nopens de breedte nam, maar die voor de lengte aan eene toekomstige vergelijking met het bestek van het schip moest toetsen, omdat er een onge-

mak aan mijnen chronometer gekomen was. Wij schoten eenen haas en een paar ptarmigans, en ik zag eene menigte meeuwen en kleine vogels.

(7 Junij) Ten half 2 ure bereikten wij *Kaap-Keppel*, waar wij onze vlag heschen en stil hielden om ons te ververschen. Onze reis vervolgens voortzettende, vonden wij het ijs meer effen, en maakten tamelijke vorderingen. Wij vervaardigden eene schets van de merkwaardige rots, die naar het eiland *Bass* geleek, en gaven er den naam van *Alexander Dalrymple* aan, uit hoofde van hare gelijkenis met de wapenkroon van dat huis. Twee mijlen verder zagen wij eene vlag wapperen, waaruit wij ontwaarden, dat een gedeelte onzer equipage uitgezonden was om ons op te sporen. Bij deze vlag vonden wij een briefje van den Heer THOM, die, vreezende dat wij gebrek aan mond-behoeften mogten hebben, eenigen voorraad daarvan op eene aangeduide plaats geborgen had, welken wij dan ook vonden. Wij hadden echter nog geen gebrek daar wij, met behulp van wild en visch onzen eigenen proviand bespaard hadden. Wij zagen op de bergen een aantal meeuwen en uilen, en eene menigte zeekalven in de poelen die nu langs de kust waren.

Ten 7 ure kwamen wij, na eene afwezigheid van bijna negen dagen aan boord terug, en vonden alles in orde en de manschap gezond. Indien ik aan mijne equipage verschuldigd ben te zeggen, dat zij ten allen tijde den zelfden ijver aan den dag leiden, moet ik hun nog meer lof toezwaaijen over hunne bestendige gehoorzaamheid, stipte tucht

was. Wij
gans, en ik
ogels.

wij *Kaap-*
en stil hiel-
s vervolgens
er effen, en
ervaardigden
die naar het
n naam van
de van hare
huis. Twee
wapperen,
edeelte onzer
op te sporen.
van den Heer
k aan mond-
rraad daarvan
had, welken
nter nog geen
wild en visch
den. Wij za-
en en uilen,
oelen die nu

afwezigheid
ug, en von-
ond. Indien
n te zeggen,
ijver aan den
f toezwaaijen
, stipte tucht

en zelfopoffering. Daar ik de eenige was, die geenen sterken drank gebruikte, en ook de eenige die geene oongontsteking had, gaf ik hun te kennen, dat het gebruik van grog de oorzaak dezer ongesteldheid was, en dat zij van deze versnapering afstand behoorden te doen, waarbij ik hen tevens deed opmerken, dat hoezeer ik verreweg de oudste van onze reizigers was, ik de vermoeyenis beter dan een van hen allen verduren konde.

Het is moeilijk, zelfs hen, die geene gewoonte van het gebruik van sterke dranken maken, te overtuigen dat dit gebruik veeleer verzwakt dan versterkt. De oogenblikkelijke prikkeling geeft eenen kortstondigen moed, en deze uitwerking wordt voor eene mededeeling van kracht aangezien. De geringste oplettendheid zal echter doen zien, dat dit eene dwaling is. Men behoeft slechts aan het volk, terwijl het gestadig en hard werkt een rantsoen van den gewonen drank of een »oorlam" te geven, en men zal bemerken dat zij, niet zelden binnen weinige minuten slap en, zoo als zij het zelve noemen, flauw worden; zij gevoelen hunne krachten verdwijnen, en wijten dit aan den voortdurenden arbeid. Wanneer men de proef neemt met twee gelijke sloepsbemanningen, die in eene zware zee roeijen, zal men spoedig bemerken, dat de waterdrinkers de anderen verre overtreffen, en het zelfde getuigenis zal men van de arbeiders in de ijzersmelterijen vernemen. Hier doet de mensch den zwaarsten arbeid die hem immer kan opgelegd worden, en de werklieden zijn, zoo vast overtuigd, dat zij dien zelfs bij het

gebruik van bier niet kunnen verrigten, dat zij onder dezen heeten en afmattenden arbeid nooit iets anders dan water drinken. Indien onze sjouwers en zakkendragers van een ander gevoelen zijn, zijn de gevolgen dezer dwaling geenszins onbekend.

Het is mijn doel niet, als verdediger van de matigheid-maatschappijen op te treden, hoe groot de voordeelen daarvan ook mogen zijn; ook verlang ik niet het gebruik na te volgen dat onlangs, om welke redenen het zij, aan boord van sommige schepen ingevoerd is geworden; maar zoo het, als kommandant van een vaartuig, van mij afhing, zoude ik het gebruik van sterken drank afschaffen, alleen op grond van de lichaamsverzwakking, die er uit ontstaat, en buiten aanmerking van alle andere schadelijke gevolgen, en dien drank alleen vergunnen in gevallen, waar hij als geneesmiddel of bij eenige soortgelijke bijzondere gelegenheid van nut kon zijn.

Zoodanig luidt het verslag van dezen togt; daar het echter niet bevat, hetgeen er gedurende mijne afwezigheid aan boord voorviel, moet ik het verhaal van dit laatste weder met den 1sten Junij opvatten, zoo als het in dien tijd door den Heer THOM geboekt is geworden.

den
mist
D
met
wer
hoer
3de
Het
D
groot
krac
kwa
het
hebb
getro
maak
door
Met
Het
volge
ring
(6

Acht en twintigste Hoofdstuk.

VERRIGTINGEN AAN BOORD SEDERT DEN 1sten JUNIJ. —
TERUGKOMST VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

(1 Junij 1830) Het volk werkte aan de zwaardenden. De thermometer teekende 27°. De lucht mistig.

Den volgenden dag (2 Junij) ging men voort met breeuwen en de juffers voor de groote mast werden in orde gebragt. Wij schoten drie veldhoenders, en de thermometer klom tot 29°. Den 3^{den} Junij was er weinig verschil in de warmte. Het gewone scheepswerk werd voortgezet.

Den 4^{den} Junij was de sneeuw rondom het schip grootendeels weggedood, daar nu de zon groote kracht begon te krijgen. Eene partij Eskimoos kwam aan boord, onder anderen ook de man met het houten been, die, zijn nieuwe been gebroken hebbende, op een zeekalfsvel zat, en door honden getrokken werd. Hunne sleden, van visch gemaakt, hadden zij opgegeten. Zijn been werd door den timmerman hersteld, waarna hij vertrok. Met middernacht stond de thermometer op 27°. Het gewone scheepswerk hield het volk dezen en volgenden dag bezig, en was er weinig verandering in de temperatuur.

(6 Junij) De kerkdienst werd heden (Zondag)

gehouden, als naar gewoonte wanneer ik aan boord was. De timmerman werd vervolgens naar het zuiden gezonden, met last om eenen voorraad van levensmiddelen bij den vlaggestok neder te leggen, waar wij dien vervolgens vonden; en ook, in de hoop van mij te zullen ontmoeten, indien zij hunne wandeling zoo verre konden uitstrekken. Zij kwamen terug nadat zij 7 mijlen afgelegd hadden zonder het laatstgemelde oogmerk te bereiken.

(7 Junij) Dit was de dag, waarop wij, na eene afwezigheid van acht en een half etmaal aan boord terug kwamen; en hier kan ik mijn eigen dagverhaal weder opvatten. Ik vond den thermometer den 8ten Junij, op 32°, en het volk bezig met het vereischte scheepswerk. De sneeuw smolt snel en gestadig, waardoor de gedaante van het land aanmerkelijke veranderingen onderging. Het optuigen van de groote en van de fokkemast ging goed voort; de warmte klom tot 55°, en daalde tot 31° in den nacht van den volgenden dag (9 Junij); de voorsteng werd opgebragt en de boegspriet beter voorzien.

(10 Junij) Buiten ons gewone scheepswerk, hakten wij het ijs boven den *Krusenstern* open, maar konden hem niet te zien krijgen, omdat hij te diep bedolven lag. Wij schoten eenen haas en vier veldhoenders, die nu hunne zomerhuid en vederen reeds bekomen hadden. (11 Junij) Het ijs werd meer en meer met water bedekt, ofschoon de thermometer in de laatste dagen iets gedaald was.

(12 Junij) Het dak over het schip werd heden

meer ik aan
ervolgens naar
nen voorraad
tok neder te
vonden; en
a ontmoeten,
e konden uit-
zij 7 mijlen
elde oogmerk

wij, na ee-
lf etmaal aan
ik mijn eigen
den thermo-
met volk bezig
sneeuw smolt
aante van het
derging. Het
okkemast ging
5°, en daalde
enden dag (9
t en de boeg-

epswerk, hak-
open, maar
dat hij te diep
en vier veld-
d en vederen
Het ijs werd
hoon de ther-
aald was.

o werd heden

geheel weggenomen, en eene zonnetent uitgehaald. De lucht was bewolkt, en in den avond viel de eerste regen van dit seizoen. De stroomen liepen van de bergen af, en eene menigte ganzen en eenden kwamen voor het eerst te voorschijn. Ik behoef thans naauwelijks te zeggen, dat de onderscheidene soorten van dieren in het jaar eene soort van almanak voor hetzelfde uitmaken, gelijk het bloeijen der planten en boomen in ons land, waar daarentegen de verhuizing van vogelen, met uitzondering van de zwaluw, nachtegaal en koekeek, bij vergelijking veel minder in aanmerking komt.

(13 Junij) Op Zondag hadden wij vroeg in den morgen zware sneeuwbuijen, die tot den avond voortduurden en den grond dik bedekten. Ten 8 ure des avonds kwam de kommandeur Ross met zijn gezelschap weder aan boord; allen waren volkomen gezond. Zij waren langs de kust westwaarts gereisd tot 100 mijlen bewesten *Neitchillee*, en dus het vaste land gevolgd tot 90° lengte en 70° breedte, of omtrent 150 mijlen ten westen van ons tegenwoordig bestek. Zij waren ook langs de kust omtrent 20 mijlen naar het westen gereisd, ten noorden van de kreek, aan de westzijde van de landengte. Op hunne terugkomst vonden zij dat de victualie, welke wij voor hen hadden nedergelegd, door de inlanders gedeeltelijk weggenomen was geworden; doch zij vonden nog zooveel als zij noodig hadden en bezochten de zuid-westrivier van *Neitchillee* eer zij huiswaarts keerden. Het land, hetwelk zij doorreisden, was dor en be-

stond uit kalksteen; zij zagen geene rendieren, noch eenig ander wild, uitgenomen witte patrijzen. Maar zij ontdekten dat het ijs in de kleine meren te *Pedliak* geweken was, even als in de baai van *Shag-a-voke*. Maar ik moet, gelijk ik vroeger heb gedaan, de eigene woorden van den kommandeur rooss hier mededeelen.

Negen en twintigste Hoofdstuk.

VERSLAG DER REIS VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

(17 Mei 1830) Op deze reis werd ik door den Heer MACDIARMID tot aan de *Grahamsvallei* vergezeld; ten einde ik hem eene plaats zoude aanwijzen, waar men levensmiddelen zoude kunnen bergen, om door ons op onze terugreis afgehaald te worden. Het spoor van onze vroegere reizigers volgende, vonden wij hen 4 of 5 mijlen ten noorden van *Too-nood-lead* gelegerd; en vernamen dat, kort na hun vertrek, een van hen door zulke hevige krampen overvallen was geworden, dat de anderen hem in de boot hadden moeten dragen zoover zij konden; welke vermeerdering van vracht en vermindering van handen de oorzaak was, dat

de rendieren,
witte patrijzen.
kleine meren
in de baai van
k vroeger heb
kommandeur

ofdstuk.

DEUR ROSS.

ik door den
svallei verge-
zoude aanwij-
e kunnen ber-
is afgehaald te
egere reizigers
jlen ten noor-
vernamen dat,
loor zulke he-
rden, dat de
moeten dragen
ing van vracht
zaak was, dat

zij hier hunne reis hadden moeten staken. Sommigen hadden ook ontstokene oogen, en de stuurman BLANKY was vooral door dit euvel aangetast.

(18 Mei) De zonnestralen begonnen op den middag zoo sterk te worden, dat dit eene reden te meer was om mij te doen besluiten bij nacht te reizen. Wij begonnen dus onzen marsch van heden, ten 3 ure des namiddags; maar de sneeuw was zoo week, dat wij 3 uren noodig hadden om *Too-nood-leed* te bereiken, van waar de verergerde oogontsteking van den stuurman BLANKY ons verhinderde verder te gaan. Eindelijk moesten wij hem, onder toezicht van den dokter achter laten, hoezeer dit een aanmerkelijk verlies voor ons gezelschap was. Het was gemakkelijk eene slede van de Eskimoos te bekomen, om den patient weder naar boord te doen brengen. Dit ongeval verhinderde dus den Heer MACDIARMID ons tot de bestemde plaats te vergezellen, want hij kon eenen man niet verlaten, wiens diensten niet gemist konden worden; wij konden derhalve ook niet op den voorraad van levensmiddelen rekenen; welke hij voornemens was neder te leggen, en ik moest uit dien hoofde den tijd dien wij voor dit reisje bestemd hadden aanmerkelijk bekorten.

Wij lieten hen wel in eene hut, welke wij voorheen betrokken hadden, met eenen voorraad van levensmiddelen in geval zij hier mogten opgehouden worden, en vervolgden onze reis. Wij waren thans nog maar vier koppen sterk, ABERNETHY daarbij gerekend, en ofschoon wij acht honden voor de tweede slede gespannen hadden, was

de last zoo zwaar, dat wij er niets bij zouden hebben kunnen laden, daar wij voor drie weken victualie bij ons hadden, behalve onze instrumenten en kleederen en eene boot van vellen.

Van de baai van *Too-nood-leed* beklommen wij den berg en kwamen aan het eerste meer, waar wij de sporen van een rendier en van twee wolven, die het vervolgd hadden; ontwaarden; als ook gedeelten van haar en huid, welke deze lasten van het dier afgescheurd hadden. Kort daarna vonden wij het rendier zelf, half door de wolven verslonden. Denkelyk waren zij door onze komst op de vlugt gegaan, zoodat onze honden hun aandeel van den buit bekwamen.

De sneeuw en de mist maakte het ons met middernacht moeijelyk den weg over het groote middel-meer te vinden; wij moesten ons dus voornamelyk door de rigting van den wind laten geleiden, tot 3 ure in den morgen (19 Mei) toen wij stil hielden om rust te houden. Maar in den achtermiddag werd het helder en wij kwamen ten 11 ure in het gezigt van de zee. Den berg ter linkerzijde van ons beklommen hebbende, was ik in staat om den weg te bepalen, dien wij volgen moesten; ik kon het lage land aan de overzijde onderscheiden, dat zich dwars van baai van *Neityel-lee* tot 15 of 20 graden dezer zijds van kaap *Isabella* uitstrekt. Ik besloot dus naar deze kaap mijnen weg te vervolgen, omdat ik aldaar een hooger standpunt en duidelyker gezigt over de kreek konde bekomen.

Mijne reisgenooten welke ik eenige oogenblikken

verl
kon
bere
mij
gen
waa
het
ging
wate
te la
de z
zoo
en
zoud
zelve
reeks
zoo
zeeën
verrig
doorv
aan
opper
teurst
twijfe
ning
zegd
baar
Het v
en bi
matro
stille
looze

zij zouden heb-
 bie weken vic-
 e instrumenten
 a.
 eklommen wij
 te meer, waar
 van twee wol-
 twaarden; als
 welke deze laat-
 n. Kort daar-
 door de wol-
 zij door onze
 onze honden
 n.
 ons met mid-
 het groote mid-
 ons dus voorna-
 ind laten gelei-
 9 Mei) toen wij
 ar in den ach-
 kwamen ten 11
 n berg ter lin-
 de, was ik in
 en wij volgen
 n de overzijde
 baai van *Nei-*
 zijds van kaap
 naar deze kaap
 ik aldaar een
 gezigt over de
 e oogenblikken

verlaten had, hadden met driewerf gejoel aange-
 kondigd, dat zij de kusten des westelijken Oceaans
 bereikt hadden. Voor hen, en meer nog voor
 mij, hunnen bevelhebber, was dit belangrijk oo-
 genblik inderdaad een zeemans hoerrah dubbeld
 waard; want dit was de Oceaan, dien wij als
 het voorwerp onzer eerezucht en het doel onzer po-
 gingen, hadden opgespoord; de ruimte van open
 water, welke ons, zoo wij hoopten, om het vas-
 te land van *Amerika* heen moest brengen, en ons
 de zegepraal moest bezorgen, die onze voorgangers
 zoo vurig begeerden, en die wij zelf zoo lang
 en vruchteloos nagestreefd hadden. Dit oogmerk
 zouden wij bereikt hebben, indien de natuur
 zelve geene onoverkomelijke hinderpaal, en onze
 reeks van meren een kanaal ware geweest; en
 zoo deze vallei eene doorvaart tusschen de twee
 zeeën geopend hadde. Intusschen hadden onze
 verrigtingen ten minste de onmogelijkheid dier
 doorvaart bewezen. De lang gewenschte zee lag
 aan onze voeten; weldra zouden wij langs hare
 oppervlakte reizen; en, bij de zekerheid onzer te-
 leurstelling hadden wij ook die, dat voortaan alle
 twijfeling en onzekerheid nopens zulk eene ope-
 ning was opgeheven, en dat waar God zelf ge-
 zegd had: Niet verder!" de mensch zich, dank-
 baar voor het vergunde, behoort te onderwerpen.
 Het was een plegtig, een onvergetelijk oogenblik,
 en bij geene gelegenheid was ooit het hoerrah der
 matrozen zoo vol van uitdrukking, als hier, in de
 stilte van den nacht, in het midden dezer einde-
 looze woestenij van sneeuw en ijs, waar niets

ons eenig leven aanduidde en nimmer te voren eenige klanken gehoord schenen te zijn.

Te middernacht trokken wij over de vlakke van het zee-ijs, en eenige brokken ijs gepasseerd zijnde, kwamen wij ten 6 ure des morgens aan het gewenschte voorgebergte (20 Mei). Onze legerplaats was hier van een geheel nieuwen aard. Nadat wij in de sneeuw eene ruimte gegraven hadden, die ons allen kon bevatten, gebruikten wij de boot van vellen als een dak, en maakten de boorden met sneeuw vast, terwijl wij aan de lijzijde eene opening lieten, waarvoor een blok sneeuw lag, hetwelk ons tot deur diende. Met behulp van onze reiszakken en dekens gelukte het ons warme en zachte bedden te maken. Eene spiritus lamp gaf ons sneeuwwater, en op deze wijze genoten wij verscheiden nachten een frisscheren slaap dan menigmaal te voren onder veel aangename omstandigheden.

Kaap *Isabella* rijst eensklaps hier en daar loodregt op, tot omtrent vijf honderd voeten boven de oppervlakte der zee. Het gebergte bestaat uit grijs graniet, met enkele begroeide plekken, waar het plantgewas in den laatsten zomer, voor dit barre klimaat zeer weelderig schijnt geweest te zijn. De sporen van veldhoenders, hazen en vossen, waren de eenige teekenen van dierlijk leven.

Volgens de berigten der Eskimoos had ik verwacht, voorbij deze kaap aan den mond der baai, welke zij *Ik-ke-rush-yuk* noemen, eenen naauwen ingang te vinden; zij hadden ons ook gezegd dat de baai, aan de westzijde, door eene lage punt

en
van
bev
wa
bev
ik
eilan
zuid
hed
kust
gaan
Ocea
de
deze
reisg
door
ik v
misw
zood
slag
was.
De
onze
komst
zoude
laden
schen
langer
uren
opslaa
avond
met k

er te voren een-
n.

de vlakke van
gepasseerd zijn-
orgens aan het
Onze legerplaats
aard. Nadat
graven hadden,
ten wij de boot
ten de boorden
de lijzijde eene
k sneeuw lag,
ehulp van onze
ons warme en
piritus lamp gaf
ze genoten wij
slaap dan me-
enamer omstan-

en daar lood-
voeten boven de
bestaat uit grijs
kken, waar het
voor dit barre
te te zijn. De
vossen, waren
en.

os had ik ver-
mond der baai,
eenen naauwen
ook gezegd dat
eene lage punt

en eenige eilanden gevormd was. In plaats daar van, behield het land aan de zijde, waar ik mij bevond, zijne westelijke rigting, terwijl de overwal daarvan afweek; waaruit ik besloot, dat de bewuste baai, aan de overzijde van de plaats waar ik stond, gelegen was, alwaar verscheiden kleine eilanden aan de noordzijde van de kust naar het zuid-westen gestrekt lagen. Onder deze omstandigheden begreep ik dat het best was, langs deze kust, tot aan den ingang van de baai voort te gaan, welke mij door het brokkige ijs van den Oceaan zoude aangewezen worden. Ik deed nu de vereischte waarnemingen, om de ligging van deze kaap te bepalen; maar terwijl ik naar mijne reisgenooten terug keerde, had ik het ongeluk, door eenen val, mijn kompas te breken, waardoor ik verhinderd werd mijne waarnemingen over de miswijzing van de magneetnaald voort te zetten, zoodat ik in dit opzigt in het vervolg van dit verslag eeene gaping ontstond, welke mij zeer leed was.

De vermoeijenissen waren tot dus verre boven onze krachten geweest, weshalve ik voor het toekomstige bepaalde, dat wij ten 4 ure namiddag zouden opstaan, en na geschaft en de sleden geladen te hebben, onze dag- of liever nachtreis tusschen 6 en 7 ure zouden voortzetten, welke niet langer dan 10 uren moest aanhouden. Drie of vier uren tijds werden vervolgens doorgebracht met het opslaan onzer legerplaats, met het houden van het avondmaal (dat eigenlijk een ochtendmaal was), met het herstellen van kleederen en andere din-

gen, zoodat ons nog 7 of 8 uren overbleven om te slapen.

Met deze nieuwe bepaling begaven wij ons ten 6 ure des avonds op reis, onzen weg digt langs den oever der zee vervolgende, onder het uitspringende gedeelte van kalksteen, hetwelk de kaap *Isabella* omzoomt, en zich eenige mijlen langs deze kust uitstrekt, waar het door lange reeksen van kalkrotsen in krek en kapen afgebroken wordt. De strekking hier, aan de kust, is omtrent 10 mijlen west-noord-west, en vervolgens meer noordelijk. Het werd dus noodig al de baaijen en krek te onderzoeken, te meer omdat de inlanders den ingang der baai, waarvan zij gesproken hadden, als zeer naauw hadden beschreven. Ik vond overal het water zeer diep. Daar ik in vergelijking van mijne reisgezellen, niet zwaar beladen was, konde ik mijne nasporingen zeer naauwkeurig doen, terwijl zij tusschen de onderscheidene punten de kust volgden.

(21 Mei) Na eene vermoeijende dagreis van 20 mijlen, hielden wij ten 4 ure in den morgen stil. Op dezen marsch, gelijk op den vorigen, passeerden wij verscheiden met steenen bedekte booten van de Eskimoos, en eenige plaatsen, waar zij levensmiddelen verborgen hadden, welke wij onaangetoet liet. De toevallige ontdekking van zeewier, garnalen en kleine schelpviasschen, bevestigde ons gevoelen, dat wij ons werkelijk op de kusten van den Oceaan, en niet op die van een zoet water meer bevonden, gesteld eens dat er bij mogelijkheid hier zulk een meer be-

overbleven om

n wij ons ten
weg digt langs
der het uit-
welk de kaap
ijlen langs de-
lange reeksen
en afgebroken
kust, is om-
en vervolgens
noodig al de
te meer omdat
waarvan zij ge-
adden beschre-
er diep. Daar
len, niet zwaar
sporingen zeer
hen de onder-

dagreis van 20
en morgen stil.
rigen, passeer-
bedekte booten
tsen, waar zij
welke wij on-
ontdekking van
pviassen, be-
ons werkelijk
n niet op die
n, gesteld eens
een meer be-

staan konde, van eene zoo groote uitgestrektheid dat het de geheele uitgestrektheid van het voor ons liggende ijs kon bevatten. Dit was werkelijk door sommigen van ons vermoed geworden, omdat er aan den oever geen het minste teeken van eb of vloed, en verder van de kust geen enkelen ijsklomp noch ijsberg te zien was.

Over de laatste 4 of 5 mijlen van onze reis bestond de kust uit graniet, met groote kristallen van veldspaat en granaten. Op een kleiner afstand van de zee bereikten de bergen de hoogte van zes honderd tot zeven honderd voeten.

Onze tegenwoordige legerplaats was aan den oever van eene kleine kreek, en bij nader onderzoek vond ik aan het einde daarvan eene goede, doch niet zeer ruime haven, die door twee eilandjes wel gedekt was. Aan het einde van deze bogtige kust ontmoette ik mijne reisgezellen, en ontdekte eene sneeuwhut. Wij gisten dat zij door de inlanders, die kort voor ons vertrek aan boord gekomen waren, bewoond was geweest. Hier had ik, van een verheven punt, een uitgestrekt gezigt over eene groote kreek ten westen van de kaap, die de gewenschte doorvaart naar den *Pool-ocean* scheen aan te kondigen, omdat de beide kusten van geheel verschillenden aard waren. Die, waarop ik stond, was hoog en ruw, met diepe ravijnen doorsneden, en omzoomd met vele rotsachtige eilandjes, terwijl de overwal zeer laag was en uit kalksteen bestond.

Om tijd te sparen begaf ik mij, met ABERNETHY, terstond op weg om deze baai of doorvaart te on-

derzoeken. Ik nam eene slede met vijf honden mede, opdat wij beurtelings mogten kunnen uitrusten, en de vermoeijenissen ontgaan welke onzen marsch zouden vertraagd hebben. Wij passeerden verscheidene eilandjes langs de oostelijke kust, waar wij menigvuldige sporen van Eskimoos aantroffen, en nadat wij een uur naar het noordwesten voortgegaan waren, bereikten wij den ingang van eenen arm der zee of wellicht den mond van eene rivier, die eene halve mijl was. Hier waren de bergen aan de beide oevers van graniet, op sommige plaatsen loodregt tot drie honderd voeten hoogte rijzende. De gladde oppervlakte van het ijs gaf hier ten minste zijnen oorsprong van zoet water te kennen, en deze met meer andere raadselachtige omstandigheden, maakte een naauwkeuriger onderzoek noodzakelijk.

Wij vervolgden derhalve onze reis, en nadat wij nog 5 of 6 mijlen noord-oostwaarts gevorderd waren, bereikten wij het einde van de kreek. Hier vonden wij de uitwatering van eene rivier, waarvan de oevers slechts eenige honderd voeten van elkander verwijderd waren, zoodat hier een snelle stroom liep. terwijl zij, een weinig hoogerop een vierde mijl breed was. De menigte van begraven kanoos aan den westelijken oever, bewees dat hier eene voorname visscherij van de Eskimoos was, hetwelk ook bleek uit de talrijke merken en bewaarplaatsen van levensmiddelen.

Daar het ongemeen fraai weer was, beklom ik eenen berg van omtrent duizend voet hoogte, van waar ik een uitgestrekt gezigt over eene reeks van

me
no
no
den
nen
dat
ven
zett
De
naar
E
kouc
nog
den
verv
weld
en k
bij h
dekt
straat
Ik-ke
gende
liep,
klomp
wij n
Ik
dit m
treffen
dien v
wij a
voeten
zoodat

meren had , die door een kalkachtig land naar het noord-oosten trok , terwijl de granietbergen eene noord-westelijke rigting namen. Bij het naar beneden gaan zag ik mijne reisgenooten nabij het binnen-einde van deze kreek , en gaf hun te verstaan dat zij zich naar den uitersten hoek zouden begeven , waarna ik de opnemingen van de baai voortzette , en in hunne legerplaats weder bij hen kwam. De rivier welke wij dus hier ontdekt hadden werd naar den Heer NICOLAAS GARRY genaamd.

Een frissche wind maakte ons sneeuw-verblijf kouder dan ons lief was , hoewel de thermometer nog boven 0 was. Sneeuwjagt en mist verhinderden ons vóór 8 ure des avonds te vertrekken ; toen vervolgden wij onzen weg langs de kust , die zich weldra benoorden het westen begon te strekken ; en kort daarna gaf het gejoel mijner togtgenooten bij het zien van de zee met stompe ijsbergen bedekt , mij de zekerheid , dat wij eindelijk aan de straat waren gekomen , welke door de Eskimoos *Ik-ke-rush-yuk* genoemd wordt. De kust verder volgende , zagen wij dat zij eensklaps noordwestwaarts liep , terwijl de golvende gedaante der zware ijsklompen aan onze linkerszijde , nopens den weg dien wij nu moesten volgen , geenen twijfel meer overliet.

Ik besloot derhalve den overwal te bereiken , zoo dit mogelijk ware ; en eenen weg van vlak ijs aantreffende , verlieten wij , nog voor middernacht , dien waarop wij ons bevonden. Weldra kwamen wij aan eene keten van brokkelig ijs van dertig voeten hoogte , dwars door onzen weg loopende , zoodat wij veel moeite hadden om daar over te ko-

men, vermits wij onze bagaadje er over moesten dragen en vervolgens eene baan moesten hakken om er de slede over te krijgen. Hiermede bragten wij meer dan een uur tijds door. Wij bemerkten toen in het zuid-westen eenige eilandjes, die door het hooge ijs voor ons verborgen waren gebleven, en stuurden daarop aan; doch nadat wij verscheiden lagere eilandjes, die bijna met het vlakke ijs gelijk lagen, gepasseerd waren, moesten wij, uit hoofde van opkomende mist, aan de oostzijde van een uitgestrekt eiland, ten 5 ure in den morgen van den 23sten ons leger opslaan, nadat wij 16 mijlen gemaakt hadden.

(23 Mei) Daar het heden de verjaardag van ons vertrek uit *Engeland* was, vierden wij dezen dag met een middagmaal van bevroren ossegebraad (*Roust-beef*) en, hetgeen thans bij ons eene zeldzaamheid was, met een glas grog.

De groep van eilanden in het noord-westen noemde ik *Beverly*, en het land waarop wij gelegerd waren *Matty-eiland*, ter eere der dames, welke ons de fraaije zijden vlaggen geschonken hadden, die wij op dezen feestdag lieten wapperen, op welken wij tevens van dit nog niet ontdekte land plegtig bezit namen.

Tegen den middag trok de mist op, zoodat ik een goed gezigt kon bekomen; ik onderscheidde thans het noordeinde van dit eiland, en eene groote uitgestrektheid van den oceaan, met zwaar en digt pak-ijs in de verte. Vermits ik hier ook bemerkte dat het zuid-westelijke land laag was, en denkelijk uit eilanden bestond, besloot ik de noord-

kust van *Matty-eiland* te volgen, waar het stompe ijs mij verzekerde dat wij aan de eindpalen van den grooten noordelijken oceaan waren.

Wij vervolgden dus onze reis op den gewonen tijd, maar vonden den weg tusschen het ruwe ijs zeer moeilijk, te meer omdat er een dikke mist opkwam, die aan onze kleederen bevroor en ze zoo stijf en zwaar maakte dat wij ons naauwelijks meer konden bewegen. Onze manschappen waren zoo afgetobd, dat wij niet zonder groote moeite onze legerplaats konden opslaan, toen wij ten 6 ure des morgens halt maakten. De plaats welke wij hier-toe kozen, was onder de westpunt van *Matty-eiland*, die even als de *Beverly-eilandjes* uit smalle ketens van kalksteen bestond, welke tot eene aanzienlijke hoogte oprezen, en eene west-zuid-westelijke rigting hebben. Wij hadden 12 mijlen ver de kust van dit eiland gevolgd, maar niets anders gezien, dan eenige sporen van patrijzen, beeren, hazen en vossen, die allen nog zeer versch schenen te zijn.

(24 Mei) Afgemat van deze moeilijke reis bevonden wij ons in eenen deerniswaardigen toestand en bragten eenen onaangename nacht door. Onze stijf bevrorene kleederen weder aan te trekken was ongemakkelijk en pijnlijk; maar de avond was fraai en met vernieuwden moed kwamen wij nogmaals in beweging en op marsch. Van de plaats welke wij nu weldra bereikten, scheen de overzijde van het eiland, hetwelk wij nu verlaten hadden, in eene menigte kleine eilandjes verdeeld; terwijl de reeks van stompe ijsbergen, welke wij

den vorigen dag voorbij getrokken waren , boven het zware pak-ijs in de kreek uitstaken en zoo ver het oog kon reiken zich nood-noord-west in eene onafgebrokene linie , uitstrekten.

Na eenen zeer zwaren marsch van 3 uren , gelukte het ons van *Matty-eiland* naar eenen lagen hoek van het vaste land te komen , welken ik naar den Heer ABERNETHY , onzen stuurman , noemde. Terwijl ik den naam van kaap *Sabine* aan een voorbergte ten noord-westen gaf , hetwelk wij straks daarna rondden. Van hier vonden wij dat de kust eene westelijke strekking nam ; en daar wij hier vlak ijs en fraai weder hadden , kwamen wij langs de kust goed voorwaarts. Ten 6 ure des morgens (25 Mei) hielden wij stil na eene goede dagreis van 20 mijlen , en legerden ons of liever groeven ons in een hol op eene punt , welke ik , naar het parlements-lid voor *Tynemouth* kaap *Young* noemde.

Van deze punt liep een rif noord-westwaarts , 2 en een halve mijl , zoodat het de noordelijke punt van het eiland *Tennent* bereikt , en eene uitmuntende haven dekt , indien zulk eene haven immer gebruikt konde worden. De ingang , die 2 mijlen breed is , heeft in het midden een eilandje , hetwelk de haven volkomen tegen den indrang van zwaar ijs beschermt. Het eiland was aldus naar den Heer EMERSON-TENNENT genoemd , en de haven ontving den naam van *Emerson*.

Ten 8 ure vertrokken wij , langs het rif , en voorbij het zuideinde van het eiland *Tennent* , zoodat wij ten 11 ure de overzijde van de haven bereikten. Hier liep het land west-noord-west , tot

aren , boven
n en zoo ver
west in eene

3 uren , ge-
r eenen lagen
velken ik naar
an , noemde.
aan een voor-
velk wij straks
wij dat de kust
daar wij hier
men wij langs
e des morgens
de dagreis van
r groeven ons
naar het par-
ng noemde.
rd-westwaarts ,
oordelijke punt
eene uitmun-
e haven immer
die 2 mijlen
eilandje , het-
a indrang van
was aldus naar
en de haven
s het rif , en
Tennent , zoo-
de haven be-
oord-west , tot

dat wij aan den laatsten hoek van eene uitgebreide
baai kwamen , waaraan wij den naam van *Ban-
nerman* gaven , ter eere van het parlamentslid voor
Aberdeen. De overtocht was hier zeer moeilijk en
vereischte 3 uren tijds , alzoo het ijs zeer ruw en
hompelig , en ook met losse sneeuw bedekt was ,
die tusschen de rotskloven zeer diep lag. Hierna
liep het land meer noordwaarts , en nadat wij nog
3 uren met veel moeite voortgereisd waren , kwa-
men wij eindelijk ten 5 ure des morgens (26 Mei)
in een onzer gewone hollen , welke ik , zoo men
eene kleine onnaauwkeurigheid in de uitdrukking
wil verschoonen , zeer wel een onderaardsch ver-
blijf zoude kunnen noemen.

Toen ik nu al de kronkelingen van de kust wel-
ke wij op onze reis gezien hadden in aanmerking
nam , begon ik aan ons ware bestek te twijfelen.
Het was , naar mijne gedachten , eigenlijk de vraag ,
of wij werkelijk langs een vast land gereisd waren ,
dan wel of deze onregelmatige en hoekige kust ,
niet eene lange keten van eilanden konde zijn. Zij
die onbekend zijn met bevroren gewesten , behoo-
ren te bedenken , dat , wanneer alles ijs , en alles
eene enkele massa van verblindend wit is , wan-
neer de zee zelve als bergen en rotsen opgewor-
pen en eene onbewegelijke vaste stoffe is , terwijl
het land niet zelden , in tegendeel , vlak en laag
is ; wanneer in een woord land en water niet
door kleur of gedaante van elkander te onderschei-
den zijn , het moeilijker is te bepalen wat de
voorwerpen eigenlijk zijn , dan zulks oppervlakkig
wel schijnt te wezen.

Wat er van zij, ik vermogt het niet voor het oogenblik mijne twijfelingen op te helderen, en hieruit ontstond eene onaangename verlegenheid, die wel is waar onbeduidend schijnen kan, in vergelijking met eene belangrijke geographische ontdekking, doch ons eene groote teleurstelling berokkende omdat onze reis er door vertraagd werd. Ware ik zeker geweest dat wij ons op het vaste land bevonden, zoo konden wij eene aanzienlijke hoeveelheid levensmiddelen verborgen en met veel minder last en meer gemak onzen weg vervolgd hebben. Maar indien het slechts eene rij van eilanden was, zouden deze levensmiddelen verloren zijn geraakt en wij aan gebrek ten prooi hebben kunnen zijn, en zoo ik om deze redenen niet durfde beproeven langs de vastelands kust terug te keeren, zoude ik een voornaam oogmerk van onze reis hebben laten varen. Ik besloot derhalve den veiligsten weg te kiezen, en den zwaren last, die ons het reizen moeilijk maakte, en onzen marsch aanmerkelijk vertraagde, bij mij te behouden.

En inderdaad, ofschoon deze last van victualie door het dagelijksche verbruik eenigzins verligt werd, was onze voorraad nog een veel te zware last naar evenredigheid onzer krachten. Onze honden waren ons, door de aanhoudende vermoeijenissen welke zij hadden moeten ondergaan, meer tot last dan tot nut geworden en het was ons niet mogelijk hun een paar dagen rust te schenken, omdat wij niet konden besluiten het fraaije weer te verliezen, waarvan het einde snel naderde. Ik moet bij deze gelegenheid mijne lezers herinneren, dat men

niet voor het
helderen, en
verlegenheid,
men kan, in
graphische ont-
teurstelling be-
traagd werd.
op het vaste
ne aanzienlijke
en met veel
weg vervolgd
rij van eilan-
a verloren zijn
i hebben kun-
en niet durfde
rug te keeren,
onze reis heb-
ve den veilig-
last, die ons
en marsch aan-
buden.
t van victualie
s verligt werd,
ware last naar
honden waren
enissen welke
tot last dan tot
mogelijk hun
mdat wij niet
te verliezen,
k moet bij de-
ren, dat men

in deze gewesten niet minder bezwaar'... midden
in den zomer dan midden in den winter kan rei-
zen. Niet omdat de hitte onverdragelijker dan de
koude is, hoewel de hitte insgelijks een ongemak
is, maar omdat het ijs terstond zoo vochtig en glad
wordt, dat het genoegzaam onmogelijk is daarover
te gaan; en wanneer de aarde van haar bekleed-
sel van sneeuw ontbloot wordt en het ijs onder
water staat, kan men noch te land noch te water
reizen, of liever men kan geen enen weg vinden op
het geen noch land noch water is. Wij hadden
slechts nog twee honden die ons van dienst kon-
den zijn en een dezer arme dieren stierf nog ter-
wijl wij hier gelegerd waren.

Het gelukte mij op deze plaats twee patrijzen te
schieten, die ons een hier zeldzaam geworden warm
middagmaal verschaften, en ons ook in staat stel-
den om onzen proviand te sparen, hetwelk in on-
zen tegenwoordigen toestand van belang was. Het
zal niemand verwonderen, dat wij gedurende al
deze jaren, dikwijls den dwazen wensch koester-
den dat de mensch zonder voedsel in het leven
mocht kunnen blijven. Hoe dwaas deze wensch ook
mocht zijn, herhaalden wij dien toch menigmaal;
want de noodzakelijkheid om te eten, was eene
eeuwigdurende belemmering op onzen togt.

Drie lage eilanden, ten noorden, ongeveer 10
mijlen van onze stelling afgelegen, werden *de*
Beaufort genoemd, ter eere van den wel bekenden
Hydrograaph van de Admiraliteit. Een dikke mist
verhinderde ons vóór 9 ure des avonds op marsch
te gaan, wanneer wij onzen weg voortzetterden en

aan de oostelijke punt van eene uitgestrekte baai kwamen, waarvan wij de oostelijke kust, in eene zuid-westelijke rigting 2 uren lang volgden, tot dat wij door den zwaren mist genoodzaakt waren aan den oever van een groot meer stil te houden. Het was toen 6 ure des avonds (27 Mei). Wij waren slechts 8 mijlen gevorderd, uit hoofde van den tijd dien wij aan het onderzoek der baai besteed hadden, aan welke ik den naam van *Parry* gaf, uit erkentenis jegens eenen officier, wiens naam alleen eene voldoende onderscheiding is.

De uitstekende hoek in het midden van deze baai werd *Stanley* genoemd, naar hem, die door zijne reizen in *IJsland* genoeg bekend is. Wij vonden hier een aantal steenen hutten, die nog zeer onlangs door de Eskimoos bewoond geweest schenen te zijn.

Daar het fraai weer was konden wij onderscheiden dat de kust nog verder noord-westwaarts liep; en om deze, zoowel als om andere redenen verlangde ik onze reis nog een paar dagen voort te zetten, in hoop dat de zee weldra de rigting van kaap *Keerweer* (*Turn-again*) zoude aannemen, welke te bereiken, indien dit mogelijk ware, van groot belang voor ons zoude geweest zijn. Immers zouden wij dan het onderzoek van deze geheele kust voltooid hebben, zoodat hier voor toekomstige reizigers niets meer overbleef.

Ik behoef niet te verzekeren dat ik mijne nasporingen langs de noordkust van *Amerika* ten einde toe wenschte te vervolgen, en, bij het zien van de mogelijkheid om dit doel te bereiken, vurig naar

gestrekte baai
rust, in eene
gden, tot dat
waren aan
nouden. Het

Wij waren
van den tijd
besteed had-
erry gaf, uit
naam alleen

van deze baai
die door zijne

Wij vonden
nog zeer on-
veest schenen

ij onderschei-
twaarts liep;
redenen ver-
gen voort te
e rigting van
nemen, wel-
re, van groot
Immers zou-
geheele kust
komstige rei-

mijne naspo-
ka ten einde
zien van de
vurig naar

de eer van zulk eenen zegepraal haakte. Maar mij-
ne reisgenooten koesterden daartoe geen minder bla-
kend verlangen, en ik zou hun geen regt laten
wedervaren, indien ik hunnen loffelijken ijver bij
deze gelegenheid onvermeld liet. Om zulk een voor-
nemen uit te voeren, moesten wij onze reeds ver-
minderde rantsoenen nog kariger uitdeelen; en wat
die genen, welke doorvoed en op hun gemak zijn
er van mogen denken, zulke opofferingen zijn geens-
zins gering voor lieden, die reeds eenen tijdlang
minder dan het noodige voedsel genoten en onop-
houdelijk vermoeijenissen boven hunne krachten on-
dergaan hebben, en die beseffen dat meer verkwik-
king hen in staat zoude stellen den hun opgelegden
arbeid beter te verrigten, zonder te gewagen van
de wezenlijke en onwederstaanbare vorderingen van
het ligchaam. Zoodra ik mijn voornemen aan den
stuurman ABERNETHY mededeelde gaf hij mij te ken-
nen dat de manschappen zelven van gedachte wa-
ren geweest om mij deze vervolging van de reis
voor te stellen, en slechts naar de gelegenheid
wachtten om mij hunne wenschen door zijne tus-
schenkomst kenbaar te maken. Men kan zich voor-
stellen hoe verheugd ik bij het ontwaren dezer lof-
felijke gezindheden was, en de vermindering der
rantsoenen werd diensvolgens oogenblikkelijk bekend
gemaakt.

Met deze verandering, die ons in staat stelde on-
zen togt nog twee dagen te verlengen, begaven wij
ons ten 8 ure des avonds op weg, en bereikten
de zee ten 11 ure, nadat wij verscheidene kleine
meren overgetrokken waren. Als nu vervolgden

wij onzen weg langs de kust, in eene noord-westelijke rigting tot middernacht; eenen tijd lang waren wij door zwaren mist zeer belemmerd, maar ten laatste bereikten wij, ten 2 ure, (28 Mei) eene landpunt, welke de eene zijde van eene uitgestrekte baai uitmaakte. Deze laatste werd naar Dr. RICHARDSON genaamd, en vermits het eene geschikte plaats tot bewaring van levensmiddelen was, en wij langs dezen weg moesten terug keeren, besloten wij ons hier van een gedeelte onzer bagaadje te ontslan.

Wij lieten derhalve hier alles achter, wat wij konden ontheren, en voor slechts vier dagen victualie in de sleden medenemende, begaven wij ons ten 3 ure des morgens op weg, trokken over de *Richardsons-baai* en sloegen ten 6 ure ons leger op. Ten 6 ure des avonds (29 Mei) gingen wij andermaal op marsch, en vonden de strekking van het land noord-west tot middernacht, toen wij eene punt bereikten welke wij kaap *Felix* noemden, naar den stichter van onzen togt. Tegen den rug van dit voorgebergte was ruw en brokkelig ijs op een gehoopt. Deze kaap is de zuid-westpunt van de golf van *Boothia*, welke laatste naar den zelfden bij uitstek grootmoedigen en kloekhartigen man genoemd is geworden, wiens roemrijke daden bij de nakomelingschap eenen hoogen rang zullen bekleeden, onder die, welke immer den Britschen handelaar tot eer hebben verstrekt.

Hier vonden wij het land naar het zuid-west gestrekt, terwijl de groote uitgestrektheid van den Oceaan, die toen voor ons lag, ons verzekerde dat

wij ten laatste de noordelijke punt van dat gedeelte van het vaste land bereikt hadden, hetwelk ik reeds met zoo veel genoegen had onderscheiden als naar kaap *Turn-again* geleidende. Het ijs dat in den afgeloopen herfst zich tegen die kust bijeen gepakt had, bestond uit de zwaarste stukken welke ik immer in eene soortgelijke gesteldheid gezien heb. De lichtere ijs-flarden waren hierdoor op sommige plaatsen van de kust, op de zonderlingste wijze opgewerkt geworden, zoodat zij een gedeelte van het strand met zich voortgedrongen hadden, en zelfs tot eene halve mijl boven de sporen van het hoogste watergetijde op het land lagen.

Van hier zuid-westwaarts onzen togt voortzettende, kwamen wij aan de noordelijke punt eener baai, trokken over veel brokkelig ijs, naar den tegenoverliggenden oever, en bereikten de zuidelijke punt na 2 uren van zwaren arbeid. Hier strekte zich de kust weder zuid-west-ten-zuiden, tot dat wij omtrent ten 6 ure halt maakten, nadat wij, ondanks groote vermoeijenis van ons allen, 20 mijlen hadden afgelegd. Wij hadden hier $69^{\circ} 46' 19''$ breedte en $98^{\circ} 32' 49''$ lengte.

De overtuiging dat wij de noordelijkste punt van dit gedeelte van het vaste land gerond, en de kust in de gewenschte strekking gevonden hadden, moest ons natuurlijk eene groote voldoening schenken. Ook de groote uitgestrektheid van zee, welke nu van kaap *Felix* gezien werd, vrij van land, gaf ons de aangenaamste uitzigten op verdere ontdekkingen in het volgende jaargetijde, daar wij, thans weten-

de wat voor ons lag, hoop mogten koesteren de noordkust van *Amerika* volledig te zullen kunnen opnemen, en thans onze maatregelen in dier voege konden nemen, dat wij in al wat tot zulk eenen togt noodig was, behoorlijk konden voorzien.

Begeerig zijnde om nu nopens de ware gesteldheid der dingen de meest mogelijke zekerheid te verkrijgen, en opdat ik niet door de eene of andere groote kreek aan de kust misleid mogt worden, besteedde ik den dag tot een nog uitvoeriger onderzoek van alle bijzonderheden. Men kan zich voorstellen hoe zeer het mij tegen de borst was, naar boord terug te keeren, nadat wij reeds het punt bereikt hadden, dat zoo nabij het groote doel van onze geheele onderneming lag; maar men moet zich in den toestand bevin- den waarin wij waren, om al het bittere van onze smart en teleurstelling te bevroeden. Wij waren van kaap *Turn-again* niet verder meer af, dan de weg dien wij reeds afgelegd hadden, en zoo wij nog over eenige dagen hadden kunnen beschikken, zouden wij het doel van onzen togt volkomen bereikt hebben; wij zouden alsdan zegevierend naar de *Victory* teruggekeerd zijn en de waardige vruchten van onze langdurige en moeilijke nasporingen naar *Engeland* hebben overgebracht.

Edoch deze weinige dagen stonden niet ter onzer beschikking; wat ons ontbrak was geen tijd, maar het waren middelen om in het leven te blijven. Wij hadden van boord victualie voor een en twintig dagen medegenomen, en daarvan reeds

vee
de
ons
kon
ver
ona
re
keer
heid
ged
togt
de
droe
van
tien
So
hun
hun
ABER
Niet
melij
midd
ijs,
zuid-
haren
den,
lands
pak-ij
raakte
een e
tussch
met c

koesteren de
llen kunnen
n hier voege
t zulk eenen
oorzien.

ware gesteld-
zekerheid te
de eene of
misleid mogt
een nog uit-
heden. Men
nij tegen de
eeren, nadat
dat zoo na-
onderneming
estand bevin-
tere van on-
n. Wij wa-
meer af, dan
den, en zoo
kunnen be-
a onzen togt
en alsdan ze-
rd zijn en de
ige en moei-
bben overge-

niet ter on-
as geen tijd,
leven te blij-
voor een en
aarvan reeds

veel meer dan de helft verbruikt, in weerwil van de vermindering der rantsoenen, zonder welke het ons niet doenlijk zoude geweest zijn, zoo ver te komen als wij nu waren, hetgeen dertien dagen vereischt had. Er bleef ons dus niets over dan ons te onderwerpen, en hoe grievend het ook ware na zoo ver gevorderd te zijn, terug te moeten keeren, was ik in de onvermijdelijke noodzakelijkheid om, nadat wij nog eene dagreis voorwaarts gedrongen waren, eindelijk bevel tot den terugtogt naar het schip te geven. Wij berekenden dat de kortste weg derwaarts twee honderd mijlen bedroeg, en zelfs met eene zeer karige uitdeeling van levensmiddelen konden wij niet langer dan tien dagen daarmede toekomen.

Sommigen van ons reisgezelschap leden thans aan hunne voeten, zoodat ik het noodzakelijk achtte hun eenen dag rust te geven, en ik verliet met ABERNETHY ten 8 ure des avonds onze legerplaats. Niet zwaar beladen zijnde, was onze marsch tamelijk snel naar het zuid-west langs de kust, tot middernacht, wanneer wij van eene hooge massa ijs, die op het drooge zat, eene landpunt in het zuid-west op 15 mijlen van ons ontwaarden, en haren samenhang met het land waarop wij stonden, duidelijk onderscheidden; vermits de strook lands eene uitgestrekte baai vormde, die met zwaar pak-ijs bezet was. Na eenig onderzoek echter, geraakten wij in twijfel of de afgelegene punt niet een eiland konde zijn, omdat er een op 8 mijlen tusschen deze punt en ons lag. Ons echter thans met der daad hiervan te verzekeren, was onmog-

lijk, daar ons de tijd volstrekt ontbrak, en de ruwheid van het ijs tusschen deze punten den overtocht zeer moeilijk en langdurig zoude gemaakt hebben.

Wij ontrolden derhalve onze vlag voor de gebruikelijke plegtigheid en namen bezit van het land hetwelk wij zoo ver als de verwijderdste punt konden zien, terwijl wij aan de punt, waarop wij ons bevonden, den naam van *Victory-point* gaven. Dit was het „*non plus ultra*” van onze pogingen, zoo als naderhand gebleken is, en zal een duurzame herinnering opleveren, van hetgeen eene ijverige scheepsequipage vermag ten uitvoer te brengen. De zuid-westelijke punt werd kaap *Franklin* genoemd; en schoon deze naam aan verscheidene andere plaatsen gegeven is geworden, houde ik het er voor, dat deze eerbewijzen, schoon in verschillende gewesten van den aardbol verspreid, nog verre beneden de verdiensten van dien wakkeren zeeman staan.

Op *Victory-point* rigtten wij eene steenterp op, van zes voeten hoogte, en wij sloten er eene blikken doos in, waarin een kort verslag van onze reis, sedert ons vertrek uit *Engeland* bevat was. Dit was een gebruik, hetwelk wij verplicht waren te volgen, hoewel wij geene de minste hoop koesterden, dat onze kronijk immer onder het oog van eenen Europeaan zoude komen, al ware het dat ons gedenkteeken de handen der Eskimoos ontkomen konde. Intusschen zouden wij werkelijk eenige hoop en moed bij deze gelegenheid opgevat hebben, indien het ons destijds bekend ware ge-

weest, dat men ons in *Engeland* als verloren beschouwde, zelfs in de onderstelling dat wij nog in leven waren, en dat onze oude en beproefde vriend BACK op weg was om ons op te sporen en ons aan de maatschappij en ons vaderland terug te geven. Mogt het gebeuren dat zijne tegenwoordige nasporingen hem van kaap *Turn-again* naar deze plaats voerden, en dat hij het gedenkteeke van ons bezoek aldaar vond, zoo weten wij zelven genoeg hoe aangenaam het voor den reiziger in zulke afgelegene eenzame gewesten is, eene gedachtenis voor vrienden en vaderland te vinden, om hem schier dit ingebeelde geluk te benijden; terwijl wij ons echter zeer verheugen zouden, wanneer het hem gelukt ware het doel te bereiken, waarvan wij genoodzaakt waren afstand te doen; ja, ons daarover welligt niet minder zouden verblijden, dan wanneer wij zelven zoo gelukkig waren geweest om onzen zwaren arbeid aldus bekroond te zien.

(30 Mei) Ten 1 ure in den morgen van den 30sten Mei wendden wij den rug naar het laatste en afgelegenste punt van onzen togt, en kwamen ten 6 ure op onze vroegere legerplaats aan. Wij hadden een enkel stuk drijfhout ontmoet, het eenige dat wij sedert ons vertrek van boord ontwaard hadden; maar hetgeen ons meer genoegen gaf, was dat wij onze schrale victualie met eenen haas en twee veldhoenders vermeerderd zagen. Alles vereenigde zich derhalve om dezen dag tot een feest te maken, en wij menschen zijn, ondanks ons zelve, zulke dierlijke wezens, dat dit zeldza-

me gastmaal van warme spijzen en een glas grog ons voor het oogenblik al onze teleurstellingen deed vergeten, en ons veeleer eene soort van vermaak deed beseffen, omdat wij nu huiswaarts keerden, dan spijt omdat wij, juist hierdoor, aan het groote doel van onze onvermoeide pogingen vaarwel moesten zeggen.

De lengte van de landpunt op welke wij ons leger hadden opgeslagen, en waaraan ik den naam van *Point Culgruff* gaf, werd door eenen zak-tijdmeter bepaald, liever dan door eene reeks van maanswaarnemingen, omdat wij op onzen terugtocht ondervonden hadden dat zijn gang bij uitnemendheid regelmatig was. De harde beproevingen, welke dit voortreffelijk uurwerk onderging, gevoegd bij zijne verwonderlijke naauwkeurigheid zijn de beste lofspraak voor de vervaardigers, de Heeren PARKINSON en FRODSHAM, wier namen geene verdere omschrijving behoeven.

De aldus bepaalde lengte van deze plaats is $98^{\circ} 32' 49''$ west, en de breedte $69^{\circ} 48' 19''$. Het oogenblik van hoog watergetijde was ten 3 ure, en het verschil van vallen en rijzen niet meer dan zeventien duim. *Victory-punt* ligt op de breedte van $69^{\circ} 37' 49''$ en op de lengte van $98^{\circ} 40' 49''$; terwijl van *Franklin-punt*, naar gegisten afstand berekend, de breedte $98^{\circ} 31' 18''$, en de lengte $99^{\circ} 17' 58''$ was.

Ten 7 ure des avonds vingen wij onze tehuis reis aan, dwars door het land onzen weg regstreeks naar de bewaarplaats onzer levensmiddelen kicaende. Hierdoor aneden wij een goeden afstand

een glas grog
leurstellingen
oort van ver-
swaarts keer-
oor, aan het
ogingen vaar-

Wij ons le-
ik den naam
enen zak-tijd-
e reeks van
onzen terug-
ang bij uitne-
oeproevingen,
ging, gevoegd
heid zijn de
, de Heeren
geene verde-

plaats is 98°
3' 19". Het
ten 3 ure,
iet meer dan
p de breedte
98° 40' 49";
isten afstand
en de lengte

onze tehuis
n weg regt-
vensmiddelen
eden afstand

af, en daar wij hierbij tevens verscheidene meren
overtrokken, waar de weg gemakkelijk was, kwa-
men wij ten 6 ure in den morgen van den 31sten
bij onzen voorraad aan, zeer vermoeid door eenen
geforceerden marsch, dien wij niet konden vertragen,
omdat het ons nu geheel en al aan leeftocht
ontbrak.

De arme honden waren sedert verscheidene dagen
buiten staat geweest om verder te komen; zij
werden derhalve uitgespannd; een van hen kwam
op dezen dag te sterven, en de andere werd ver-
minkt toen wij ons ten 6 ure des avonds gereed
maakten om onze reis te vervolgen. Wij volgden
thans de strekking der kust van onze legerplaats tot
aan *Port-Parry*, en kwamen eindelijk, ten 4 ure
in den morgen van den 1sten Junij, aan de leger-
plaats van den 28sten der verledene maand. Hier
schoten wij een paar veldhoenders en eenen vos,
en vonden er eene menigte kringen van steenen
gebouwd, overblijfselen van zomerwoningen der
Eskimoes.

(3 Junij) Des avonds gingen wij weder op marsch,
en kwamen ten 3 ure den volgenden morgen aan
kaap *Sabine*, waar wij drinkwater vonden zon-
der sneeuw tot dat einde te moeten smelten; het
was een kleine kring van open water, het eerste
kenteeken van eigenlijk dooi weer, dat wij gezien
hadden. Ten 5 ure bereikten wij *Abernethy*; en
daar wij verlangden, zoo het mogelijk was, de ge-
heele strekking van de vastelandskust naar *Nor-
tyello* op te nemen, vervolgden wij onzen weg
zuid-zuid-oostwaarts langs de westkust van de straat,

die het eiland *Matty* van het vaste land afzondert, en sloegen ten half 7 ure onze legerplaats op. De breedte was hier $69^{\circ} 30' 42''$ en de lengte $90^{\circ} 8' 28''$ west.

(4 Junij) Eene harde westelijke koelte verhinderde ons vroeger dan ten 9 ure te vertrekken, toen wij tot 5 ure ons onderzoek van de kust, zuidwaarts, voortzetterden, zoodat wij op dezen dag niet meer dan 9 mijlen afgelegd hadden. De sneeuw lag zeer dik en wij allen waren meer en meer afgemat, zoodat het niet mogelijk was met grooteren spoed te reizen. Reeds sedert eenigen tijd was de gewone marsch van 10 mijlen voor de manschappen, terwijl zij zulk eene vermindering in hun rantsoen van leeftocht moesten ondergaan, te zwaar bevonden; maar in deze bepaling konde geene verandering plaats vinden, ofschoon het boven ons vermogen was om dagelijks meer dan 10 of 12 mijlen te maken. Wij waren nog 80 mijlen van het schip verwijderd, en hadden slechts voor vijf dagen victualie; terwijl wij geenszins verzekerd waren dat wij niet verscheidene belemmeringen op onzen terug weg naar *Nei-tyel-le* zouden vinden. Dit deed mij ook van plan veranderen, althans begon de uitvoering daarvan mij twijfelachtig voor te komen; want ik begreep dat zoo wij de kust den volgende dag niet oostwaarts vonden, het mij onmogelijk zoude zijn om, zoo als ik gehoopt had, hare geheele lengte te volgen.

Kort nadat wij in den avond onze reis hervat hadden, kwamen wij aan den ingang van eene aanzienlijke kreek, doch de dikte der lucht verhin-

derde mij een duidelijk gezigt van het beloop derzelve te bekomen. Ik ging derhalve naar de zuidelijke punt over, en van eene aanmerkelijke hoogte kon ik de strekking van het land rondom eene kleine baai zuidwaarts volgen, waarna ik ten 3 ure na den middag mijne reisgenooten aan het uiterste oostelijke punt wedervond, waaraan ik den naam van kapitein W. H. SMYTH, van de koninklijke Marine, gaf. Deze togt was, uit hoofde van het hooge en ruwe ijs en van de diepe sneeuw in de kloven zoo moeilijk, dat wij geheel afgetoofd waren en twee onzer honden moesten achterlaten.

(5 Junij) Daar de kust nog altijd zuid-zuid-oost gestrekt was, besloot ik nu regtstreeks op *Nei-tyelle* af te gaan, vermits onze victualie geen verder onderzoek van de kust in deze rigting toeliet. Wij verlieten derhalve ten 4 ure *Point-Smyth*, en rigtten onzen koers naar het zuidelijkste der groep van eilandjes, hetwelk nagenoeg oost van ons lag, en waar wij ten 7 ure in den morgen aankwamen. Dit eiland, hetwelk onder $69^{\circ} 59' 32''$ breedte en $95^{\circ} 45' 50''$ lengte ligt, is hoog, en verschafte een uitgestrekt gezigt over de naburige eilanden, en over een grooter gedeelte van de vaste kust, dan ik van *Point-Smyth* gezien had; maar eene heijlige lucht belette mij de strekking ten zuid-oosten duidelijk na te gaan. De sneeuw was nu hier en daar in plekken afgezonderd, en wij vonden drie sneeuw hutten, welke in den verledenen winter door de familie KENNY-YOKE bewoond waren geweest, welker togt langs de rivier *Stanley* naar het schip, nog tot op zekeren afstand, aan de spo-

ren der slecht kenbaar was. De menigte van voetsporen van Eskimooten op deze plaats strekte tevens tot bewijs dat dit eene der vaste stations of verblijfplaatsen was; en een weinig verder zagen wij de merken tot wegwijzing, van welke men ons gesproken had, zoodat ik niet aarzelde, aan dit oord den naam *O-wut-ta* te geven, onder welken de inlanders het ons hadden aangeduid.

Ofschoon de avond mistig was, konde men nu en dan de standplaats der zon door de dikke lucht onderscheiden, en ten 9 ure konden wij onzen weg voortzetten. Wij reisden over zeer effen ijs, hoewel wij nu en dan over hompen moesten trekken die in het verledene jaar ontstaan schenen te zijn. Ten 4 ure in den morgen van den 8^{den} kregen wij het hooge land van kaap *Isabella* in het gezigt: het was als dat van een oud vriend; want het kondigde ons het naderend eindperk van onzen afmattenden togt aan; en dit vooruitsigt deed den reeds verflaauwendenden moed van mijne reisgenooten op nieuw aanwakkeren.

Ten 6 ure hielden wij voor dezen dag stil, onder $69^{\circ} 15' 46''$ breedte en $95^{\circ} 13' 6''$ lengte. Wij vonden slechts met moeite eene plaats, waar de sneeuw diep genoeg was, om er eene kluis onder te graven, terwijl ook het harde ijs onder de sneeuw, op hetwelk wij ons moesten nederleggen, alles behalve eene aangename rustplaats was; in vergelijking van de zachte bedden, welke de sneeuw ons vroeger had opgeleverd.

Wij vervolgden des avonds met fraai weder onzen weg, elk oogenblik thans land ontmoetende,

nigte van voet-
strekke tevens
ations of ver-
der aagen wij
elke men ons
elde, aan dit
onder welken
id.

konde men nu
de dikke lucht
den wij onsen
zeer effen ijs,
moesten trek-
aan schenen te
den 6^{den} kre-
Isabella in het
oud vriend;
d eindperk van
vooruitsigt deed
n mijne reisge-

dag stil, on-
18' 6'' lengte.
e plaats, waar
er eene kluis
harde ijs onder
moesten neder-
ame rustplaats
bedden, welke
rd.

raai weder on-
ontmoetende,

dat ons zeer wel bekend was, en uit dien hoofde van uur tot uur frisschen moed scheppende om te huis te komen; een armzalig *te huis*, voorzeker, maar, daar alles betrekkelijk is, was ons schip thans voor ons een zoo wenschelijk te huis, als *Engeland* zelf het welligt zijn zal, indien wij het geluk hebben deze bevrorene gewesten te verlaten, en met elken graad van breedte ons oude verblijf van rust en gemak te naderen, — voor zoo verre rust en gemak ergens op dezen aardbol te vinden zijn.

Onze weg was zeer goed, en met al deze gunstige omstandigheden reisden wij met grooten spoed, want er was hier geen het minste teeken van dooi, en schier geene sporen waren in de harde sneeuwkorst zichtbaar, welke het ijs van deze baai bedekte. Weldra ontwaarden wij de nabijheid der Eskimoos, door het spoor van eenen man, die een zeekalf met zich sleepte; wij volgden dit spoor in de blijde hoop, van onzen proviand hierdoor vermeerderd te zien. Wij zagen hier ook eenige meeuwen, en eenige wijfjes van zeekalven, die zich met hunne jongen in den zonneschijn bakkerden. Een moeilijke marsch van 14 mijlen, bragt ons eindelijk aan onze legerplaats voor dezen dag (7 Junij), onder 69° 20' 37'' breedte en 94° 31' 55'' lengte, nabij eene lage punt, welke wij vroeger van kaap *Isabella* gezien hadden. Verscheidene kleine eilanden op deze hoogte werden *Catharina* en de punt zelve *Margaretha* genoemd.

Van het noordelijkst einde van *Punt-Margaretha* loopt een rif eene mijl naar het zuid-west af, en

de zware ijsgevaarten, die hierop gestrand waren, bewezen dat zij door eene geweldige kracht daaropgeworpen moesten zijn. Van deze punt liep de kust van het vaste land naar het zuid-west, en kon tot eenen afstand van 7 of 8 mijlen duidelijk nagespoord worden. De uiterste zichtbare punt werd *Point-Scott* genoemd. De eilandjes, zoowel als de vaste kust, bestonden hier uit kalkrots, even als het overige der kust naar het westen. Wij zagen hier tallooze sporen van rendieren, die van hier naar het hooge land van den overwal gerigt waren, en het gelukte ons een paar veldhoenders en eenen vos te schieten.

Ten 8 ure, toen wij ons op weg begaven, woei er een harde wind; wij stuurden regtstreeks naar *Nei-tyel-le*, en passeerden kaap *Isabella* op 2 mijlen. Op een van de eilandjes vonden wij een kleine kom met water, doch wij vernamen later, dat de dooi bij het schip eenige dagen vroeger begonnen was.

Op den middag was de wind tot storm gelopen; en voor het eerst sedert ik van boord gegaan was, kon ik geene middagsbreedte bekomen. Deze omstandigheid deed ons beseffen, hoe grootelijks wij door het genot van aanhoudend goed, weer op dezen togt bevoorregt waren geworden.

Om de Eskimoos op te zoeken, wier voetstappen hier overal zichtbaar waren, vertrok ik vroeg in den avond alleen, en zeide aan mijne reisgenooten, dat zij mij over een uur zouden volgen. Nadat ik deze voetstappen 2 uren lang gevolgd had, kwam ik aan het eilandje, waar ik kapitein

ross verzocht had, eenen voorraad van mondbehoefsten voor ons te doen brengen, doch ik kon geen het minste teeken van een bezoek van ons volk op die plaats ontdekken. Weldra echter vernam ik het gejoel der Eskimoos, en terstond daarna kwam een jong man mij met blijhartige en gulde verwelcoming te gemoet. Oogenblikkelijk zonden de Eskimoos een volledig span honden af, om onze reisgenooten in het vervorderen van hunnen weg te verligten.

ATAYARAKTAK geleidde mij nu naar eene steenterp, waar kapitein ross een briefje voor mij nedergelegd had, behelzende dat hij tot den 4^{den} naar mijne terugkomst gewacht, en op een' kleinen afstand van deze terp eenen voorraad van victualie voor ons bezorgd had. Doch de honden der Eskimoos hadden dezen buit opgesnuffeld, en MIL-LUK-TA had hem dien zelfden morgen naar zijne woning gebragt. Ik begaf mij derhalve terstond naar zijne hut, waar zijne moeder zonder aarzelen te voorschijn bragt wat zij er van had, onbewimpeld bekenkende dat het overige verbruikt was geworden. Dit rampzalig overschot bestond uit acht ponden vleesch en een weinig brood, waarvan het grootste gedeelte nog onbruikbaar was, doch zelfs het weinige dat genuttigd kon worden, was ons uitermate welkom. Eene tinnen bus, die met rum en limoensap gevuld was geweest, hadden zij ledig gegoten, zeggende dat het zeer vuil water was: en nu wezen zij ons eenen stroom aan, waar wij ons van schoon water konden voorzien.

Zij boden ons thans een' weinig visch aan, die

eene soort van kleine kabeljauw scheen te zijn, en beloofden, meer daarvan voor ons te zullen vangen. Ik besloot dus op deze plaats halt te maken, om aan mijne reisgenooten eenige rust en verkwikking te schenken. Daar wij echter nu geene sneeuw hadden, moesten wij eene schuilplaats van steen bouwen, waarin de Eskimoos ons getrouw te hulp kwamen. Van de acht honden, die wij van het schip hadden medegebragt, waren er thans niet meer dan twee overgebleven, en deze waren zoo afgemat, dat nog eene dagreis hen waarschijnlijk insgelijks het leven zoude hebben doen verliezen. Evenwel waren deze honden uit de besten gekozen welke de Eskimoos bezaten. Allen zonder onderscheid waren, na acht dagreizen, onbruikbaar geworden, zoodat zij van de sleden losgespannen, en aan hunnen vrijen wil overgelaten werden. Het was derhalve buiten twijfel dat wij de arme dieren afgebeuld hadden. Wij bemerkten thans dat, indien het mogelijk ware geweest, wij de manier der inlanders hadden moeten volgen, die deze dieren nooit meer dan ten hoogste, en nog wel zeer zelden vier dagreizen achtereenvolgens laten doen, en hen als dan een paar dagen laten rusten. Wij in tegendeel hadden, zonder tusschenpoozing, drie en twintig dagreizen gemaakt, iets dat in deze gewesten ongehoord is, en hetwelk wij nimmer hadden ten uitvoer kunnen brengen, indien wij niet bestendig door ongemeen fraai weder begunstigd waren geworden.

Tegen 4 ure na den middag was onze legerplaats gereed, en wij genoten eindelijk weder eens een

goed maal, van de visch die de inlanders ons bezorgd hadden. Middelerwijl verzamelden de Eskimoos zich om ons heen, en deden allerlei vragen aangaande onze reis en onze oogmerken daarmede; vragen, die veel gemakkelijker te doen dan te beantwoorden waren. Bovenal echter waren zij begerig om te weten, of wij *Oo-geoo-lik* ook bezocht hadden. Allen die ons vreemd waren werden plegtstigtig door onze oude kennissen aan ons voorgesteld. Vervolgens kortten zij ons den tijd met een verhaal van hunne eigene lotgevallen gedurende onze afwezigheid, waarbij wij ons niet weerhouden konden van te gelooven, dat zij met ons een weinig den spot dreven, omdat zij, na elke anekdote, in een luid gelach uitbarstten. Niettemin bleven wij allen vrolijk en welgeruimd, hetwelk bij hunne gulhartige ontvangst en hulpbetooning niet wel anders konde zijn. Onder andere dingen was de lengte van onze baarden, die sedert ons vertrek van de *Victory* niet geschoren waren geweest, een onderwerp van uitbundigen kortswijl, vooral toen een van hen, die niet tot onze kennissen behoorde, en een langeren baard had, dan zijne landgenooten gewoonlijk dragen, zich liet voorstaan dat hij, om die reden, met ons vermaagschapt moest zijn.

Deze man, *OW-WEN-YOO-AN* genaamd, was een zeer sehrander mensch, en een groot reiziger. Hij verhaalde mij, dat hij den winter bij *KAN-NY-YOKE* had doorgebracht, en hij herkende oogenblikkelijk een stuk van eenen rendiers-hoorn, hetwelk ik bij de hutten op het eiland *O-wut-ta* gevonden had.

Hij gaf mij ook te kennen , dat *Oo-geoo-lik* verscheidene dagreizen voorbij die plaats was ; dat men eerst in eene baai moest komen , en vervolgens drie dagen over meren en over laag land , moest gaan ; waarna men wederom aan zout water kwam , en verscheiden dagen langs de kust moest reizen. Zijne vrouw en zijn zoon waren thans bezig met zijne tent in te pakken , en toen wij ons ter rust zouden begeven , vertrokken zij te zamen , onder afspraak dat wij hen te *Tar-rio-nit-yoke* zouden wedervinden. Het was dezen dag zeer fraai weer geweest , zoodat ik op deze plaats , die *E-nook-sha-lig* heet , goede waarnemingen kon doen.

Des morgens kwamen twee vrouwen ons een weinig zeekalfstraan brengen om ons vuur aan te stoken ; eene andere , die , terwijl wij sliepen , uit visschen was gegaan , bragt ons een dertigtal van de zelfde visschen , hetwelk hare geheele vangst was. Daar ik gaarne wilde weten of deze geschenken teekenen van dankbaarheid voor vroeger door ons betoonde gunstbewijzen waren , of wel in de verwachting van belooning aangeboden werden , verzocht ik mijne manschappen daarvoor niets ter vergelding te geven. Niettemin kwamen de vrouwen , die ons traan (een hunner kostbaarste voorwerpen) gebragt hadden , ons zeggen wier beurt het was , om ons de volgende keeren daarvan te voorzien ; en inderdaad ontvingen wij om de drie uren een' nieuwen toevoer , en zelfs meer dan wij benoodigd waren. Ook van visch werden wij overvloedig voorzien , ofschoon minder regelmatig , dan van de kostbare brandstof. Ja , zelfs onze

o-geoo-lik ver-
ts was ; dat
n , en vervol-
er laag land ,
an zout water
de kust moest
aren thans be-
toen wij ons
zij te zamen ,
ar-rio-nit-yoke
dag zeer fraai
laats , die E-
n kon doen.
wen ons een
s vuur aan te
ij sliepen , uit
a dertigtal van
geheele vangst
f deze geschen-
r vroeger door
of wel in de
den werden ,
voor niets ter
men de vrou-
stbaarste voor-
en wier beurt
en daarvan te
wij om de drie
meer dan wij
werden wij o-
er regelmatig ,
a , zelfs onze

twee afgetobde honden werden niet vergeten , maar ontvingen geregeld tweemaal daags , ruimen voorraad van voedsel , terwijl de Eskimoos hunne eigene honden verwijderd hadden , opdat zij de onzen , die het meest verkwikking noodig hadden , niet zouden berooven. Voor dit alles boden wij niets in betaling aan , en de inlanders schenen zulks ook geenszins te verlangen , zoodat , in weerwil van gaauwdieverijen , welke zij voorheen gepleegd hadden , de gastvrijheid hun zeer eigen schijnt te zijn , indien men hun niet het meer kiesche gevoel van dankbaarheid wil toekennen ; iets waaromtrent wij , na zulk eene korte kennismaking , niet konden beslissen.

Zeer begeerig om te weten , of de rivier , welke ik den 8ten April ontdekt had , haar water in de zee uitstortte , overreedde ik den inlander ATATARAK-TAK om mij naar den ingang van de baai te vergezellen. Hij verhaalde mij , dat hij daar eenige dagen te voren geweest was , om eene vischbijt in het ijs te maken , dat hij mij gaarne tot zoo ver zoude geleiden , maar niet verder , omdat hij op die plaats blijven moest om te visschen. Deze redenen kwamen mij des te gegronder voor , omdat ik bemerkt had , dat de spijzen , met welke zij ons onthaald hadden , hunnen voorraad grootelijks verminderd hadden.

Terwijl ik dus mijne reisgenooten achter liet om de voorwerpen , die beschadigd waren , te herstellen , begaf ik mij met dezen man op marsch , en nadat wij 5 mijlen zuid-zuid-westwaarts gegaan waren , kwamen wij aan den ingang eener baai of

kreek, die iets meer dan een vierde mijl breed was, maar allens merkelyk wijder werd. Deze kreek noemde hij *Ik-ke-rush-yuk*, welke naam ontleend is van den snellen stroom, waarmede het water in den zomer hier voortbruist. Deze stroom is van zoet water, dat, zoo hij mij verzekerde, zeer goed om te drinken is, ofschoon ik het op deze plaats zeer zoutachtig vond. Met zes vademmen loodde ik hier geen' grond; langer was de lijn van mijnen reisgezel niet.

(9 Junij) Terwijl hij zich met visschen bezig hield, begaf ik mij 4 of 5 mijlen ver langs den linkeroever van de kreek. Hier beklom ik eene hoogte, van waar ik een ruim gezigt over dit water had, zonder evenwel te kunnen onderscheiden waar de oversijde, die zich zeer ver uitstrekt, een einde nam. Uit de berigten der Eskimoes, meende ik echter te moeten afleiden, dat de westelijke tak van de bewuste rivier ergens bezuiden *Point-Scott* in zee moest uitloopen.

De kust waarop ik stond, had allengs hare strekking van het zuiden tot zuid-oost-ten-oosten veranderd; en 2 of 3 mijlen verder scheen deze kreek niet meer dan eene halve mijl breed te zijn, van waar zij noord-oost liep. Hier onderscheidde ik de plek, welke ik op mijne eerste reize herwaarts bezocht had. Maar voor het oogenblik was het niet mogelijk, mijn onderzoek verder voort te zetten, en ik keerde naar mijnen reisgezel terug, wiens geduld reeds ten einde was. Hij had een dertigtal visschen gevangen en wilde naar zijne vrienden terug keeren. Wij kwamen ten 6 ure

mijl breed
verd. Deze
e naam ont-
aarmede het
Deze stroom
verzekerde,
n ik het op
zes vademmen
was de lijn

essen bezig
er langs den
lom ik eene
over dit wa-
onderscheiden
er uitspre-
er Eskimoos,
dat de wes-
ens bezuiden

gs hare strek-
oosten veran-
n deze kroek
te zijn, van
erscheidde ik
ize herwaarts
blik was het
voort te zet-
gezel terug,
Hij had een
e naar zijne
n ten 6 ure

des morgens weder te *E-nook-sha-tig* aan, door
zulk eenen marsch in diepe sneeuw niet weinig
vermoeid.

Hier verhaalde mij de Heer ABERNETHY, dat de
Eskimoos gedurende mijn afzijn, aan de onzen een
feestmaal gegeven hadden, waarvoor elk huisgezin
eenen ketel met visch gekookt had. Zij werden
derhalve eerst in eene tent genoodigd, en aldaar
het maal genuttigd hebbende naar eene tweede ge-
bragt, en zoo vervolgens, tot dat zij in de vijf
tenten de ronde hadden gemaakt. Het was in zul-
ke omstandigheden niet te verwonderen dat zij een
weinigje te ruim geschaft hadden. Een staaltje
van sijne wellevendheid, dat men eer van ouder-
wetsche Spanjaarden dan van Eskimoos verwacht
zoude hebben, was, dat zij gedurende het maal,
aanhoudend hunne gasten dankten voor de eer,
welke zij hun betoonden, hen tevens herinneren-
de, dat zij op de zelfde wijze den vorigen win-
ter aan boord van ons schip gevoed en gesterkt
waren geworden, en dus eene erkentelijkheid aan
den dag leggende, welke wij vroeger in twijfel
souden getrokken hebben. Te meer waren wij
van de opregtheid van dit gevoel veraeerd, om-
dat wij hun tot nu toe niets tot belooning hadden
aangeboden en ook geene de allermiste geschen-
ken uitdeelden, zoo lang wij bij hen vertoefden.
Wij wilden de vergelding hunner vriendschap tot
het allerlaatste oogenblik verschuiven, om volko-
men zeker van hunne belangelooze gastvriendschap
te zijn.

(10 Junij) Thans door eenen dag rustens en

door goede spijs zeer versterkt, vervolgden wij onzen weg ten 10 ure in den avond van den 10^{den} Junij. Nopens de opregte erkentelijkheid dezer inlanders geen twijfel meer voedende, hadden wij bij ons vertrek, al wat wij konden ontberen onder hen uitgedeeld. Hiervoor gaven zij ons echter weder eenen ruimen voorraad van visch mede, benevens eene overvloedige hoeveelheid traan, zoodat wij, voor het overige van onze reis meer dan genoeg hadden. Eenigen van hen verzelden ons tot *Pad-le-ak*, om ons de sleden te helpen trekken en ons te wijzen, waar hunne tenten in den zomer opgeslagen zouden worden. Bij het afscheid nemen, betuigden zij ons op nieuw hunnen dank en bleven ons vaarwel toeroepen, zoo lang wij hen konden hooren, en tot dat zij, door de oneffenheden van den grond uit ons gezigt waren.

Zij hadden ons geraten het spoor te volgen van eenen troep Eskimoos, die ons vooruit gereisd was, en deze raad bleek ons van vele dienst te zijn, in weerwil van mijne pogingen, om tegen dezen raad, eenen korteren weg te vinden. Ik had gedacht dat zij waren gaan visschen op eene plaats, die ons van den regten weg zoude afbrengen, en verwijderde mij daarom van het spoor, met oogmerk om den weg, langs welken wij vroeger gereisd waren, te vinden. Hierin werd ik echter volkomen verhinderd, door de ontzaglijke diepte van sneeuw en water aan dien kant, zoodat ik genoodzaakt was terug te keeren, en mij gelukkig moest achten, het spoor van mijne nog

vervolgden wij
vond van den
tentelijkheid de-
voedende, had-
wij konden ont-
voor gaven zij
orraad van visch
ge hoeveelheid
ge van onze reis
n van hen ver-
ns de sleden te
waar hunne ten-
en worden. Bij
ons op nieuw
rvel toeroepen,
, en tot dat zij,
ond uit ons ge-

or te volgen van
vooruit gereisd
n vele dienst te
ngen, om tegen
te vinden. Ik
visschen op een
n weg zoude af-
laarom van het
g, langs welken
en. Hierin werd
oor de ontzagge-
aan dien kant,
e keeren, en mij
van mijne nog

ongeziene gidsen te volgen. Dat deze keuze de beste was, bleek zeer kort daarna, toen er eene dikke mist opkwam, zoodat wij, zonder het spoor der vooruitgereide Eskimoos, midden op een meer zouden hebben moeten stilhouden, zonder naauwkeurig te weten waar wij ons bevonden en zonder met zekerheid eenen uitweg te kunnen vinden.

Wij kwamen den 11^{den} ten 8 ure des morgens, te *Tar-río-nit-yoke*, op 69° 41' 6" breedte en 92° 54' 21" lengte, en sloegen ons leger op aan de zuidzijde van het riviertje dat de wateren van deze reeks van meren in de zee voert. Het reisgezelschap van OW-WEN-YOO-AH was aan de overzijde, en zoodra zij onze aankomst bemerkten, waadde een van hen door de rivier, die tusschen vier en vijf voeten diep was, om ons eenige brandstof te brengen. Deze man was onze vriend OW-WEN-YOO-AH, die mij verhaalde, dat zij hier eenigen tijd wilden vertoeven om te visschen. Hij was, zeide hij, zeer teleurgesteld geworden door het niet aankomen van een talrijk gezelschap van zijne landgenooten, welke hij verwacht had hier te vinden. Ook had hij den vorigen dag eenige rendieren met hunne jongen nagejaagd, welke in de nabijheid van *Shag-a-voke* gezien waren geworden, doch deze jagt was vruchteloos afgegaan.

Toen wij des avonds op stonden om onze reis te vervolgen kwam de geheele familie van OW-WEN-YOO-AH bij ons. Zijne tegenwoordige vrouw en kinderen behoorden aan eenen anderen man, die zijn bijzonder vriend en een Angekok was, aan wien hij in den vorigen herfst zijne eigene twee

vrouwen geleend had. Zulk eene leening wordt bij de Eskimoos als een bewijs van hartelijke vriendschap aangemerkt, en men moet bekennen dat dit althans niet ten onregte is. Hij had de teruggave van dit paar vrouwen op deze plaats verwacht; maar de leener, SHOONG-UG-U-WUK had ze op eene rendierjagt met zich genomen, en deze woordbreuk scheen de voornaamste oorzaak der ontevredenheid van onzen vriend te zijn.

Indien wij voorheen onderstelden, dat dit gebruik, tot welks verontschuldiging zij het voorbeeld van het oude *Rome* zouden kunnen aanhalen, alleen tot de bewoners van *Repulse-baai* beperkt was, hadden wij thans voldoende redenen om te vermoeden dat het algemeen bij deze geheele natie in zwang is, althans bij de bewoners van geheel *Boothia*, zoo als wij nu dit land moeten noemen. Ik laat aan anderen het beoordeelen van de zedelijkheid van zulk een gebruik over, maar eene zaak was hier bij onbetwifelbaar, dat namelijk de vrouw hoegenaamd geene stem in zulk eene overeenkomst heeft. Zij werden gevolgelijk beschouwd als louter huisraad, even als in de vroegste tijden te *Rome*, en even als bij sommige hedendaagsche volkeren, die in beschaving meer naar de Eskimoos dan naar de Meesteresse der wereld gelijken.

Op deze plaats zagen wij kenteekenen van zulk eenen snellen dooi, dat de rivier, welke wij des morgens met het grootste gemak overgetrokken waren, thans onbruikbaar was. De stroom die van de meren nederkwam, had het ijs waarover men

gaan
zet.
den
om
wat
van
ren
In
den
niet
de g
was
gren
aan
terug
kom
en k
voor
de,
moge
ken
kust
hoog
dat
Het
eener
zen
gende
aange
en d
zijn.
On

eening wordt
an hartelijke
et bekennen
ij had de te-
ze plaats ver-
wuk had ze
en, en deze
zaak der on-

dat dit ge-
zij het voor-
nunen aanha-
pulse-baai be-
ende redenen
deze gehe-
bewoners van
land moeten
oordeelen van
over, maar
r, dat name-
in zulk ee-
evolgelijk be-
in de vroeg-
sommige he-
g meer naar
der wereld

en van zulk
elke wij des
etrokken wa-
pom die van
aarover men

gaan moest, verscheidene voeten onder water ge-
zet. Nergens was een droog plekje meer te vin-
den, want vermits er geen genoegzame stroom was
om den ijsdam aan zee te doorbreken, kon het
water nergens afloopen, dan door enkele holen
van zeekalven, die op verre na niet toereikend wa-
ren om eenen doortogt voor het water op te leveren.

Indien wij niet reeds hadden kunnen vermoeden dat zulke beletselen in dezen tijd van het jaar niet onverwacht konden zijn, waren wij thans door de gebeurtenis zelve overtuigd hoe noodzakelijk het was geweest, onzen togt tot de vroeger vermelde grenzen te beperken. Het is waar dat het gebrek aan levensmiddelen de dadelijke oorzaak van onzen terugtogt was geweest; thans echter bewees de uitkomst dat wij met het verminderen der rantsoenen en het bespoedigen van onze terugkomst dubbel voorzigtig hadden gehandeld. Hoezeer het ons griefde, en thans nog smartelijk valt dat wij in de onmogelijkheid waren om kaap *Turn-again* te bereiken, zagen wij thans dat wij het onderzoek der kust niet zouden hebben kunnen voltooien en hoogstwaarschijnlijk niet terugkeeren, al ware het dat het ons niet aan leefstogt ontbroken hadde. Het bleek nu ook, dat de toerusting voor zulk eenen togt van geheel anderen aard dan de onzen moesten zijn, en dat, indien in het volgende seizoen, nog zulk eene poging wierd aangewend, de hulpmiddelen geheel verschillend en de manschappen veel talrijker zouden moeten zijn.

Onder deze belemmeringen gaf OW-WEN-YOO-AE

ons den raad, dat wij om *Shag-a-voke* heen zouden gaan, omdat het water te diep was om over het ijs te kunnen komen. Dit zoude ons echter veel verder van het schip gebragt hebben, en daar het mij ook bekend was dat het ijs aan den ingang der kreek, welke ik passeren moest, zeer slecht was, besloot ik eene poging te doen om de baai op deze plaats te doorwaden, daar de afstand niet meer dan 2 mijlen was. Ik liet derhalve al de gaten in de boot van vellen digt maken, en nadat wij er onze bagaasje in gestuwd hadden, vingen wij ten 10 ure dit tweeslachtige gedeelte van onzen togt aan. Het bleek nu dat het water nergens hooger dan tot de knie stond, en ter naauwernood onze boot vlot kon houden; maar wij konden zonder moeite tegen middernacht de overzijde bereiken. Het zoude ons inderdaad aangenaam zijn geweest indien deze ondergeloopene weg langer geduurd had, want het viel ons zeer zwaar over den steilen puntigen landrug te komen, die tusschen dit water en de *Too-nood-leed-baai* gelegen is.

In deze baai was daarentegen het reizen zoo gemakkelijk als wij het ergens gevonden hadden. Het water, waardoor hier insgelijks de oppervlakte overstroombd was, had de sneeuw ontbonden, en was vervolgens door de scheuren welke door de eb en vloed ontstaan waren, afgeloopen. Wij vonden hier dus eene effene vlakte van glad ijs, en hier kwamen wij met groote snelheid over heen, niet zonder te wenschen dat wij zulk eene baan op meer plaatsen, zoo wel op de heen- als terugreize, hadden mogen ontmoeten.

De rivier *Ang-ma-look-took* bleek thans veel uitgestrekter te zijn dan ik vermoed had, en daar hier zeer vele sporen van voetgangers en sleden als ook bewaarplaatsen van levensmiddelen waren, hield ik dit oord voor eene der belangrijkste visch-plaatsen der Eskimoos.

(12 Junij) Ten 8 ure in den avond hielden wij stil op $69^{\circ} 48' 10''$ breedte en $92^{\circ} 23' 9''$ lengte, op een klein rotsachtig eiland; wij waren zeer vermoeid, voornamelijk door den moeilijken arbeid van het waden over het ijs. Hier vonden wij de *Saxifraga oppositifolia* in den bloei; het was de eerste die wij in dit voorjaar gezien hadden, doch later vernamen wij dat deze plant in de nabijheid van ons schip reeds vroeger bemerkt was geworden.

Het was bijna middernacht eer wij weder op marsch waren; in het eerst vonden wij den weg zeer ruw, hier en daar hompelige blokken ijs en elders weder diepe poelen die half bevroren waren, maar zoodra wij het vaste land bereikten was de weg veel gemakkelijker, en ook onze moed en krachten werden meer en meer opgewekt naarmate onze afstand van het schip verminderde. Ten 7 ure in den morgen (13 Junij) kregen wij het in het gezigt; waarop ik het laatste rantsoen rum aan mijne reisgenooten uitdeelde; wij heschen onze vlag en kwamen ten 8 ure, wel is waar zeer vermoeid en vermagerd, maar evenwel gezond en wel gemoed weder aan boord.

Dertigste Hoofdstuk.

VERVOLG VAN HET JOURNAAL. — OVERZICHT VAN DE
MAAND.

(14 Junij 1830) Eene frissche koelte uit het westen maakte de koude zeer gevoelig, en de thermometer daalde tot 33° , met sneeuwbuijen. Dit verhinderde ons niet ons werk voort te zetten, zoo min heden als den volgenden dag (15 Junij) toen er veel meer sneeuw viel. Zij bleef slechts op het ijs liggen, maar smolt op het land dadelijk weg. Des anderen daags (16 Junij) was er geene verandering in het weer, zoodat wij eenen lateren zomer begonnen te vermoeden dan wij eerst verwacht hadden, te meer omdat het ijs sedert eenige dagen geene merkelijke verandering ondergaan had. De thermometer stond des nachts veelal beneden het vriespunt, en de grootste warmte bij den dag was den 15^{den} Junij 50° geweest.

(17 Junij) Heden was de weersgesteldheid beter en bestendiger, maar het was nog even koud. Twee inlanders kwamen een paar zeekalven brengen, die ons zeer welkom waren, omdat wij nu eene menigte honden te voederen hadden. Zij hadden op de *Controleurs-eilanden* eene goede vangst gehad. Nadat ik hen op de gebruikelijke wijze beloond had, schonk ik aan IKMALLIK eenen souverain, om dien aan zijnen hals te dragen, als het

uk.

ERZIGT VAN DE

te uit het wes-
y, en de ther-
uwbuijen. Dit
ort te zetten,
dag (15 Junij)
ij bleef slechts
et land dadelijk
) was er geene
ij eenen lateren
wij eerst ver-
ijs sedert eeni-
ring ondergaan
achts veelal be-
ste warmte bij
weest.

esteldheid beter
og even koud.
eekalven bren-
omdat wij nu
dden. Zij had-
e goede vangst
uikelijke wijze
k eenen souve-
dragen, als het

afbeeldsel van ons groot opperhoofd; ik verzocht hem dit geschenk te willen bewaren, om het te eeniger tijd aan Europeanen te vertoonen, die hier mogten aanlanden. Het was niet waarschijnlijk dat hij dit geldstuk zoude uitgeven, wat er ook mogt gebeuren; maar zoo hij de wezenlijke waarde van de gift gekend, en geweten had hoe veel hout en ijzer, vischhaken, bijlen, messen of naalden hij daarvoor bekomen konde, zou hij zonder twijfel verbaasd hebben gestaan. Ik moet ook niet vergeten te melden, dat de twee gidsen met vele dankbetuigingen voor de ontvangene geschenken en genotene vriendschap, afscheid van ons namen, en hunne hoop te kennen gaven, dat zij ons weldra mogten wederzien. Wij vernamen van IKMALLIK, dat al de overigen naar het zuiden waren vertrokken, uitgezonderd zijne eigene en nog eene familie, welke nog eenigen tijd op de *Controleurs-eilanden* zouden vertoeven. Hij noemde ons de inlandsche namen van de vogels, welke wij geschooten hadden; deze namen waren nabootsende klanken van het geluid of geschreeuw der onderscheidene dieren. Allen vertrokken met de belofte van ons weder te komen bezoeken.

(18 Junij) Wij hadden fraai weer, maar het vroom in den morgen en in den avond. Het gewone werk werd voortgezet, en de sloepen van sneeuw ontbloot. Sommigen van het volk klaagden over verkoudheid en jicht, waarvan zij door een stoombad genezen werden. (19 Junij) Op dezen Zaterdag was het des morgens koud, en in den loop van den dag viel er zware regen. Ge-

lukkig was men met het breeuwen van het dek gereed, zoodat de regen het volk om laag niet hinderen kon.

(20 Junij) Het weer scheen met den Zondag eene plotselinge omkeering ondergaan te hebben; de regen had des nachts opgehouden, en de lucht was helder en zacht, terwijl de thermometer, op het midden van den dag, tot 62° rees, en 7 uren lang den stand van 60° behield. De sneeuw begon dus weder grootendeels te verdwijnen en de stroomen stortten van de bergen af. Na de kerkdienst ging het volk aan land om eene wandeling te doen. Zij bragten een fraaijen ijsduiker mede en gaven berigt dat zij verscheidene hazen en veel wild gevogelte gezien hadden. Wij verzamelden ook eenige insekten. Het ijs rondom het schip was grootendeels los gebroken.

(21 Junij) De Maandag was mistig, met stofregen; het bleef doojen schoon het minder warm was. Wij schoten andermaal eenen ijsduiker, en twee fraaije eendvogels. Men maakte voorbereidselen tot een reisje om de kust ten zuid-oosten op te sporen, en het volk aan boord was met het gewone werk bezig. Den volgenden dag (22 Junij) was het tot den avond mistig, met noord-oosten wind; daarna werd het helder. Het bakboordszwaard werd vastgemaakt en de voorbereidselen tot de landreis voltooid, om zoo het weer gunstig was, den volgenden dag te vertrekken.

(23 Junij) Het was fraai weer. De slede en de boot werden klaar gemaakt, en de victualie daarin gestuwd; na dat het volk ontbeten had. De eerste

stuurman nam tien man met zich, om de slede 10 mijlen vooruit te trekken, waarna zij des avonds ten 8 ure weder aan boord kwamen. Ten 9 ure ging de kommandeur aoss met vier man van boord, de honden met zich nemende, met het voornemen om, zoo dra zij de vooruit getrokken slede bereiken, den togt voort te zetten. De terug gekeerde manschappen hadden eenige eendvogels geschoten en rendieren gezien. Deze laatsten waren trapsgewijze in grooter getal voorbij gekomen; want sedert kort hadden wij er velen gezien, schoon wij vroeger alleen hun spoor ontwaarden.

(24 Junij) Dezen morgen was het zeer fraai weer, maar tegen den middag kregen wij regen en sneeuw tot middernacht. Het was hier, ondanks den almanak, geen St. Jan, en zoo de gebruikelijke viering van dien dag hier bekend hadde geweest, zou het moeilijk of liever onmogelijk geweest zijn, om hout voor vreugdevuren te vinden. Intusschen deed de dooi eene goede hoeveelheid water van het bovendek in het ruim vloeijen, hetwelk afkomstig was van de sneeuw, die nog aan de boorden van het schip zat; wij waren genoodzaakt het met de groote pomp weder naar buiten te krijgen; de andere pompen waren nog niet vrij van ijs. De dokter, die onze reizigers uitgeleide had gedaan, kwam vroegtijdig dezen morgen (25 Junij) aan boord, met eene roodgans, en wij zagen heden den eersten zwaan in dit seizoen. Thans begonnen zich ook troepen van eendvogels te vertoonen.

Nu en dan bleef het sneeuwen, schoon het

zacht weer was. Het volk was bezig met het weghakken van het ijs aan de bakboordzijde van het schip, om het regt over eind te krijgen. Hierdoor rees het schip veertien duim. De thermometer was des nachts 34°. Des Zaturdags (26 Junij) stond hij met middag op 62°. Zulk een groot verschil is er in deze gewesten tusschen dag en nacht, en wel in het midden van den zomer; als om dit nog sterker te doen blijken, daalde hij des nachts weder tot beneden het vriespunt. Het is eene beurtelingsche heerschappij van de zon en van het opeengestapelde ijs. Al wat de eerste te weeg brengt, is van korten duur; de warmte neemt een einde zoodra de groote bron daarvan in zijnen loop aanvangt te dalen. Ik vond gelegenheid om een net te plaatsen waar een waterstroom in het naastbij gelegene meer uitliep, maar ik ving geen visch; zelfs kregen wij er geen enkelen te zien. Wij vonden een ganzen ei, hetwelk bewijst dat zij hier broeijen. Velen dezer vogels werden gezien en een geschoten. Het schip was eindelijk bijna perpendicular.

(27 Junij) Niets merkwaardigs had er heden (Zondag) plaats. Het volk bekwam verlof om op hunne wandeling, na kerktijd, op het wild te schieten; zij bragten vijf eendvogels en eenen ijsduiker mede.

(28 Junij) Het sneeuwde, en werd kouder, zoodat de temperatuur van den nacht tot het vriespunt daalde. In den loop van den dag voltooiden wij onze voorbereidselen voor het reisje van den volgenden. (29 Junij) Des morgens dreigde de sneeuw

ons vertrek te verhinderen , maar met den middag werd het helder weer , en wij zonden zeven man vooruit met de slede , eene boot , onze bagaadje , en voor zes dagen victualie ; de plaats waar zij moesten stil houden was de noord-westelijke kreek. Ik volgde hen ten 7 ure , met den scheepsdocter en drie man. Wij ontmoetten weldra een van ons volk , die terug kwam ons te berigten dat de slede gebroken was. Hij was teruggezonden geworden met drie man en eenen hond , om eene nieuwe van boord te halen. Zij hadden niet verder dan 6 mijlen kunnen komen , zijnde eene mijl aan deze zijde van de noordelijke hutten , waar de bestemde plaats was. Dit verhinderde ons echter niet onzen weg te vervolgen ; daar thans ons voornaamste doel het vangen van visch was , waartoe wij ons van de noodige gereedschappen hadden voorzien. (30 Junij) Om het dagverhaal van deze maand te voltooijen behoef ik slechts te zeggen , dat het nog op den laatsten dag sneeuwde , met de zelfde lage temperatuur in den nacht en eene stijve koelte. Ik zal dus het gewone overzicht geven , om het verslag van ons uitstapje niet te moeten afbreken.

Het vereischt naauwelijks melding , dat deze maand zeer ongunstig was geweest voor onze uitzigten om vroegtijdig met het schip te kunnen vertrekken. Te *Port-Bowen* , 200 mijlen verder om de noord was er reeds den 7^{den} dezer maand regen gevallen , terwijl wij de eerste buijen niet voor den 19^{den} gekregen hadden , welke daarenboven door vorst en sneeuw gevolgd werden , zoodat alles weder tot den

zelfden toestand terugkeerde als in het begin van Junij. Op verscheidene plaatsen was het ijs wel veel dunner geworden, maar over het geheel was het nog zeer dik en sterk.

Intusschen was toch de weêrsgesteldheid voor onze landreizigers voordeelig geweest. De kommandeur Ross was in het geheel niet in zijne reis belemmerd geworden, en zijne rapporten luiden gunstig. Een der vruchten van zijnen togt was dat de eindpalen van onze toekomstige nasporingen door zijn onderzoek veel nader bij ons waren gebragt.

Onze verstandhouding met de Eskimoos was door hunne verhuizing merkelyk verflaauwd, maar telkens wanneer wij een of meer van hen ontmoeten was het met de vertrouwelijkste vriendschap. Zij waren in hunne jagt niet gelukkig geweest, en hadden ons derhalve geene zeekalven kunnen brengen, maar wanneer zij zich in nood bevonden, en wij in staat waren hun eenigen voorraad te verschaffen, deden wij dit gaarne; waartegen wij alle bedenkelijke bewijzen van dankbaarheid en vriendschap van hen ontvingen. Inderdaad met de eenige uitzondering van misverstand bij gelegenheid van het sterfgeval van den knaap, waarin hunne dwaling naderhand volkomen erkend en herroepen werd, en behalve eenige tamelyk verschoonbare en niet veel beteekende kaperijen, hadden wij altijd reden gehad om met het karakter en de manieren dezer natie, niet alleen jegens ons, maar ook onderling jegens elkander, volkomen te vreden te zijn. Ik heb reeds eene menigte voorbeelden van hunne vriendelykheid, van hunne hulpvaardigheid

in het voorttrekken van hulpeloozen op sleden , en van hunne zorgvuldigheid voor hunne kinderen aangevoerd. En zoo zij ons toeschenen een vrede-lievend goedhartig volk te zijn , werd dit bevestigd door de eensgezindheid in welke zij bestendig met elkander leefden. Zelfs ten opzichte van hunnen grootsten schat , namelijk levensmiddelen , schier het eenige en het hoogste genot van wilde volken , legden zij geene hebzucht aan den dag. Ik heb geene redenen gevonden om naderhand van dit oordeel terug te komen , of het als voorbarig aan te merken , ofschoon het niet zeer strookt met de karakterschets welke andere reizigers van sommige andere stammen der Eskimoos gegeven hebben. De tijd zal uitspraak doen wat de juiste waarheid is.

De vertimmeringen en toerusting van het schip waren zoo ver gevorderd , dat wij blijkbaar gereed zouden zijn lang voor dat ons dit zoude kunnen baten. Ofschoon de gezondheid der equipage over het algemeen goed was , waren er drie of vier bij , die zulk eene vatbaarheid voor scorbut hadden , dat wij genoodzaakt waren hunne dieet en leefwijze daarna te regelen. Zij hadden sedert een geruimen tijd buitengemeen vele vermoeijenssen ondergaan , maar alle zwaarigheden met de grootste tevredenheid verduurd.

De waarnemingen en opnemingen waren voortgezet geworden ; de eerstgenoemden betroffen gedeeltelijk de miswijzing en afwijking der kompasnaald. De hoogste temperatuur was in deze maand 62° plus , en de laagste 28° geweest ; de gemiddelde temperatuur gevolgelijk 36° 78'. Ik behoef hier

de vergelijkingen niet te herhalen , tusschen onze thermometershoogten en die , welke onze reizigers op hunne onderscheidene togten hadden waargenomen.

Onze jagt had weinig opgeleverd : echter hadden wij eenige dieren voor onze verzameling opgedaan. De onafgebroken jagt der Eskimoos , gepaard met de vervolging der wolven , schenen de rendieren te verhinderen , zich in onze nabijheid op te houden ; en de zelfde oorzaak dreef waarschijnlijk ook de bisam-ossen , en ook de hazen verre van ons weg , naar plaatsen waar zij in woeste eenzaamheid veiliger en geruster konden zijn.

Een en dertigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN EENEN TOGT TER VISCHVANGST TEN BEHOEVE DER EQUIPAGE EN TERUGKOMST AAN BOORD.

(29 Junij 1830) Toen wij dan de plaats bereikt hadden waar de slede ons wachten moest , ontmoetten wij onverwachts twee groote witte beeren , eer wij het einde van het meer bereikt hadden ; daar wij echter onze geweren slechts met hagel geladen hadden , waren wij in de noodzakelijkheid om hen te ontwijken. Men weet dat het niet vei-

lig is den ijabeer aan te randen, zonder wel gewapend te zijn. Wij ontmoetten vervolgens de manschappen, die met de gebroken slede terug kwamen, en kwamen eindelijk aan de boot, waar de ammunitie en het vischgereedschap geborgen was geworden. Van daar gingen wij over het ijs, hetwelk vol scheuren en gaten was.

(30 Junij) Vroeg in den morgen bereikten wij den hoek, die den ingang der baai vormt, welke wij voor de uitwatering van de rivier hielden, waarin wij voornemens waren te visschen; maar wij waren verplicht de tent op te slaan, omdat het zwaar begon te sneeuwen, en de wind hard uit het noorden woei. Daar wij ons echter op eene beschutte plaats bevonden, konden wij ons middagmaal koken en ons te rust begeven. Wij hadden twee eenden en een kievit geschoten, en eenige rendieren gezien. Het land was op deze plaats ruw en van sneeuw ontbloot, en zonder eenig plantgewas. Wij vonden het ijs hier en daar zoodanig dun, dat het gevaarlijk was, ongerekend de menigte walcken en scheuren die wij overal aantroffen.

Na het schaften ten 5 ure des avonds, begaven wij ons naar den inham, die naar het noord-oost liep; nadat wij 5 mijlen over het ijs waren gegaan, verdeelde zich deze zee-arm in twee takken, waarvan de een zich noord en de andere noord-noord-oostwaarts strekte. Wij volgden dezen laatste tak eene mijl, tot aan het einde daarvan. Hier beklommen wij eenen hoogen berg, waar wij zagen, dat de noord-westelijke tak eene noord-oostelijke rigting aannam, als of hij zich ten noorden

met den grooten inham ging vereenigen, waarvan zijn zichtbaar einde niet meer dan eene mijl verwijderd konde zijn.

Wij hadden hier eene aanzienlijke rivier verwacht, maar wij vonden er geen; alleenlijk was er een klein meer, aan welks oevers wij de overblijfselen van sneeuwhutten voeden. Ook scheen het wild hier overvloediger te zijn, dan gewoonlijk in zulk eene woeste streek het geval was, en onze jagt leverde ons eenige meeuwen en eenden, die ons bij onzen eentoonigen kost zeer welkom waren. De berg die den anderen inham bepaalde, was even als die, welken wij beklommen hadden, naakt en ruw, en langs den oever der baai liep een smal water opwaarts, hetwelk men met het oog konde volgen, uitgezonderd op twee plaatsen, waar punten van het land uitstaken. Op deze wandeling kregen wij eenige zware regenbuijen, en eindelijk werd het zoo mistig, dat wij niets verder van het land konden onderscheiden.

(1 Julij) Wij keerden dezen morgen ten 2 ure terug, om in de tent een weinig rust te nemen, terwijl er een storm uit het noorden woei. Ik vertrok vervolgens met den dokter en een matroos, om de kust ten westen te onderzoeken en eene rivier op te sporen. De kust volgende, kwamen wij aan een eiland in het zuidelijk gedeelte van den inham, en daarna aan twee punten, in welker nabijzijnde baaijen slechts zeer kleine riviertjes uitliepen. Vervolgens passeerden wij nog twee punten aan onze regter-, en drie eilandjes aan onze linkerzijde, tot dat wij eindelijk aan den arm der

nigen, waarvan
ene mijl verwij-

rivier verwacht,
ijk was er een
de overblijfselen
scheiden het wild
woonlijk in zulk
en onze jagt le-
len, die ons bij
waren. De berg
, was even als
den, naakt en
ai liep een smal
t het oog konde
sen, waar pun-
deze wandeling
en, en eindelijk
s verder van het

orgen ten 2 ure
rust te nemen,
orden woei. Ik
en een matroos,
leken en eene ri-
de, kwamen wij
gedeelte van den
aten, in welker
sine riviertjes uit-
j nog twee pun-
landjes aan onze
aan den arm der

zee en aan de uitwatering der rivier kwamen, welke vroeger door den kammandeur moss onderzocht waren geworden. Daar zij nog met ijs bedekt waren, begaven wij ons naar de noordkust, terwijl de grond allengs hooger werd naarmate wij voortgingen. Op 3 mijlen afstands kwamen wij aan twee kleine meren.

Ik verliet hier mijne reisgenooten om hen niet te vermoeijen, en ging nog eene mijl verder over een meer tot aan den top van den hoogsten berg. Van hier zag ik het einde van den noordelijken tak van de kreek, die ik den vorigen dag onderzocht had, en daar voorbij een tweeden tak verder noordwaarts, dien ik insgelijks op 7 mijlen afstands duidelijk zien konde. Na verloop van 2 uren keerde ik naar mijne reisgezellen terug en kwam met hen bij onze tent aan.

Terwijl wij hier uitrustten, zagen wij eenen man over de baai trekken. Wij deden een schot, om ons door hem te doen opmerken. Hij scheen voor een oogenblik verschrikt te zijn, maar bleef weldra staan en zag naar ons om, waarop onze dokter terstond naar hem toe ging, en zijn geweer, tot teeken van vriendschap, wegwierp. Dadelijk wierp de Eskimoo ook zijn boog en pijlen en spies ter aarde, en toen zij elkanderen ontmoetten bleek hij onze vriend AWACK te zijn. Ik overreedde hem om ons naar de tent te vergezellen, en gaf hem mijn geweer te dragen om hem des te meer vertrouwen in te boezemen. Wij hadden 13 uren gemarcheerd, en waren blijde dat wij een middagmaal vonden, waaraan wij onzen vriend verzoch-

ten deel te nemen. Hij meldde mij dat het reisgezelschap van zijnen oom IKMALLIK aan eene rivier gelegerd was, die 10 mijlen verder in de baai uitliep. Wij besloten derwaarts te gaan hetwelk hem zeer verheugde.

Onze tent en bagaasje werden onverwijld met de boot en het net op de slede gepakt, en wij gingen met frisschen moed weder op marsch; wij passeerden verscheidene eilanden en hoeken, tot dat wij aan een dier aangespoelde dammen kwamen, welke ik vroeger beschreven heb. Nadat wij dezen dam gerond hadden, zagen wij de rivier, en de hutten der inlanders omtrent eene mijl van ons op den noordelijken oever. Op verlangen van onzen gids, gaven wij onze aankomst door een geweerschot te kennen, hetwelk een algemeen gejuich te weeg bragt. Ik liet de slede achter en was in korten tijd in het dorp, waar ik door onzen vriend IKMALLIK met opene armen ontvangen werd.

Van hen vernam ik dat het seizoen om in de rivier te visschen verlopen was, en dat zij op het punt waren om naar de meren te vertrekken, maar dat zij nog eenen dag wilden wachten, indien wij bij hen wilden blijven. Nu kwam onze slede aan, en wij sloegen onze tent op, terwijl zij de hunnen weder in orde bragten. Zij waren vier huisgezinnen sterk, en gaven eene uitbundige vreugde te kennen, toen ik onze vlag op de hut van IKMALLIK, in plaats van op de mijne liet hijschen. Wij ontvingen van hen eene partij visch, waaronder twee fraaije zalmen, welke wij in onze draagbare

dat het reisge-
n eene rivier
in de baai
gaan hetwelk

verwijld met
oakt, en wij
marsch; wij
hoeken, tot
ammen kwa-
heb. Nadat
gen wij de
omtrent eene
er. Op ver-
ze aankomst
welk een al-
liet de slede
dorp, waar
opene armen

n om in de
at zij op het
ekken, maar
indien wij
e slede aan,
zij de hun-
vier huisge-
ge vreugde
van IKMAL-
chen. Wij
waaronder
e draagbare

kombuis heerlijk toebereidden. De inlanders be-
schouwden dit werk met verwondering, vooral toen
zij zagen dat wij in zeer korten tijd, den eenen
gekookt en den anderen gebraden hadden.

Zij hadden ons voorgesteld met ons het middag-
maal te houden, hetwelk wij derhalve niet konden
weigeren, schoon wij niet wisten wat wij met on-
ze kleine kombuis voor zulk een talrijk gezelschap
zouden gereed maken. Alle twaalf werden even-
wel in onze tent genoodigd, die met onze vijf per-
sonen meer dan toereikend volgepropt was. Maar
wij werden spoedig uit de verlegenheid van het
koken gered, want onze gasten wilden hunne visch
liever rauw nuttigen. Ons beiderlei maal was der-
halve bijna in den zelfden tijd gereed. In de hoe-
veelheid was echter een verbazend verschil; want
terwijl anderhalve zalm volkomen genoeg voor ons
Engelschen was, werden twee zulke visschen ge-
heel door eenen enkelen Eskimoo verslonden. Met
zulk eene gulzigheid of liever onverzadelijke vaat-
zucht is het niet te verwonderen dat zij hun ge-
heele leven met het opsporen en aanschaffen van
levensmiddelen doorbrengen. Ieder van de Eski-
moos had veertien ponden rauwe zalm gegeten,
en dit was nog maar eene kleine peuzeling voor
hen, of eene soort van nageregt, uit vriendschap
voor ons, nadat zij hun gewoon middagmaal geno-
ten hadden. Evenmin is het te verwonderen dat
zij dikwijls ten proef aan hongersnood zijn: met
eene meer verstandige verdeling van hunne spij-
zen, met een weinig overleg voor den dag van
morgen, zoude een en hetzelfde distrikt het dub-

bele getal van menschen kunnen onderhouden, zonder immer aan gebrek blootgesteld te zijn. De veelvraat of gulzigaard, hoezeer door dezen naam zelden geschandvlekt, mag nog een voorbeeld van matigheid in vergelijking dezer Eskimoos genoemd worden. Ondanks hunne menschelijke rede zoude dit volk, indien zij zich altijd van toereikenden voorraad konden voorzien, ongetwijfeld den veelvraat en ook den *Boa-constrictor* nog verre overtreffen.

Het zij de overdrevene berigten van kapitein COCHRANE al of niet gegrond zijn, de verslindzucht van de wilden van het noorden der beide vaste landen, is ten overvloede bekend. Maar er is een vraagstuk dat niet genoeg onderzocht is, en waaromtrent ik, uit hoofde mijner al te geringe kennis van geneeskunde, geene uitspraak doen kan, of liever niet veel zeggen durf, terwijl vroegere reizigers en natuurkundigen daarover, zoo ver ik weet, niets van belang medegedeeld hebben. Men heeft ondersteld dat deze noordlanders met eene buitengewoon sterke maag begaafd zijn; maar de Boschman of het zoogenaamde *Boschmannetje* van het zuidelijk gedeelte van *Afrika* heeft eene even krachtige spijsvertering, en kan even goed de beide uitersten van oververzadiging en van gebrek doorstaan. Het kan ook ten minste in zekeren graad waar zijn, dat de strengheid van deze luchtstreek meer voedsel vereischt dan een meer gematigd klimaat, en dat in het barre noorden vooral vette en olieachtige spijsen gevorderd worden, gelijk ik reeds vroeger heb aangemerkt. Maar de bewoners der Alpische gewesten van het zuid-

lijke *Europa* vereischten zulk eene onmatigheid van voedsel niet; zelfs de bevolking van *Lapland* en van het noordelijke gedeelte van *Noorwegen* zijn zulke buitensporige eters niet, en de *IJslanders* even zoo min. Het is waar, dat in *Noorwegen*, de landman zich grootendeels met melk en brood van de slechtste hoedanigheid vergenoegt; en evenwel vindt men niet, dat een dezer volken minder sterk, of minder bekwaam tot zwaren arbeid zijn dan de *Eskimoos*, terwijl zij in gezondheid en langdurigheid van leven geenzins beneden deze laatste staan.

Indien derhalve zulk eene buitensporige verbruiking van spijsen, en wel van de meest voedzaamste, bij eene vergelijking met andere volken in gelijksoortige koude klimaten, niet noodzakelijk blijkt te zijn, is de tegenstrijdigheid nog grooter wanneer wij de *Eskimoos* met sommige natiën in de heetere gewesten vergelijken. De *Arabier*, die dagelijks slechts een weinig garstemeel nuttigt, weerstaat zwaarder vermoeienis dan de *Eskimoo*, die welligt in dien zelfden tijd twintig ponden vleesch en traan gebruikt, terwijl de eerste nog bovendien sterker en werkzamer is. Meer zulke vergelijkingen kunnen gemakkelijk door iederen gemaakt worden die met de verschillende volken der aarde niet geheel onbekend is. Het is de taak der geneesheeren om deze verschillende wijzigingen in de kracht der maag en der lichaamsgesteldheid van den mensch te verklaren; maar zij moesten ons ook verklaren wat er wordt van het geen blijkbaar overbodig is. Wij waren allen even

goed gevoed met een pond zalm als deze Eskimoos met twintig.

Wat men hiervan ook moge zeggen, het schijnt zeker dat deze verbazende kracht van spijsvertering het gevolg moet zijn van oefening en gewoonte, en wanneer deze gewoonte eenmaal aangenomen is, brengt ongelukkigerwijze, eene vermindering van spijsen, verzwakking en honger te weeg. Dit wordt volkomen bewezen door de eellust der Canadasche bootslieden. De Eskimoo is een verslindend dier, die geen ander genot dan eten kent; en door geen verstand noch grondbeginsel bestuurd zijnde, eet hij zoo lang hij kan, en al wat hij krijgen kan even als de gier en de tijger. De halve wilde Canadaan verslindt insgelijks al wat hij bekomen kan, zonder in kracht of gehardheid tegen vermoeijenissen iets te winnen, ofschoon hij zijn voedsel niet verminderen kan zonder zich zwakker te gevoelen, en ook niet lang genoeg zulk eene vermindering wederstaan kan, om zijne maag allengs weder tot haren natuurlijken staat terug te brengen. Evenwel is hij met zes ponden vleesch, of acht pond visch per dag, niet in staat om meer arbeids te verrigten dan de Engelschman, die na een weinig oefening zoo veel verrigt als hij, schoon hij zich dagelijks met een pond vleesch of iets meer visch toereikend voeden kan.

Om van deze aanmerkingen terug te komen, wij aanschouwden met niet weinig vermaak hunne gebruiken bij het middagmaal. Nadat zij den kop en den ruggegraat van twee visschen afgenomen hadden, werden dezen aan JEMALLIK en TALLAHU, als

eze Eskimoos

, het schijnt
spijsvertering
n gewoonte,
aangenomen
vermindering
te weeg. Dit
tlust der Ca-
een verslin-
n eten kent;
insel bestuurd
n al wat hij
iger. De hal-
ks al wat hij
ehardheid te-
ofschoon hij
ler zich zwak-
noeg zulk een
n zijne maag
staat terug te
nden vleesch,
staat om meer
man, die na
ls hij, schoon
eesch of iets

e komen, wij
ak hunne ge-
ij den kop en
genomen had-
TALLAHU, als

de oudsten, overhandigd, die het ligchaam over-
langs in twee deelen sneden, waarna ieder de-
zer deelen wederom in twee gelijke lange portien
gesplitst werden. Deze lange deelen werden ver-
volgens opgerold, in de gedaante van een' worst
van twee duimen diameter, waarvan een van hen
het eene einde in den mond stak, en het met een
mes, zoo dicht bij den mond afsneed, dat hij ge-
vaar liep van zijnen neus te kwetsen; het lange
einde werd vervolgens aan den naastzittenden Eski-
moo overhandigd, die er op dezelfde wijze mede
te werk ging, en zoo vervolgens tot dat het geheele
stuk verbruikt was. Een van hen at naderhand
het overschot van een onzer borden op, en toeval-
lig limoensap in den mond krijgende, trok hij al-
lerlei wonderlijke gezigten, hetwelk aan de over-
igen niet weinig stof tot lagchen gaf. De mensch
schijnt zoo als men hem wel eens genoemd heeft,
een lagchend dier te zijn, zelfs in landen, waar
hij niet verre boven zijne viervoetige minderen ver-
heven is.

Wij gingen vervolgens eene proef met ons sleep-
net nemen, schoon zij ons verzekerden, dat wij
niets zouden vangen, terwijl zij ons echter beloof-
den om van hunnen voorraad te zullen mededee-
len. Hunne voorspelling werd bevestigd; want in
drie worpen vingen wij slechts een half dozijn klei-
ne visschen, Kanayoke genaamd, terwijl er bij den
laatst ophaal niets dan een grooten steen in het
net lag. Hierover ontstond bij hen een luid gelach,
maar indien dit voorval hun geen hoog denkbeeld
van onze bekwaamheid in het visschen kon geven,

had het ook het voordeel, dat de Eskimoos ons niet om het net verzochten. De roem dien wij met visschen verloren hadden, werd op de jagt dubbel door ons herwonnen, want wij schoten eene witte meeuw en een' wilden eendvogel in de vlugt. Daar wij hun van deze en andere vogels, welke wij geschoten hadden, een geschenk maakten, werd hierdoor onze vriendschap meer dan immer, bevestigd. Na 24 uren wakens en arbeidens, moesten ten minste de inlanders zich te rust begeven, weshalve ik hen allen naar hunne kooijen zond, en met hen afsprak dat wij elkander weder zouden zien, wanneer de zon in het zuiden stond.

Den 2^{den} Julij ging ik met IKMALLIK naar een der kuilen, waarin zij hunne bevroren visch bewaren; en bemerkende dat er niet minder dan een veertigtal zalmen in konde zijn, bood ik hem een groot mes voor den geheelen voorraad, hetwelk hij gereedelijk aannam. Hij was altijd een der meest tevreden onder onze koopers geweest, en de anderen raadpleegden zijn voorbeeld, zoodat de twee andere Eskimoos mij hunnen voorraad tot den zelfden prijs aanboden. Indien ik geweten had hoeveel visch er was, zoude ik zulk een' geringen prijs niet hebben durven bieden, want bij onderzoek vond ik honderd en twintig stuks zalm, ieder door elkander gerekend, van vijf pond, zoodat ik een ton visch voor de onbeduidende waarde van zeven en een halven schelling kocht.

Wij hadden dus meer dan wij vervoeren konden; daar echter deze verse visch hoogst wenschelijk tot de gezondheid der equipage was, waar-

Eskimoos ons
dien wij met
de jagt dub-
shoten eene
el in de vlugt.
ogels, welke
maakten, werd
immer, beves-
ens, moesten
egeven, wes-
ven zond, en
veder zouden
stond.

naar een der
sch bewaren;
dan een veer-
ik hem een
, hetwelk hij
een der meest
et, en de an-
odad de twee
tot den zelf-
sten had hoe-
een' geringen
ant bij onder-
s zalm, ieder
d, zoodat ik
waarde van

ervoeren kon-
hoogst wen-
ge was, waar-

onder sommigen door scorbut bedreigd werden, namen wij onderscheidene maatregelen om er zoo veel van aan boord te krijgen als mogelijk was. Van de bedden van zeekalfsvel maakten wij twee zakken, waarbij ons nog een derde geleend werd, zoodat wij nu twee honderd en tien stuks zalmen konden inpakken, terwijl wij de overigen tot ons eigen gebruik bestemden. Het bod van twee stukken hout om een werpspies en een sloepsriem te maken, bezorgde ons nog het gebruik van vier honden, en de hulp van drie inlanders, die nu op de terugreis onze bagaadje zouden helpen vervoeren, en vervolgens de honden, met de toegezegde belooning zouden terug brengen.

Nadat wij allen, gelijk te voren, gezamenlijk het middagmaal hadden gehouden, maakten wij ons gereed om te vertrekken, toen de Eskimoos ons toeriepen dat zij ons wilden laten zien, hoe zij de zeekalven doodden, te gelijker tijd naar een dezer dieren, van eene ongemeene grootte wijzende, dat eene halve mijl van ons op het ijs door hen ontdekt werd. Acht Eskimoos gingen daarop langs de kust heen, en naderden het dier langzaam, tot dat het zijnen kop ophief. Hierop bleven de voorsten stilstaan, en joelden zoo luid zij konden; waarop drie anderen met eene ongelooflijke snelheid kwamen toeloopen, maar juist op het oogenblik, toen de aanvoerder zijne spies ophief om het dier te treffen, dook het plotseling in eene scheur van het ijs en verdween. Wij hadden nog niet vergeten, hoe zij ons hadden uitgelagchen omdat onze vischvangst zoo slecht afgelopen was;

maar daar wij zelven thans bij het ontsnappen van het zeekalf schade leden, hadden wij geene lust, om hun met de zelfde munt te betalen.

Zij toonden ons vervolgens, op welke wijze zij gewoon zijn zalm te vangen. Het wapen dat zij hierbij gebruiken, is eene speer, met twee nederwaarts, als weerhaken gerigte tanden van been of ivoor; hiermede stooten zij in het water. Zij verhaalden ons dat deze gemakkelijke manier, tevens onfeilbaar was, omdat de visschen in de smalle kanalen, tusschen het ijs en het land in zulke digte scharen zwemmen, dat men er geen speer of harpoen in werpen kan, zonder sommigen te treffen. Dit was namelijk in den tijd, dat zij naar de rivieren zwemmen, om kuit te werpen; en de afloop van dezen tijd had hen de plaats doen verlaten, waar wij, indien wij dit geweten hadden, vroeger zouden gekomen zijn. Dit berigt van de Eskimoos bevestigt een Amerikaansch verhaal, hetwelk men doorgaans voor een sprookje heeft gehouden, te weten dat de visschen in sommige rivieren, op zekere tijden van het jaar, zoo overvloedig zijn, dat zij onder de hoeven der paarden, bij het doorwaden vertrapt worden. De berigten van LA PEROUSE nopens het zelfde onderwerp bevestigen dit insgelijks.

Eindelijk vertrokken wij, de drie zakken met zalm achter de slede trekkende, omdat deze zuik een' zwaren last niet konde dragen. Het ijs was zeer hobbelig, en vol gaten en scheuren, zoodat wij veel moeite hadden, en 4 uren moesten tobben, om het eerste eiland te bereiken, hetwelk 4

mijlen afstands was. Hier besloot ik twee van de zakken te begraven, en slechts den derden, in de boot op de slede geladen, mede te nemen. Met middernacht kwamen wij 4 mijlen verder, aan het tweede eiland, en hier waren wij genoodzaakt stil te houden, om te rusten en te eten. Wij hadden nu nog 13 mijlen tot aan het schip te maken.

Den volgenden dag vonden wij den weg nog even slecht; wij moesten dikwijls tot aan de knie door waterplassen, en vonden hier en daar breede scheuren en gaten door het ijs heen. Ik viel in een dezer scheuren, en de slede tuimelde insgelijks omver, derwijze dat als ik niet het eerst gevallen was, zij gezonken en verloren geweest zoude zijn. Dit ongeval had gelukkig geene andere gevolgen, dan dat ik een frisch bad genomen had. Kort daarna begon het hard te waaijen en te sneeuwen, terwijl wij nog 7 mijlen te maken hadden, maar onze volharding bragt ons ten laatste in het gezigt, namelijk op 8 mijlen afstands, van onzen bodem. Na veel tobbens, en genoodzaakt om, wegens het gebroken en gescheurde ijs, onze bagaadje af te laden, en stuk voor stuk voorwaarts te dragen, kwamen wij eindelijk nabij genoeg om onze vlag te kunnen hijschen, hetwelk door den kommandeur ons terstond van boord werd beantwoord. Hij was aldaar slechts eenige minuten vroeger, van eene dergelijke visch-expeditie terug gekomen. Wij vonden aan boord alles wel.

Ik behoef bij dit verslag van dezen korten togt niet veel te voegen. De rivier, welke wij bezocht hadden, wordt door de Eskimoos *Tatchik* ge-

noemd , en ligt slechts 15 mijlen van ons schip , ofschoon wij , door onze omwegen , daarvan 20 mijlen gemaakt hadden. Zij is omtrent vijf honderd voeten breed en van zes tot tien voeten diep ; de bodem is vol groote blokken van graniet , en er liep in het begin een zware stroom , die echter zeer verminderde eer wij deze plaats verlieten. Twee mijlen opwaarts in de rivier , was een waterval of stortstroom , die haar onbevaarbaar maakte. De inlanders verhaalden mij , dat zij uit een groot meer ontstond , hetwelk door andere meer afgelegene meren van water voorzien werd.

Ik moet nog aanmerken , dat de Eskimoos gulhartig alles aanwendden , om ons tijdkorting en vermaak te geven ; zij herhaalden het zingen en dansen , waarmede zij ons begroet hadden. Zij zelve vonden veel stof tot kortswijl in onze pogingen om hunne woorden na te spreken. De voorraad van visch , dien wij zoo gelukkig juist van pas gekocht hadden , zoude ons niet te beurt zijn gevallen , indien wij eenen dag later waren gekomen ; want ik vernam van de Eskimoos , dat zij dien hadden bestemd , om in het volgende jaar aan ons te verkoopen. Ik zoude er zelfs honderd dertig stuks meer hebben kunnen bekomen , maar zij waren niet zoo fraai , en wij konden ze ook niet mede nemen. Nog moet ik melden , dat wij ook drie jonge wolfjes , voor onze verzameling , van hen kochten.

Aan boord was , gedurende onze afwezigheid , niets buitengewoons voorgevallen. Sommige manschappen hadden zich op de reis zoo afgemat , dat

zij in hun dagelijksch werk verligt moesten worden. De thermometer stond te middernacht (2 Julij) op 37°. Den 2^{den} Julij onderging deze temperatuur geene verandering, en de manschappen herstelden zich van de ondergane vermoeienis. Den 3^{den} Julij was de kommandeur Ross, en dadelijk daarna was ik zelf aan boord terug gekomen, met mistig weer en sneeuw en regen. In den avond zond ik eenig volk van boord, om de achtergelatene zakken met visch af te halen.

Twee en dertigste Hoofdstuk.

DAGBOEK VAN DE MAAND JULIJ. — OVERZICHT VAN DEZE
MAAND. — HANDELINGEN GEDURENDE AUGUSTUS EN O-
VERZICHT.

(4 Julij 1830) Op Zondag, na de kerkdienst, kwamen de manschappen, die afgezonden waren om de zakken met zalm af te halen, weder aan boord. Een gedeelte van den Maandag (5 Julij) werd besteed met het schoonmaken van den visch en dien te bergen tusschen lagen van ijs. Het land was nu bijna geheel van sneeuw ontbloot, en in dezen nacht rees de thermometer tot 48°. De twee volgende dagen (6 en 7 Julij) leverden weinig bij-

zonders op. De werkzaamheden tot het optuigen van het schip, werden als gewoonlijk voortgezet. Op den 7^{den} echter, daalde de thermometer zoo sterk, dat het hard begon te vriezen. Aan het scheepsvolk werd nu dagelijks drie pond zalm per hoofd uitgedeeld.

(8 Julij) Het was minder koud, doch met middernacht stond de thermometer slechts op 37°. Den volgenden dag (9 Julij) regende het hard en 12 uren aan een, hetwelk de nog overige sneeuw merkelijk deed verdwijnen. Een Eskimoo kwam bij ons met een aanbod van meer visch, welke wij genegen waren te koopen, wanneer hij er mede aan boord zoude komen, en wij zonden er om, terwijl hij met zijn huisgezin, nabij ons schip zijne tent opsloeg. Eene wandeling doende (10 Julij) vond ik dat het ijs op verscheidene plaatsen niet meer dan een voet dik, en zoo broos was, dat het gewigt van ons ligchaam er door heen zakte. Ons ontworpen kanaal was twee voet aan de oppervlakte van het ijs weggesmolten. Wij schoten een aantal eenden en andere vogels.

(11 Julij) In den loop van dezen Zondag, kwam ons scheepsvolk terug met de twee zakken visch, om welke zij van boord gezonden waren. Het was dezen morgen mistig en des nachts hadden wij regen, die tot den anderen dag aanhield.

(12 Julij) Het weer bleef in den zelfden staat op den 13^{den} Julij; de sneeuw was nu bijna geheel op het land weggesmolten, en het ijs met water bedekt. De gewone werkzaamheden werden intusschen voortgezet. Onze jagers schoten, onder

meer ander wild, eenige kleine vogels, die ons onbekend waren.

(14 Julij) Het klaarde niet op voor den avond van dezen dag, doch toen werd het fraai weer, gelijk ook den geheelen volgenden dag (15 Julij). Een brok ijs kwam van onder het schip met zulk een geweld naar boven drijven, dat de achterstevens zwaar overhing, waardoor degenen die omhoog waren een oogenblik ontrust werden. Aan den wal begonnen de muskieten hunne zeer ongewenschte zomerbezoeken te hervatten, en verloonden zich bij geheele zwermen. De thermometer was te middernacht op 42°.

(16 Julij) Het was fraai weer, met eene frissche noordelijke koelte. Onze jagers hadden het geluk van eene menigte vogels te schieten. Het woei nog hard op den volgenden dag (17 Julij), met zware regenbuijen. Het buitenste gedeelte van het kanaal was nu open. (18 Julij) Bij de Zondagsparade, na kerkdienst, werd de equipage ten gevolge van de verandering in de schafsting, in veel beteren toestand bevonden. Het ijs rondom het schip was nu aan stukken gebroken, en de bergen waren geheel vrij van sneeuw; maar in zee was nergens klaar water te zien. (19 Julij) Met het heldere en zachte weer kwamen de muskieten zelfs bij ons aan boord, waar zij ons veel overlast aandeden. Dezen en den volgenden dag (20 Julij), rees de thermometer tot 42° op middernacht. Den 21sten Julij was het ijs rondom het schip overal zoo los, dat wij tot aan het einde van het kanaal zouden hebben kunnen verhalen. De voornaamste zeilen waren

aangeslagen, en het schilderen, breeuwen en andere noodige werkzaamheden waren grootendeels voltooid.

(22 Julij) Het weer was nu werkelijk heet en stil, en de thermometer klom tot 70°. De zwermen van muskieten waren zoo groot en zoo lastig als in de *West-Indiën*. Zij schenen van onderscheidene soorten te zijn, en eene grootere soort was meer dan de andere venijnig. Het zelfde stille en warme weer hield de twee volgende dagen aan (23, 24 Julij), zoodat wij zonder veel verandering het einde der week bereikten. Wij hadden wel is waar bezigheden om den tijd te korten, maar deze eentonigheid was niettemin vervelend. Wij waren nu gevangen en te water en te land; het laatste was in eenen toestand die het onmogelijk maakte er over te reizen, en de zee bood nog nergens klaar water aan. Zelfs konden wij niet meer op de jagt gaan, behalve omstreeks middernacht, zoo hevig werden wij door de muskieten geteisterd.

(25 Julij) Een zuidelijke wind deed een gedeelte van het ijs noordwaarts afdrijven, maar nog altijd zagen wij van den top van den hoogsten berg nergens eenig open water; zoo ver ons gezigt reikte, was de zee eene enkele vaste en digt gepakte massa van ijs. Daar het Zondag was, deed men geen werk. Maar des Maandags (26 Julij), werd de *Krusenstern* uitgezet, en over het ijs naar den wal geschoven, om gebreeuwd en gerepareerd te worden. Terwijl nu het ijs rondom ons in beweging geraakte, was het noodig, het schip aan beide zijden aan de rotsen te meeren. Wij hadden bijna den geheelen dag zwaren regen.

(27 Julij) De regen hield aan , met frissche koelte en lage temperatuur , waardoor wij voor eenigen tijd van de muskieten verlost werden. Het gewone werk met de *Krusenstern* en aan boord , werd voortgezet. De volgende dag (28 Julij), werd gedeeltelijk doorgebracht met het weder aan boord nemen van zoodanige voorwerpen van de stoommachine , als tot scheepsgebruik dienstig konden zijn. Hiertoe behoorde de groote schacht. De cylinders werden doorsneden , om er de bestanddeelen van te onderzoeken. Daar echter de ketels en hunne stellingen onbruikbaar , en het vervoeren niet meer waard waren , lieten wij ze aan den wal , met de aangename gedachte , dat zij voor onze vrienden , de Eskimoos , nog eenen kostbaren voorraad van ijzer konden opleveren.

(29 Julij) Wij hadden den vorigen dag eenige zeelt in het meer ontdekt ; daar het echter laat in den avond was , toen wij er met de sloep en het net heen gingen , konden wij slechts eenen haal doen , waarmede wij vier zeelten vingen. Heden gingen wij er op nieuw heen , en waren zoo gelukkig , van er meer dan honderd te vangen , die door elkander ieder een pond wogen , zoodat de equipage daaraan voor twee dagen genoeg had. Den volgenden dag (30 Julij) vingen wij er niet meer dan zeven. Des avonds en ook den volgenden morgen viel er een weinig regen. (31 Julij) Heden vingen wij weder een honderdtal zeelten , met het net en den hengel , te zamen ruim zeventig pond wegende. De werkzaamheden werden als gewoonlijk voortgezet , tot dat de Zaterdag a-

vond er een einde aan maakte en tevens het einde van deze maand was.

Ofschoon het weer beter en warmer dan in Juni was geweest, had het geene vergoeding kunnen opleveren voor de flauwheid van het seizoen in de twee vroeger verloopene maanden. De 1ste Augustus was gekomen, zonder dat wij nog eenig klaar water gezien hadden. Ook was het ijs nog niet in beweging geraakt. Het was echter waarschijnlijk dat de eerste de beste zuidelijke wind het zoude losbreken, indien hij slechts twee etmalen aanhield. Wij leefden dus nog op hoop.

De maand was vrij eentoonig en een weinig vervelend voor ons afgeloopen, schoon de tijd ons nimmer uit gebrek aan bezigheden lang was gevallen. Het schip was volkomen opgetuigd, en in orde gebracht. Het schilderen had het zijne vorige fraaije gedaante terug gegeven, en te gelijker tijd de duurzaamheid bevorderd. Het was nu zoo dicht, dat er in het etmaal slechts vijf of zes duim water bij de pomp stond. Wij hadden de boorden van zwaarden voorzien, waardoor wij hoopten dat het beter zeilen zoude. Het gebruik der onderscheidene deelen der machine heb ik reeds aangeduid.

De gezondheid der equipage was, ten gevolge van het gebruik der verse eetwaren, dermate verbeterd, dat zelfs die, welke wij vreesden aan scorbut onderhevig te zijn, zich nu volkomen wel bevonden. De aanzienlijke hoeveelheid van verse visch, was eene opwekking tot blijdschap, in het midden onzer overige teleurstellingen. Zij, die den neus optrekken, omdat zij in dit dagverhaal

ens het einde

r dan in Ju-
goeding kun-
het seizoen in

De 1ste Au-
ij nog eenig
het ijs nog
echter waar-
ke wind het
wee etmalen
op.

a weinig ver-
de tijd ons
g was geval-
uigd, en in
zijne vorige
gelijker tijd
nu zoo digt,
duim water
boorden van
pten dat het
nderscheide-
ngeduid.

ten gevolge
n, dermate
reesden aan
lkomen wel
d van ver-
ijdschap, in
. Zij, die
dagverhaal

alleen van eten en drinken wanen te lezen, gelie-
ven aan de begrippen, die men gewoonlijk daar-
aan hecht, voor ons in onzen toestand eenige ver-
dere beteekenis te geven. In het vaderland is een
goed of slecht middagmaal slechts een voorwerp
van genoeg en ontevredenheid; en de eerste zalm
van het seizoen is louter eene lekkernij of versna-
pering. Het slechte maal van den eenen dag zal
er ook door het meer overvloedige maal van den
volgenden vergoed worden; en hij die geen zalm
kan bekomen, zal zich daarvoor gemakkelijk iets
anders, dat even goed is kunnen aanschaffen. Maar
voor ons was een goed of slecht maal, van inge-
zouten of versche spijsen, eene omstandigheid, die
een' overgang van zwakheid tot werkzaamheid,
van ziekte tot gezondheid te weeg bracht, en zelfs
op de schaal van leven en dood, gelijk in vroeger
dagen maar al te zeer het geval, eenen wezenlijken
invloed had. De eerste zalm van het seizoen,
was een geneesmiddel, dat beter uitwerking had,
dan al de medicamenten van den scheepsdokter;
en daar deze versnapering eene aangename afwisse-
ling in het eentonige van onze scheepsvictualie en
zelfs van ons langdurig verblijf in deze ijswoestij-
nen was, verwekte zij ons meer vreugde, en was
voor ons van meer waarde, dan al de zalm, die
de *Theems* bevatten kan, voor die genen, welke
zich dagelijks daarvan het genot kunnen verschaffen.

Onze omgang met de inlanders, had onze goe-
de meening van dit volk meer en meer versterkt,
ofschoon wij, naarmate wij hunne zeden meer
leerden kennen, veel daarin aantroffen, dat tegen

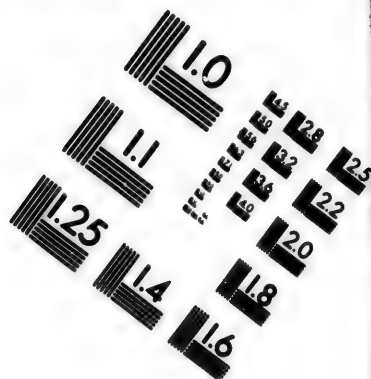
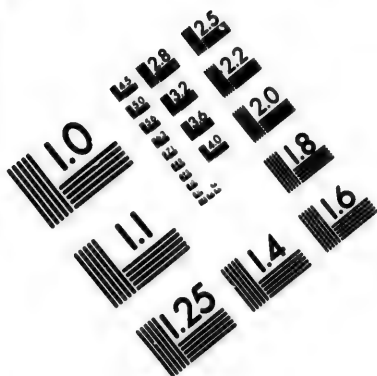
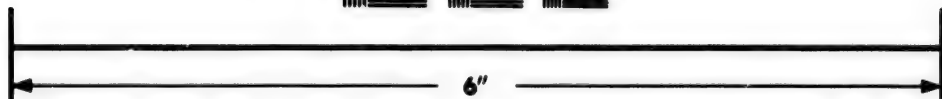
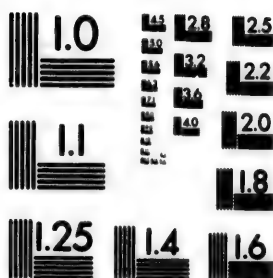

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic
Sciences
Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4303

onze denkbelden onaangenaam aanbotste; doch alle bedenkingen hieromtrent, zullen het onderwerp van latere aanmerkingen zijn.

Daar ik menigmaal van de *Krusenstern* gesproken heb, moet ik nu nog aanmerken, dat het met het ijs, waarmede dit vaartuig overstelpt was geweest, gezonken was, en thans, nu dit ijs wegdooide, weder boven was gekomen, waarna het naar den wal gebragt werd; het had door de drukking van het ijs meer geleden, dan wij gedacht hadden. Een aantal van de kromhouten was gebroken; maar deze en alle andere gebreken werden spoedig hersteld, zoodat het vaartuig weldra beter dan te voren geschikt was om te hoegseren. De andere sloepen waren insgelijks in de beste orde gebragt.

Onze verzameling van natuurkundige voorwerpen was aanzienlijk vergroot geworden. Behalve onze levende vossen, hadden wij eenen haas zoo tam gemaakt, dat hij altijd bij ons in de kajuit bleef.

Weinige astronomische en andere waarnemingen hadden in deze maand plaats gevonden, omdat men te land niet reizen konde. Ook was het tijd om ons observatorium af te breken en aan boord te brengen, daar wij nu nog maar een' korten zomertijd over hadden, die tot bereiking van ons doel de eenige tijd was, welke ter onzer beschikking stond, want daarna moesten wij ons andermaal tot eenen winter van tien maanden bereid houden.

Wat de temperatuur betreft, moet ik nog aanmerken, dat de grootste hoogte plus 70° en de geringste plus 32° was geweest. De gemiddelde

stand van den thermometer gaf voor Julij plus 44° 75'.

(1 Augustus) Na de kerkdienst bemerkten wij, dat eene sterke noordelijke wind, eindelijk het ijs in eene oostelijke rigting in beweging had gebragt. Het nam nu de gedaante van groote waterplassen aan. Het volk dat aan wal was geweest, berigtte dat het in de noordelijke baai aan het losbreken was.

De thermometer stond met middernacht op 38°. Den volgenden dag (2 Aug.), scheen er niets dan een zuidelijke wind noodig te zijn, om het losgebroken ijs te doen wegdrijven. De noordewind had het uitwerksel, van het meer en meer bijeen te pakken, hoe los het ook reeds ware. Met het net vingen wij een zeventigtal zeelten, en des anderen daags (3 Aug.) was de vangst bijna even zoo gelukkig. Het weer bleef bij voortduring zeer fraai.

(4 Aug.) Het was nog fraai weer, maar onze vischvangst mislukte, ofschoon wij de grootste zeelt vingen, welke wij tot nu toe gezien hadden, drie en een half pond wegende. In den avond van den 5^{den} Augustus hadden wij eene frissche regenbui; maar den volgenden dag (6 Aug.) was alles weder in den zelfden staat, en wij vingen thans eene nog grootere zeelt, die bijna vijf ponden zwaar was, met nog een twintigtal van de gewone grootte. De *Krusenstern* werd vlot gebragt en op zijde van het schip geroeid.

(7 Aug.) Ten 6 ure in den achtermiddag kwam er een frissche koelte door, uit het zuid-westen,

die 10 uren aanhield. Het ijs hierdoor in beweging gerakende, werd een van onze trossen medegesleept, en het schip tegen de nabij liggende rotsen gedreven, maar het werd spoedig daarvan verwijderd en zonder eenige averij vastgemeerd. Dit veroorzaakte eene soort van herhaling van de werkzaamheden van den jongst verloopenen herfst, maar met een groot verschil, want nu koesterden wij de hoop, dat wij onze bevrijding nabij waren, terwijl de eerstemaal het begin onzer gevangenschap was. Het bewegelijke ijs geraakte echter weldra bij de kust weder vast; verder naar buiten bleef het in beweging en dreef noordwaarts tot 2 ure in den namiddag, wanneer de vloed het weder terug dreef, terwijl het water bij dit springtij 5 en een halven voet gerezen was.

(8 Aug.) Het was de geheele dag regenachtig en mistig. Na kerktijd, eene wandeling gedaan hebbende, berigten de manschappen, dat er in de groote baai veel klaar water was, maar dat er een dam van ijs tusschen de *Hecla*- en *Fury-eilanden* en den hoek afstak. Den volgenden dag (9 Aug.) was er weinig verandering in de weersgesteldheid. Den 10^{den} Augustus hadden wij nog veel zwaarder buijen van regen. Dit verhinderde ons te visschen, gelijk wij in de laatste dagen ook zeer weinig hadden gevangen. De wind wakkerde steeds aan, en was aan het noord-west, zoodat het ijs nog sterker bijeen gepakt werd. Wij zagen een aantal zeekalven, en namen drinkwater aan boord.

(11 Aug.) Het weer werd beter; wij vingen eenigen visch; een zuidelijke wind bragt het ijs in

door in bewe-
ze trossen me-
nabij liggende
poedig daarvan
j vastgemeerd.
rhaling van de
loopen herfst,
nu koesterden
ling nabij wa-
gin onzer ge-
e ijs geraakte
vast; verder
n dreef noord-
, wanneer de
het water bij
erezen was.

dag regenachtig
ndeling gedaan
, dat er in de
aar dat er een
Fury-eilanden en
g (9 Aug.) was
steldheid. Den
zwaarder bui-
e te visschen,
k zeer weinig
de steeds aan,
at het ijs nog
gen een aantal
boord.
wij vingen ee-
ragt het ijs in

beweging. Den volgenden dag (12 Aug.) werd het, met den zelfden wind, nog meer wegge-ruimd, zoodat wij in het noorden eene uitgestrektheid van 2 mijlen klaar water zagen. Toen echter naderhand de wind aan het noorden liep, kwam er een goed gedeelte van terug. Bovendien zoude de stroom ons niet vergund hebben eene poging te doen om buiten te komen. Sedert verscheiden dagen was de temperatuur te middernacht nu omstreeks 38° geweest.

(13 Aug.) Het observatorium werd aan boord genomen; het was stil weer en het ijs had geene verandering ondergaan, hetwelk ook op den 14^{den} het geval was. De visschers bezorgden ons nu genoeg visch voor onze dagelijksche behoefte. Dit was een merkwaardige dag, daar het de verjaardag van onze eerste komst in de *Fury-baai* was. De thermometer viel in den nacht tot 34°. Het was ook, naar den tegenwoordigen stand der zon te oordeelen, natuurlijk dat de nachten kouder zouden worden; schoon de koude minder was geweest toen de zon hoog stond, omdat de sneeuw die toen den grond bedekte, de warmte van den dag gedeeltelijk aan zich behield, terwijl nu de sneeuw overal verdwenen was.

(15 Aug.) De voormiddag van den Zondag deed zich gunstig voor; een westelijke wind had het ijs van de kust verwijderd; doch weldra liep de wind noord-oost, en alles keerde tot zijnen vorigen toestand terug. De eerste star welke wij dezen zomer gezien hadden, *Capella*, verscheen met middernacht. De temperatuur daalde te middernacht tot 6°.

(16 Aug.) Na eenen stillen nacht met flauwe westelijke koelte, kwam er een sterke wind uit het zuid-westen door; daar echter het watergetijde zeer laag was, en het ijs aan den grond zat, was er in onze nabijheid geene beweging, schoon het ijs verder naar buiten aan het drijven was. De volgende dag (17 Aug.) was het stil en zacht, en in het ijs vertoonde zich geene verandering. De temperatuur van middernacht rees weder tot 34°. Ook op den 18^{den} Augustus viel er niets bijzonders voor. In al deze dagen was onze vischvangst zeer matig uitgevallen; wij hadden het verlies van een onzer tamme vossen te betreuren, nadat dit dier zes maanden lang een lid van ons huisgezin was geweest. Het eenzelvige gezigt van de zee maakt op lange reizen, gelijk ieder weet, de vlugt van van eene meeuw of het springen van een' bruinvisch tot eene merkwaardige gebeurtenis; of dit niet nog meer het geval moet zijn, waar het schip midden in de ceetoonige uitgestrektheid van sneeuw en ijs gevangen is, mogen die genen beoordeelen, welke zich in de beide toestanden bevonden hebben; maar men zal het zeker verschoonlijk vinden dat de ongelukkige dood van onzen vos voor ons eene der belangrijkste gebeurtenissen van onzen tegenwoordigen levensloop was.

(19 Aug.) Fraai weer met een' noordelijken wind was slechts eene voortdoring van deze droomerige ceetoonigheid; ons schip kon niets uitvoeren, en wij zelve niet vee lmeer. Het vangen van eenigen visch, eenige regenbuijen in den nacht bragt naauwelijks eenige afwisseling in den volgenden dag (20 Aug.)

te weeg. De 21ste Augustus was het einde van de week, en aldus bevonden wij ons in de derde week van deze maand, waar wij sedert September geweest waren, zonder dat er eenige verandering in onze vooruitzigten ontstaan was. Het verschil van hoog en laag watergetijde was in deze laatste dagen zes voeten geweest, een enkele keer was het ruim zeven voeten, en thans vijf. Het ijs was met frissche koelte, aan de noordzijde nog overal digt.

Alles bleef het zelfde op Zondag den 22sten Augustus, schoon het in den achtermiddag warmer was dan het sedert lang was geweest. Van de kust zag men een streek van open water, in de rigting van het land ten westen van het verst zichtbare punt. Maandag (23 Aug.) leverde geene verandering op, maar des nachts stak de wind hevig uit het noorden op, en den volgenden dag (24 Aug.) vroeg in den morgen, was het ijs in eene snelle beweging zuidwaarts, zich aan het einde van de baai aan elkander pakkend. Midden in de baai was het water dus vrij van ijs, als ook de kust tot omtrent 2 mijlen zuidwaarts; doch naderhand dreef er een pak ijs in, en vulde de geheele baai, behalve de plaats waar wij lagen, welke gelukkig beschut was door eenige zware brokken ijs, die aan den grond waren geraakt.

(25 Aug.) De wind bleef uit het noord-oosten frisch doorwaaijen, en het ijs drong zoo sterk op ons aan, dat er slechts eene zeer kleine ruimte van klaar water overbleef. Met den morgen van den 26sten Augustus was de wind matiger, met re-

gen, maar overigens was er geene verandering. De beide volgende dagen (27 en 28 Aug.), verliepen insgelijks zonder eenige merkwaardige afwisseling, hehalve met iets beter gevolg van onze jagt en visscherij, mitsgaders de vangst van een zee-kalf. Er was nu weder eene week verlopen; in de temperatuur was des nachts weinig verschil, en zij bleef tusschen 36° tot 38°.

(29 Aug.) Deze Zondag scheen iets nieuws aan te kondigen, want de wind klom tot storm, uit het noord-westen. Het ijs begon derhalve met groote snelheid af te drijven, en de haven werd andermaal geopend. Wij trachtten ons te troosten met de herinnering dat op den zelfden dag van het verleden jaar, de grond nog met sneeuw bedekt, en de temperatuur 10° lager was.

(30 Aug.) Het ijs dreef tot 4 ure zuidwaarts, waarna het bleef liggen en den geheelen dag onbewegelijk was. Op den volgenden (31 Aug.) was er geene verandering in het weder tot des avonds, toen er uit het westen eene regenbui met harde koelte kwam. Wij maakten ons gereed om met het schip in een open wak een weinig noordwaarts van onze tegenwoordige ligplaats te verhalen, om des te gemakkelijker uit de haven te kunnen komen, zoodra het ijs geheel open zoude geraken; en hiermede liep de maand Augustus ten einde.

Met den afloop van deze maand waren ook elf maanden verstreken, gedurende welke wij op eene en dezelfde plek ingesloten waren geweest. Wat de waarde van ontdekkingsreizen in deze gewes-

ten mogen zijn, het is zeker dat zij ten koste eener groote opoffering van tijd verkregen worden, zonder van andere opofferingen te gewagen. Wij hadden in den zelfden tijd eene reis rondom de wereld kunnen doen; en ik geloof niet dat iemand ligtelijk de noord-westelijke doorvaart in het vervolg zoude willen beproeven, gesteld al eens dat wij het geluk mogten hebben die thans werkelijk te ontdekken.

Ik behoef niet te zeggen dat Augustus eene maand van dagelijksche hoop en vrees, vrolijke uitzigten en treurige teleurstellingen was. Geene beschrijving zoude een juist denkbeeld kunnen geven van de gewaarwordingen welke deze maand ons deed ondergaan. Slechts vier weken hadden wij nog van dien aanstaanden zomer te verwachten, en men zal gelooven dat wij nog maar weinig hoop koesterden van hier spoedig eenen zomer te beleven. Sedert eene lange reeks van dagen hadden wij gehoopt, somtijds hadden wij stellig verwacht dat de eerstvolgende of de tweede dag, die van onze verlossing zoude zijn, en zij die het meest nadachten, bezaten welligt de minste gerustheid onder deze eeuwigdurende teleurstellingen. In alle gevallen was en bleef het mijne taak, den moed mijner schepelingen staande te houden, en wanneer dit moeilijk werd, bezigheden en tijdkortingen uit te denken, die hen verhinderen konden al te veel aan de toekomst te denken. Hiertoe droeg het verlof om te visschen en te jagen zeer veel bij, en ook de hieruit voortvloeiende afwisseling van spijsen was eene groote veraangenaming. Over

hunne gezondheid had ik geene de minste redenen tot klagen.

De temperatuur scheen in het begin dezer maand een goeden keer te zullen nemen, maar in het latere gedeelte werd onze hoop door de hevige noordewinden vrijdeld, omdat hierdoor het ijs weder even schielijk zamenpakte als het vroeger losgeraakt was. Ons vermoeden werd hierdoor bevestigd, namelijk dat de winter in dit gewest ongemeen streng was geweest, ofschoon wij eenen tijdlang een tegenovergesteld gevoelen opgevat hadden, wanneer wij bemerkten hoe dikwijls de thermometer bij noordelijke winden hooger steeg. Dit gaf ons geen aangenaam vooruitzicht, maar er was niets aan te doen. Ik moet nog slechts aanstippen, dat de hoogste en de laagste stand van den thermometer in deze maand 58° plus tot 33° plus, en de gemiddelde stand 40°,87 was.

Alles aan boord, de sloepen er bij gerekend, was geheel opgetuigd en in orde gebragt, zoodat het schip nimmer te voren zoo fraai en wel toegerust was geweest als nu. Door de wegruiming van de stoommachine hadden wij toereikende ruimte gekregen, hetwelk geen gering voordeel was, ter vergoeding van het gemis (als men het een gemis noemen mag) van een werktuig, hetwelk ons zoo weinig nut en zoo veel ongemak en last gegeven had. De Eskimoos alleen zouden waarschijnlijk van de gewrochten der Heeren BRAITHWAITE en ERICKSON nog langen tijd cenig voordeel kunnen trekken.

Eene groote menigte waarnemingen hadden ons

met veel genoeg de zekerheid gegeven, dat de chronometers uitmuntend waren. Het N°. 571, VAN PARKINSON EN PRODSHAM had zijnen gang met 1.1 secunde per dag zonder de minste verandering behouden.

Het seizoen was voor den plantgroei gunstig geweest, en onze verzameling van gewassen bevatte, zoo ik geloof, verscheiden onbekende soorten. Na zulk eene lange beperking tot eene zoo weinig talrijke, en altijd de zelfde maatschappij, was het mij zeer aangenaam te kunnen verklaren, dat de eensgezindheid en vriendschap geen oogenblik gestoord was geworden.

Drie en dertigste Hoofdstuk.

WIJ WERPEN NAAR BUITEN, ONTLADEN HET SCHIP, EN KOMEN EINDELIJK UIT DE HAVEN. — VRUCHTELOOZE BEWEGINGEN MIDDEN IN HET IJS. — WIJ GERAKEN IN HET IJS BEZET, TERWIJL WIJ EENE NIEUWE HAVEN VOOR DEN WINTER TRACHTEN OP TE SPOREN. — OVERZICHT VAN SEPTEMBER.

(1 September 1830) Deze maand begon met zeer streng weer; de thermometer stond op het vriespunt, en daalde eindelijk tot 29°, met stormwind en hevige sneeuwbuijen, waardoor de bergen voor

het eerst in dit jaargetijde bedekt werden. De wind varieerde tusschen het westen en noorden, en was geweldiger, dan wij dien in dezen geheelen zomer nog ondervonden hadden. Ofschoon hierdoor het losse ijs bijeen werd gepakt, kon het niet verre voortdrijven, en werd weldra door de vaste ijsmassa aan het binneneinde der baai gestuit.

(2 Sept.) De zelfde stormwind hield aan, en was omstreeks 2 ure zeer hevig, terwijl er eene maansverduistering plaats had, die voor ons onzichtbaar was. Weldra dreef het ijs met groote snelheid zuidwaarts, en pakte zich in verbazende massas bijeen. In den avond bedaarde de wind, en de sneeuw op de bergen smolt weg.

(3 Sept.) De wind was minder hard en het ijs was tot staan gekomen; maar met middernacht vroom het hard, en de thermometer stond op 29°. Des anderen daags (4 Sept.), was het fraai weer, en daar wij een hoog watergetij verwachtten, trachtten wij over de bank tusschen de vaste kust en het eiland te komen; doch eer wij het wérpanker konden uitbrengen, viel het water zoo laag, dat wij op niet meer dan veertien duimen diepte op het drooge zaten. Van deze omstandigheid maakten wij intusschen gebruik, om het schip van onderen in oogenschouw te nemen, en eenige kleine avaryen te herstellen, welke het door het ijs gekregen had. Nadat wij het derhalve opgeschoord hadden, lichtten wij het door het afloopen van vier liggers water, en nog tien ton gewigt aan andere voorwerpen, welke wij in de sloepen overbragten, om zoo mogelijk het schip, bij het doorkomen van

den vloed weder vlot te krijgen. Te gelijker tijd bragten wij trossen uit, om het, zoodra ons dit gelukt zoude zijn, naar buiten te werpen. In den loop van den dag hadden wij bij tusschenpoozen buijen van sneeuw, en de nacht was insgelijks zeer koud. Wij hadden het ongeluk dat onze beste hond heden stierf, hetwelk een werkelijk verlies voor ons was.

(5 Sept.) Wij waren genoodzaakt heden te arbeiden. Ten 2 ure des morgens poogden wij het schip over de bank te werken, maar vruchteloos. De wind was aan het zuiden geloopt, en de vloed rees niet zoo hoog als te voren. Wij moesten derhalve het schip ontladen, daar nu de hoogte der watergetijden afnam, en wij ons niet aan het gevaar konden blootstellen om lang in dezen toestand te blijven. Terwijl wij naar een lek zochten, dat ons sedert langen tijd gekweld had, ontdekten wij drie boutgaten, welke gedigt werden.

(6 Sept.) Daar de wind aan het noorden liep, rees de vloed zoo hoog, dat wij vroeg in den morgen het schip over de bank konden krijgen; doch er zat zoo veel ijs aan den grond, dat wij niet ver genoeg konden komen, om te vermijden van op het drooge te geraken, zoodra het water kwam te vallen, zoodat wij van hetgeen wij ontscheept hadden niet veel aan boord durfden terug brengen. In den loop van den dag werd alles met sneeuw bedekt, welke des avonds, door het mistige weer, gedeeltelijk wegsmolt. In den nacht vroom het, met helder weer.

(7 Sept.) Des nachts stak er een harde wind uit

het noorden op, maar het ijs kwam niet in beweging. Tegen den morgen gelukte het ons zoo verre naar buiten te werken, dat wij een' voet meer water hadden, waardoor wij in staat waren gesteld om het schip weder te laden. Met behulp van het ijs voor aan den boeg wonnen wij nog een voet, en eindelijk bereikten wij nog tien voeten, waar de diepte toereikend was om ons het schip weder geheel te doen laden; hetwelk ons echter twee dagen lang de handen vol werks gaf. De thermometer stond 5° hooger; en er viel nog sneeuw.

(8 Sept.) Weer en wind ondergingen weinig verandering, en wij gingen voort met het inschepen van de goederen welke wij gelost hadden; ook zaagden wij het ijs aan den voorboeg door, om in onze aanstaande pogingen geene belemmering te ondergaan. De volgende dag (9 Sept.) leverde geene merkwaardige verandering op, tenzij dat wij het ijs nog verder doorzaagden, en het schip nog eenige voeten vooruit bragten. Alles werd weder aan boord gebragt en behoorlijk gestuwd. Den volgende dag kwamen wij geen enkelen voet voorwaarts. De meren aan wal waren nog niet bevroren, schoon er op de wakken reeds eene korst van ijs lag.

(11 Sept.) De wind was heden zuid, maar niet sterk genoeg om de ijschotsen in beweging te brengen. Het water tusschen het eiland en het land was met pas bevroren ijs bedekt, hetgeen ons een ongelukkig vooruitzicht leverde, terwijl de temperatuur bij zonsondergang 21° teekende. Door volharding gelukte het ons eenig ijs op te ruimen, waar-

door wij eenigzins onze vaart bevorderden. Een koude nacht overviel ons bij eene temperatuur van 18° . De jagt op eendvogels was meer eene tijddooding dan uitspanning, daar wij bemerkten dat zij meer zuidwaarts trokken.

(12 Sept.) Heden onderging de temperatuur geheel onverwachte veranderingen. Tusschen den morgen en den middag klom de thermometer van 16° tot 41° . Na de kerkdienst ging het volk aan wal, doch zij vonden het water geheel met nieuw ijs bedekt.

Maandag (13 Sept.) viel er natte sneeuw, en, hoewel zuidelijk, was de wind flauw, en had geene uitwerking op het ijs in zee. Bij het hoogete water, in den nacht, kwam het schip nog tien voeten vooruit. Het ijs dat wij doorgezaagd hadden was nog niet weder tot eene vaste massa aangevoren. Den volgenden dag (14 Sept.) hadden wij mooi weer; doch dit was ons van weinig dienst, alzoo wij eene harde koelte of een halven storm noodig hadden, en wel uit de rigting welke wij zelve verkozen. De warmte was op den middag de zelfde als den vorigen dag. Het gezigt van eenen haas, dien men geschoten had, was niet zeer verblijdend, want hij had zijn winterpels reeds bekomen.

(15 Sept.) De wind was in den nacht, aanwakkerende, aan het zuiden geloopt; het ijs begon zich, tegen het doorkomen van den vloed, noordwaarts te bewegen, en met den dag zagen wij dat het zeer los, en overal vol wakken en openingen was. Des nachts kwamen wij met hoog

water nog een weinig voorwaarts, en met den dag lagen wij in vijf vademen water, schoon wij geene twee scheepslengten van onze ligplaats van gisteren verwijderd waren. Al wat derhalve nog, van ijzerwerk, ankers of andere voorwerpen, aan land was gebleven, werd nu aan boord gebragt; hetwelk ons den geheelen dag bezig hield. Wij waren dus tegen den avond gereed om naar buiten te stevenen, maar de wind verflauwde, en met de stilte dreef het ijs, volgens den stroom, heen en weder.

(16 Sept.) Deze koelte was ons van weinig nut, omdat zij flauw en ongestadig was, tusschen het zuid en west loopende. Daar het ijs echter in onze nabijheid zeer los was, bragten wij het schip nog twee kabellengten voorwaarts, om gebruik te maken van de eerste opening welke zich in het ijs zoude vertoonen. Des avonds zagen wij eenige wakken langs de kust noordwaarts. De thermometer stond bij dag op 40°, en te middernacht op 29°. Vóór den volgenden morgen daalde hij tot 25°, terwijl er een noorderlicht was. Met den dag konden wij zien, dat het ijs van het land afgedreven was, maar er was nog een onafgebroken dam tusschen het schip en een lang wak, dat naar een landpunt, drie mijlen noordwaarts liep. Omstreeks 2 ure in den middag, scheen deze dam echter los te breken. Wij maakten onverwijld de trossen los, en geraakten door het nieuwe ijs dat rondom ons lag, waardoor het schip in een half uur tijds wederom in klaar water en onder zeil ging.

Onder zeil! Wij wisten nauwelijks hoe het ons

met den dag
 een wij gee-
 nats van gis-
 rhalve nog,
 verpen, aan
 ord gebragt;
 hield. Wij
 n naar bui-
 nauwde, en
 den stroom,

weinig nut,
 tusschen het
 s echter in
 en wij het
 ts, om go-
 welke zich
 s zagen wij
 ts. De ther-
 middernacht
 alde hij tot
 Met den dag
 nd afgedre-
 broken dam
 at naar ee-
 liep. Om-
 deze dam
 verwijld de
 we ijs dat
 en half uur
 il ging.
 e het ons

daarbij te moede was, en of wij onze oogen kon-
 den gelooven. Men moet een zeeman zijn om te ge-
 voelen dat het schip dat onder onze voeten op de
 golven danst, dat aan het geringste bevel het oor
 leent en daaraan gehoorzaamt, om alles te doen
 wat wij er van verlangen, geene levenlooze mas-
 aa, of de speelbal van wind en golven, maar een
 bezielde wezen is, dat al onze wenschen vervult.
 Maar welk zeeman kon dit zoo levendig gevoelen
 als wij, nadat dit gewillige en gehoorzame wezen,
 dat gewoon was ons zoo ligt en gemakkelijk over
 den Oceaan te dragen, een geheel jaar even zoo
 onbewegelijk, levenloos en ongezeggelijk had gele-
 gen als de rotsen en ijsbergen die het omringden.
 Het scheen met nieuw leven bezielde te zijn, het
 luisterde op nieuw naar onze bevelen, het deed
 op nieuw al wat wij verlangden, het schonk ons,
 na eene lange gevangenschap, onze vrijheid weder.
 Deze slaking onzer boeijen verwekte in ons eene
 onuitsprekelijke vreugde, maar even als vele ande-
 re najagers van vrijheid, ondervonden wij eerlang
 dat onze verlossing ons geen geluk aanbragt.

Wij stevenden welgemoed omtrent 3 mijlen voor-
 waarts; doch toen kwamen wij aan eenen ijsdam,
 en waren genoodzaakt bij de landpunt welke wij
 op dien afstand noordwaarts van onze oude lig-
 plaats gezien hadden, het schip vast te leggen, en
 bragten, in eene tamelijk gemakkelijke haven, tus-
 schen twee ijsbergen, den nacht door. Wij scho-
 ten aan den wal eenige veldhoenders, om den tijd
 te korten, en zagen eene menigte zeekalven. De
 thermometer stond met middernacht op 30°.

(18 Sept.) Intusschen liep de wind, ongelukkig voor ons, naar het zuiden om, en in den voormiddag was de doorvaart met ijs verstopt, zoodat wij genoodzaakt waren te blijven liggen. In de ruime zee werd het ijs met den vloed en de ebbe heen en weer gedreven. Des avonds werd de wind noordelijk, en hierdoor werd het andermaal met snelle vaart naar het zuiden van ons verwijderd. Er viel heden veel sneeuw, en het land was er geheel door bedekt. Vier hazen, welke geschoten waren, leverden slechts een flauwe troost in deze nieuwe gevangenschap op, schoon zij eene gewenschte afwisseling aan onze middagtafel verschaften.

(19 Sept.) Den vorigen nacht was er onverwacht een harde wind opgekomen, die in den voormiddag tot den vloed aanhield, en het water zeer hoog deed rijzen. Onze ijsbergen geraakten aan het drijven, maar veranderden te weinig van plaats om onze haven te vernielen, en de nadering van een groot ijsveld beschutte ons tegen hunnen aandrang, die anders geweldig zoude geweest zijn. Alles was nu met ijs opgevuld, maar weldra bedaarde de wind, en het ijs geraakte niet vast aan elkander, maar werd door de watergetijden beurtelings in beweging gehouden. Des avonds was het iets meer los geraakt, en er viel heden niets voor dat ons verhinderde onze gewone Zondagspligten waar te nemen. Met middernacht stond de thermometer op 25°.

(20 Sept.) Met een westelijk windje opende zich het ijs zoo weinig dat ons dit van geen nut was. Het nieuwe ijs was rondom het schip vastgevroren,

, ongelukkig
n den voor-
stopt, zoodat
gen. In de
l en de ebbe
verd de wind
ndermaal met
s verwijderd.
land was er
elke geschoten
troost in deze
zij eene ge-
fel verschaften.
er onverwacht
den voormid-
water zeer hoog
n aan het drij-
van plaats om
lering van een
nen aandrang,
ijn. Alles was
bedaarde de
aan elkander,
urtelings in be-
het iets meer
voor dat ons
igten waar te
e thermometer
je opende zich
geen nut was.
p vastgevroren,

zoodat wij het overal moesten openhakken. Den
volgenden dag waren wij nog vaster ingesloten,
toen eene zuid-oostelijke koelte, in den voormiddag
(21 Sept.) het ijs naar ons toe deed drijven. Na
verscheidene veranderingen, bleef de wind einde-
lijk aan het noord-noord-westen, met storm. Het
ijs hierdoor in snelle beweging gebragt, kwam in
aanraking met de bergen die ons beschermden, en
drong dezen, gezamenlijk met ons schip, voor-
waarts, tot dat onze achterstevan niet meer dan 20
vademen van de rotsen verwijderd was. De *Kru-
senstern* werd te gelijktijd uit het water gedron-
gen. Gelukkig werden de ijsbergen, die ons dek-
ten, niet weggesleept, anders zouden wij met hen
in het bewegelijke pak-ijs geraakt, of tegen de rot-
sen gedrongen zijn, hetwelk beide hoogst gevaar-
lijk, zoo niet erger, was. De temperatuur klom
tot 48°, en de storm was van sneeuw vergezeld.

(22 Sept.) De harde wind bleef den folgenden
morgen aanhouden, doch het ijs in de baai scheen
gedeeltelijk weg te zijn. Kort daarna begon het
echter nog geweldiger te stormen, waardoor wij
nog digter dan te voren werden ingesloten, schoon
er nog een open wak in de baai was. Dit was
het eenige klaar water dat wij zien konden; overal
elders zag men niets dan eene onafgebrokene op-
pervlakte van vast ijs. In den nacht was de wind
merkelijk flauwer. Den folgenden dag (23 Sept.)
was er geene verandering. Wij waren aan alle zij-
den ingevroren, en moesten het ijs rondom het
schip openhakken, om het regt te houden, daar
het ijs het over zijde had gedrongen. (24 Sept.)

Dezen geheelen dag hadden wij zware steeuw, die ook den 25ten September aanhield. De week was ten einde en wij waren werkeloos en onbeweeglijk. De thermometer, die in de laatste dagen op 24° had gestaan, kleefde nu tot 30°.

(26 Sept.) De gewone godsdienstoefening en rust van den Zondag werd door niets gestoord, en alles was het zelfde als den vorigen dag. De temperatuur alleen was trapsgewijze dalende; des nachts stond de thermometer op 7° en den geheelen Maandag (27 Sept.) niet hooger dan op 14°. Langs de eilanden, die het naast bij ons lagen, zagen wij een ruim wak, hetwelk den volgenden dag (28 Sept.) nog breeder was, zoodat wij, indien wij niet ingesloten waren geweest, een weinig noordwaarts hadden kunnen stevenen.

(29 Sept.) De thermometer daalde tot 5°, en het klaar water van gisteren was met nieuw ijs bedekt. De omliggende hompen ijs waren ook derwijze aaneengedrongen, dat zij slechts door eenen storm konden losgerukt worden. Onze uitzigten op bevrijding werden derhalve zeer flauw, en het was nu onze zaak, het ijs weg te hakken, om een soort van haven te bekomen, waar wij naar alle waarschijnlijkheid het volgende jaar grootendeels zouden moeten doorbrengen. Wij vonden het ijs een voet dik, en daar wij door eene menigte zware brokken moesten hakken, was dit natuurlijk een zeer langzaam en vermoeijend werk. De wind was niet sterk genoeg om te beletten, dat er nieuw ijs ontstond.

(30 Sept.) Onder deze voortdurende lage tempe-

steeuw, die
De week was
en onbewege-
ste dagen op
ening en rust
toord, en al-
g. De tempe-
e; des nachts
heelen Maan-
4°. Langs de
n, zagen wij
nden dag (28
, indien wij
weinig noord-
tot 5°, en het
nieuw ijs be-
aren ook der-
ts door eenen
Onze uitzigten
aauw, en het
kken, om co-
vaar wij naar
jaar grooten-
Wij vonden
door eene me-
, was dit na-
beijend werk.
beletten, dat
e lage tempe-

ratuur was de zee nu geheel met ijs bedekt. Wij waren dus nu niet langer tusschen hoop en vrees geslingerd, en eindelijk was er aan de angstige onzekerheid een einde. Onze wintergevangenis lag voor onze oogen. Al wat ons nu nog te doen stond, was onze tweeslachtige woning in orde te brengen, en met den eenen voet in zee en den anderen op het land, »geduld te hebben.”

Schoon wij met het doorhakken van het ijs reeds ver gevorderd waren, vonden wij het overblijvende zeer moeilijk, want schoon het nieuw ijs was, had het reeds eene dikke van zestien duimen, en was bovendien hier en daar met zwaarder brokken van den vorigen winter vermengd. Wat wij doorgehakt hadden, moest op het naastgelegene ijs geworpen worden, omdat het niet onder het ijsveld konde zinken. Zoo doende waren wij op dezen en den vorigen dag niet verder dan achttien voeten gevorderd. Gelukkig was, bij deze ongemeen trage vaart, onze haven niet zeer ver van ons af. Het scheen onze bestemming te zijn, hier te blijven liggen, daar het heden juist een jaar geleden was, toen wij op nog geen 3 mijlen van de plaats waar wij nu heen wilden, insgelijks ingesloten werden. Wie kon ons nu verzekeren, dat wij niet andermaal voor een jaar in het ijs gevangen zouden blijven. Het was de laatste dag van September; maar het overzicht van deze maand is voorzeker het minst aangename van allen.

Het was nu stellig winter geworden. Dit was niet alleen in de theorie het geval, maar wij hadden het sedert lang praktisch ondervonden; schoon

alle mogelijke middelen werden aangewend , om de equipage en ons zelveu zich het tegendeel te doen voorstellen. Het was eene drokke en werkzame maand geweest ; maar deze werkzaamheid was eene onbeduidende , en al wat wij verrigt hadden , was ten eenemale vruchteloos geweest. Het was , in alle opzigten , eene verlorene maand , die ons geduld op eene zware proef had gesteld. In het verloopene jaar was er geene maand geweest , waarin wij niet iets nuttigs ten uitvoer gebragt , of ten minste toebereidselen daartoe gemaakt hadden , zoodat onze bezigheden ons genoeg verschaften ; ons aller hoop bleef daarbij levendig , schoon de vervulling nog zeer verre af was. Nu hadden wij geen ander vooruitzigt , dan nog eenmaal een dergelijk jaar door te brengen , en de maanden , weken en dagen te tellen , en te berekenen ; zonder nog de zelfde redenen tot opwekking en opgeruimdheid te hebben , welke onzen moed' in den verloopene winter hadden staande gehouden.

Hij , die bij eene groote teleurstelling nog even zoo levendig hoopt als de eerste maal , bezit eene gelukkiger gemoedsgesteldheid dan sommigen onzer schepelingen. De mistroostigen konden hunne neerslagtigheid niet verbergen ; doch ik moet hierbij betuigen , dat verreweg de meesten eene tevredenheid of liever gelatenheid aan den dag legden , die mijne verwachting nog overtrof. Het was mijn plicht , hen de zaak in het gunstigste daglicht te doen zien , door hen voor oogen te houden , hoe gelukkig wij in onze ontdekkingen geslaagd waren ; in welk een goeden staat ons schip zich be-

ewend, om
tegendeel te
ke en werk-
werkzaamheid
verricht had-
eweest. Het
maand, die
gesteld. In
nd geweest,
gebragt, of
akt hadden,
verschaffen;
schoon de
hadden wij
aal een der-
anden, we-
nen; zonder
g en opge-
moed in den
uden.

ng nog even
, bezit eene
nigen onzer
hunne neer-
moet hierbij
ne tevreden-
legden, die
was mijn
daglicht te
ouden, hoe
eslaagd wa-
ship zich be-

vond; hoe de ondervinding ons nu geleerd had,
het nu tot een gemakkelijk en aangenaam winter-
verblijf in te rigten; hoe overvloedig wij van leef-
togt voorzien waren, terwijl wij allen eene ge-
wenschte gezondheid genoten en in de volmaaktste
eensgezindheid leefden; ik liet niet ongemerkt, dat
wij thans in eene betere haven lagen dan te vo-
ren, van waar het ons veel gemakkelijker zijn
zoude, uit het ijs te geraken. Maar de lichte zij-
de onzer lotgevallen is, door de donkere zijde
heen, niet gemakkelijk zichtbaar. Ik moest dus
veel aan tijd en gewoonte overlaten, mij vleijende
dat onze eigene hulpmiddelen, en die welke de
Eskimoos ons wederom zouden verschaffen, ge-
voegd bij het genot van versche levensmiddelen, en
het ondernemen van kleine landreizen, den tijd om
eene dragelijke zoo niet genoegelijke wijze zouden
helpen doorbrengen.

Bij het overzigt van de weersgesteldheid en tem-
peratuur in deze maand, bespeurt men dat beide
veel strenger waren dan in de maand September
van het vorige jaar; zoodat wij nu een' vroegen
winter hadden, die naar alle waarschijnlijkheid een
veel harder winter zijn zoude. De hoogste en de
laagste temperatuur waren plus 43° en plus 5°
geweest, en de gemiddelde plus 27°42. In het
vorige jaar waren de hoogste en laagste standen
van den thermometer plus 50° en plus 8° geweest,
en de gemiddelde stand plus 32°. In September
van 1829 had het menigmaal uit het westen en
het zuiden gestormd, waardoor de kust van ijs
ontbloot werd en het schip er langs varen kon;

in de tegenwoordige maand had de wind niet eene enkele keer uit deze streek sterk genoeg ge-
waaid, om eenigen invloed op het ijs te hebben;
in tegendeel had het dikwijls uit de tegenoverge-
stelde streek gestormd, zoodat het ijs uit het noor-
den in zware massas kwam opzetten en dicht op
een gepakt werd. Het scheen als of de noordelijke
Oceaan zijne gezamenlijke heirscharen van ijagevaar-
ten naar dezen hoek afzond, en wij wisten dat de
voorraad daarvan onuitputtelijk was. Als of wij
nog niet genoeg aan alle zijden geblokeerd waren
geweest, werden bij de minste verandering van den
wind, van het noorden naar het oosten, de kleine
kreken, waar wij eene schuilplaats konden zoeken,
met ijs volgepropt. Dit kwaad werd nog verer-
gerd door de gesteldheid van de watergetijden, die
ontoereikend waren, om de ijsklumpen, wanneer
zij eenmaal aan den grond waren geraakt, weder
vlot te maken, zoodat zij onbewegelijk bleven,
zelfs wanneer wij ze doorgehakt hadden, en wan-
neer zij eenmaal aan den wal vast geraakten daar-
van, gedurende het geheele volgende seizoen, een
even zoo vast en onafscheidelijk deel uitmaakten als
de rotsen zelfen.

Het is overbodig in dit overzicht van onze scheeps-
werkzaamheden melding te maken; zij waren veel
minder belangrijk dan te voren, en wij waren in
eenen toestand, die ons niet toeliet eenige mel-
denswaardige waarnemingen te doen. Ook het dag-
boek van onze jagt levert niets bijzonders op, en
bepaalt zich tot het vergeefs schieten op zeekalven
en het vruchteloos najagen van eenen witten haas.

Vier en dertigste Hoofdstuk.

NIEUWE POGINGEN OM HET IJS DOOR TE HAKKEN. —
WIJ BLIJVEN VOOR DEN WINTER INGESLOTEN. — OVER-
ZIGT VAN DE MAAND.

(October 1830). Deze maand begon met helder weer, en in den loop van den dag kwam er eene frissche koelte uit het westen door, die het nieuwe ijs in het noord-oosten zoo verre wegruimde, dat zich in die streek een weinig open water vertoonde. Op het ruwe en harde ijs, dat aan land vast zat, had zij echter geen den minsten invloed; en door het van een splijten van eenen der ijsbergen in onze nabijheid, ondergingen wij eenen hevigen schok. De werkzaamheden tot het doorhakken van het ijs voor den boeg werden met kracht hervat, en schenen van beter gevolg dan te voren te zullen zijn. Des nachts stond de thermometer op 12°. (2 Oct.) Des Zaturdags was er geene verandering, behalve dat onze arbeid nog zwaarder werd; en in dezen toestand bereikten wij het einde der week.

(3 Oct.) Wij waren genoodzaakt met den zelfden vermoeijenden arbeid voort te gaan, en wonnen daarbij niet meer dan 16 voeten, hetwelk ons echter van den aandrang der ijsbergen bevrijdde, die ons zeer lastig, zoo niet gevaarlijk was geweest, vermits zij tot boven den gang van het schip opre-

zen , en het derwijze ligten , dat het drie of vier voet minder diepgang had. (4 Oct.) De Maandagmorgen begon met eenen storm , die eenige brokken ijs losrukte , maar ons van geene dienst was. Met zwaren arbeid gelukte het ons andermaal zestien voeten vooruit te komen. De thermometer bleef op 20°, en wij hadden nu en dan jagsneeuw.

(5 Oct.) De wind bedaarde en werd gunstiger voor onze werkzaamheden , zoodat wij achttien voeten vooruit kwamen. In den loop van den dag hadden wij sneeuw , en des avonds harden wind uit het noorden. De thermometer daalde tot 13°. Met den dag (6 Oct.) was het fraai weer , en de wind had het nieuwe ijs noordwaarts los gebroken , zoodat wij wederom een weinig open water zagen. Het schip werd met het doorhakken van het ijs nog twintig voet verder gebragt , zoodat wij nu veel nader bij de plaats van ons bestemde winterverblijf waren. Des nachts was het stil en helder weer , en de thermometer daalde tot 10°.

(7 Oct.) Wij kwamen op dezen dag vijftig voeten vooruit , maar hadden met de eb niet meer dan één vadem water ; intusschen waren wij nu eindelijk vrij van het zware ijs. Den anderen morgen (8 Oct.) daalde de thermomer tot 5°, en met den dag was er nergens een duim breed open water te zien. Alles was ijs ; en het is opmerkelijk dat dit juist heden voor een jaar insgelijks het geval was. Niettemin wonnen wij andermaal 50 , en des anderen daags (9 Oct.) 40 voeten. Daar wij echter nu slechts drie voet water hadden , moesten wij het schip schoren. De thermometer was dalen-

de geweest, en kwam dezen nacht tot 2°, maar het weer was helder en stil.

(10 Oct.) Het was nu meer dan waarschijnlijk dat wij weldra de graden van den thermometer negatief zoowel als positief zouden moeten tellen. Dezen morgen stond hij op 0°, tot welk punt hij in het vorige jaar niet vóór den 19^{den} derzelfde maand gedaald was. Wij waren derhalve genoodzaakt op den Zondag te arbeiden, vermits nog eene dergelijke vorst in twee etmalen onmogelijk zoude maken, het ijs verder door te hakken, hetwelk nu reeds rondom het schip drie tot vier voeten dik was. Wij hadden slechts de helft van den vereischten afstand bereikt, en het was voor de veiligheid van het schip volstrekt noodzakelijk, dat wij het op eene plaats bragten, waar het vlot lag, hetwelk nog honderd vademmen verder was. Ondanks alle moeite wonnen wij heden niet meer dan dertig voeten.

(11 Oct.) Er was geene verandering in het weer, en wij kwamen heden vijf en veertig voeten voorwaarts. Den volgenden morgen (12 Oct.) werd het wand door eenen mist met ijs bedekt, en wij wonnen even zoo veel als den vorigen dag. De 13de October was een heldere, fraaije dag met stilte. Aan den wal bemerkte ik dat de zon de sneeuw op de rotsen deed smelten, hoewel de temperatuur op den middag 8° was en met middernacht tot 1° daalde. Met het doorhakken wonnen wij heden wederom 45 voeten.

(14 Oct.) In den voormiddag hadden wij zeer harden wind uit het westen, met sneeuw; de thermometer klom tot 12° en eindelijk tot 22° te

middernacht. Het ijs werd verder open gehakt, maar de wind verhinderde ons, het schip vooruit te brengen. De wind klom tot storm aan en duurde aldus voort tot in den voormiddag van den 15^{den}, toen het stil werd. Wij konden zien, dat het nieuwe ijs naar den kant der zee nogmaals los gebroken was, zoodat er eenig open water was. Het schip werd heden vijftig en den volgenden dag vijf en veertig voeten vooruit gebragt, maar het was bij laag water nog niet vlot. Het weer was veranderlijk, en de thermometer bleef genoegzaam op de zelfde hoogte.

(17 Oct.) Eene week, eene tweede week hadden ons weinig doen vorderen, en wij waren genoodzaakt, den Zondag op nieuw tot eenen werkdag te maken, waardoor wij nog veertig voeten vooruit kwamen. Een storm, die des avonds te voren opgekomen was, duurde tot den middag. Wij wonnen des Maandags (18 Oct.) nog twintig voet, en zagen dat het open water ten noorden breeder was geworden. Den volgenden dag (19 Oct.) vorderden wij dertig voet, terwijl het ijs zoo zwaar was, dat wij de stukken met het spil naar boven moesten werken. Van den wal kon ik zien, dat het ijs zich op nieuw in het water vastzette, nadat het door den storm sedert een paar dagen naar buiten gedreven was.

(20 Oct.) De thermometer daalde van 12° tot 4°. Wij vorderden andermaal dertig voet, maar bevonden, dat de dikte van het ijs met groote snelheid aanwies. Den 21sten kwamen wij veertig voet vooruit, en wij zagen nergens meer open water. Den

volgenden morgen (22 Oct.) werden wij door eenen storm met sneeuw in den arbeid verhinderd ; maar des avonds wonnen wij nog veertien voet , waardoor wij nu met laag water bijna vlot waren. Des anderen daags (23 Oct.) wonnen wij nog even zoo veel. In deze vier dagen was het weer zeer veranderlijk , en de temperatuur afwisselend geweest , maar over het algemeen stond zij hooger , dan in de laatste dagen , en was dezen nacht 21°.

(24 Oct.) Het was wederom noodzakelijk , den Zondag met arbeiden door te brengen , en zelfs zwaarder dan gewoonlijk , daar nu het ijs anderhalf voet dik was. Het was ook te zwaar om opgeheschen te worden , en wij konden het even min laten zinken. Wij moesten derhalve in het dunnere omliggende ijsveld gaten hakken , waarin wij de zware brokken konden ter zijde schuiven , om plaats te bekomen ; doch met dezen buitengewonen arbeid waren wij niet vroeg genoeg gereed om het schip vooruit te krijgen.

(25 Oct.) Het was een fraaije , heldere dag , maar de thermometer daalde tot even onder 0°. Wij hervatteden onzen eindeloozen arbeid , en den volgenden dag (26 Oct.) gelukte het ons de zware ijsmassa uit den weg te ruimen , en in de daarvoor open gehakte ruimte te brengen , waardoor wij nu veertig voet vooruit kwamen. Den volgenden dag (27 Oct.) wonnen wij vijftig voet , en waren thans eindelijk zoo ver , dat wij met laag water vlot lagen. Wij hadden in de laatst verloopen dagen eene menigte hazen , vossen en vogels gezien , maar weinig of niets geschoten.

(28 Oct.) Het weer scheen dezen dag eene ernstige verandering ondergaan te hebben; de thermometer daalde van 0° des morgens tot minus 10° des avonds. De sneeuw lag aan den wal anderhalf voet dik, en maakte het gaan zeer moeilijk. Wij vorderden slechts dertien voet, omdat het ijs zeer dik was, en even snel weer aanvroor als wij het weghakten. Des anderen daags (29 Oct.) wonnen wij nog veertien voet, waardoor wij nu met laag water elf voet diepte hadden. Des nachts viel er een weinig sneeuw, en de thermometer klom tot plus 6°.

(30 Oct.) Wij hakten nog tot zes voet verder, dat zeer weinig was; en wij hadden nog twee honderd Eng. ellen verder te hakken, eer wij eene betere ligplaats en dieper water konden bereiken. Dit zoude, op den voet waarop wij nu vorderden, honderd dagen arbeids vereischen; maar het ijs werd met elken dag zoo veel dikker, dat wij niet hopen konden in dien tijd nog zoo ver te zullen komen, en daar onze tegenwoordige ligplaats ten minste niet zeer onveilig was, besloten wij, rondom in het ijs bezet zijnde, dezen ondankbaren arbeid te staken en vooreerst te blijven waar wij waren. Wij mogten derhalve eindelijk weder eens den Zondag vieren, hetwelk niet minder heilzaam dan gewenscht was.

Het overzicht van October kan weinig meer bevatten, dan de opgave van onze dagelijksche werkzaamheden, die de geheele maand den slakkengang waren gegaan. Het gezamenlijke bedrag van onze vorderingen was niet meer dan acht honderd vijf-

dag eene ern-
en; de ther-
tot minus 10°
n wal ander-
eer moeilijk.
omdat het ijs
aanvraag als
dags (29 Oct.)
rdoor wij nu
. Des nachts
thermometer

voet verder,
den nog twee
er wij ee-
konden berei-
naarop wij nu
s vereischen;
o veel dikker,
tijd nog zoo
tegenwoordi-
eilig was, be-
zijnde, dezen
reerst te blij-
derhalve ein-
ren, hetwelk
was.

inig meer be-
lijksche werk-
en slakkengang
drag van onze
honderd vijf-

tig voeten. Ondanks alle onze vermoënissen had-
den wij nog niet eens de bestemde ligplaats kun-
nen bereiken, schoon wij er niet zeer verre meer
af waren. Sommigen van ons kortten zich den tijd
met berekeningen, hoe vele eeuwen er noodig
zouden zijn om, op deze wijze, eene enkele
noordwestelijke doorvaart ten uitvoer te brengen.
Anderen vroegen, welke premie voor het *Jour-
nal* van zulk eene reis door het etablissement van
van LLOYD zoude uitgereikt worden, ingeval de leef-
tijd van een mensch toereikend ware om het te
schrijven.

Schoon onze ligplaats tamelijk veilig was, lever-
de zij ons weinig aangenaams op. Intusschen had-
den wij, betrekkelijk gesproken, veel gewonnen;
want indien wij in ondiep water, op ijsbergen
hangende, waren gebleven, zoude het schip naau-
welijks bewoonbaar zijn geweest, en konde, door
de bewegingen en verplaatsingen uit elkander gera-
ken. De steeds toenemende dikte van het ijs, ge-
voegd bij de noodzakelijkheid om het ijs naar bo-
ven te werken, wanneer men het niet op de ge-
wone wijze kon laten zinken, had deze maand de
vermoeyendste van allen gemaakt, maar ook tevens
de volharding en standvastigheid mijner kloekmoe-
dige equipage meer en meer opgewekt. Allen wa-
ren volkomen gezond gebleven. In het algemeen
had deze arbeid het doel bereikt om hen van som-
bere voorstellingen hunner teleurgestelde hoop te-
rug te houden, en hen als onmerkbaar tot eene
nieuwe overwintering voorbereid.

Vermits wij nu hier een geheel jaar zouden door-
II. 20

brengen, nadat wij reeds dertien maanden in den zelfden toestand waren geweest, werd het noodig onze levensmiddelen te onderzoeken, en van nu af aan de uitdeeling daar van nader te bepalen. Deze bijzonderheden zijn van weinig belang voor den gewonen lezer, maar zij trekken des te meer de oplettendheid der zeelieden tot zich, weshalve ik ze hier niet met stilzwijgen voorbij kan gaan. Ik zal die echter zoo kort mogelijk opgeven, om aan de laatstgemelden de vereischte inlichtingen mede te deelen, zonder aan de eerstgemelden veel tijd te kosten.

Tot eenen voorraad voor twee jaren, hadden wij noodig:

Ponden.

Brood en meel, vet en razijnen, voor podding 19,514

Op den 1. Oct. 1880 hadden wij nog aan boord 17,364

Te kort 2,150

Maar, aan den anderen kant, hadden wij

aan zout-vleesch en spek 8,194

Aan versch-vleesch, in blik 5,056

Te zamen 13,250

Tot eenen voorraad voor twee jaren, hadden wij slechts noodig

12,061

Dus hielden wij over 1,189

De hoeveelheid van suiker en siroop had, voor

twee jaren moeten bedragen 2,828

Wij hadden nog aan boord 2,738

Dus was het verschil slechts 90

De voorraad van kokos had voor twee jaren

moeten zijn 1,371

Wij hadden niet meer dan 1,209

Te kort 162

den in den
het noodig
en van nu
te bepalen.
belang voor
des te meer
a, weshalve
kan gaan.
geven, om
htingen me-
len veel tijd

en, hadden
Ponden.
ding 19,514
oord 17,364
ort 2,150
wij
. 8,194
. 5,056
13,250
had-
. 12,061
er 1,189
voor
. 2,828
. 2,738
hts 90
ren
. 1,371
. 1,209
t 162

Maar dit te kort werd vergoed door anderhalve kist thee, die 96 ponden bedroeg.

Wij hadden nog een te kort van 10 schepels graauwe erwten op de kwantiteit, die tot eenen voorraad van twee jaren noodig was. Onze overige provisie bestond uit 129 gallons rum en andere gedistilleerde dranken; 250 ponden rijst; 2 vaten en 3 kannen gort; limoensap voor een jaar, met vol rantsoen; 4 vaatjes met ingelegde vruchten en groenten; 2 kisten citroenen en 2 trommels met mosterd.

Bij dit alles reken ik niet 100 gallons vleeschnat in blik en een vat wijn, omdat deze artikelen voor de zieken bestemd waren. Wij berekenden dus dat wij zouden kunnen toekomen, tot dat wij de plaats bereikten waar de *Fury* vergaan was, en waar wij nog eenen voorraad van levensmiddelen hadden achtergelaten, terwijl wij in het tegenovergestelde geval door gebrek genoodzaakt zouden zijn het schip te verlaten; en op grond van deze berekening nam ik, na overleg met den Heer trom, de volgende bepaling aan, waarbij de meest mogelijke afwisseling in de uitdeeling der rantsoenen konde plaats hebben.

1. Maandag, drie vierde pond zout-vleesch en even zoo veel meel.
2. Dinsdag, een half pond vleesch in blik geconservéerd, en een vierde pond dito, met gort, in soep.
3. Woensdag, een pond spek, met erwtensoep.
4. Donderdag, gelijk Dinsdag.
5. Vrijdag, gelijk Maandag.

6. Zaterdag, gelijk Dingsdag en Donderdag.

7. Zondag, gelijk Woensdag.

8. Maandag, drie vierde pond geconserveerd vleesch, met groentesoep.

Op deze wijze, hadden de schepelingen zes dagen in de acht soep, en op de twee andere dagen rundvleesch en podding; hetwelk aldus geregeld voortging. Wij hoopten dat deze dieet hunne gezondheid en krachten bevorderlijk zouden zijn, en hen in staat zoude stellen om in het voorjaar te reizen.

Ik moet nog aanmerken dat de ligplaats van het schip nu in eene baai was, die zich zuidwaarts uitstreckte, nadat men de kreek ten oosten ingekomen was, en *Sheriff's-baai* genoemd werd, terwijl de oostelijke punt *Watch-point* heette.

Ofschoon het klaar water naar buiten zich niet zoo verre uitstreckte als in het vorige jaar, bleef het echter langer open; en hoewel het nu en dan streng koud was geweest, bleef de thermometer 5° hooger dan in de zelfde maand van het jaar 1829; de hoogste temperatuur was 24°, en de laagste 12° geweest. Den 31sten October was de thermometer op plus 24°, hetwelk 40° hooger was dan op den laatsten dier maand in 1829.

In aanmerking nemende dat de scheepsdokter de eenige was die tijd had om te jagen, hadden wij eene tamelijke menigte hazen gehad; daar echter dit oord in het vorige jaar aan de Eskimoos tot verblijf had verstrekt, was het wild van hier meereendeels verjaagd of uitgeroeid geworden. De plaats, waar wij nu ingesloten waren, lag niet verre van de hutten welke de Eskimoos bewoond hadden.

Vijf en dertigste Hoofdstuk.

DAGVERHAAL VAN HET GEBEURDE IN NOVEMBER EN DECEMBER. — OVERZICHT VAN DIE MAANDEN.

(1 November 1830) Het begin van deze maand was ten minste gunstig; de temperatuur was gemiddeld 21° plus, met veranderlijke, nu eens flauwer en dan weer hardere koelte. Als een voorbereidsel tot den winter, werden de zeilen afgeslagen; en de stengen afgenomen en geborgen. Den volgenden dag (2 Nov.) wies de wind tot storm aan, doch bedaarde kort daarna, terwijl de thermometer tot minus 4° daalde. Men maakte een begin met het leggen van het latwerk voor het dak van het schip, en daarmede werd den volgenden dag (3 Nov.) voortgegaan. Den 4^{den} sneeuwde het, en woei zoo hard, dat het volk aan hun werk beneden moest blijven. De wind was noord, maar onderging vele veranderingen, en de thermometer varieerde insgelijks tusschen 0° en plus 24° .

(5 Nov.) Heden werd het dak met zeildoek overdekt; de valleijen en ravijnen aan den wal waren met sneeuw opgevuld. De condensateurs werden op hunne vorige plaatsen gesteld. Op Zaterdag (6 Nov.) was het dak voltooid, het dek werd opgeruimd en andere dingen opgeredderd. Deze beide dagen sneeuwde het, en de tempera-

tuur daalde niet beneden 22° plus. (7 Nov.) De Zondag was een rustdag, en in onze godsdienst-oefeningen heerschte nu weder de oude regelmatigheid.

(8 Nov.) In den voormiddag viel er veel sneeuw, zoodat de manschappen niet buiten het schip konden arbeiden; maar er was werk genoeg in het ruim. Den 9^{den} hielden zij zich bezig met het wegbikken van de sneeuw rondom het schip, en den volgenden dag (10 Nov.) in het opwerpen van eenen dijk, zoo als in het vorige jaar geschied was. Het weer was deze dagen zeer veranderlijk, en de stand van den thermometer tusschen plus 10° en minus 16°; maar den 11^{den} kwam er een geweldige sneeuwstorm op, die 16 uren aanhield, en waarbij de thermometer bij afwisseling van minus 2° tot minus 16° stond.

(12 Nov.) Gisteren had men buiten boord geen werk kunnen verrigten, doch heden was het goed weer, en men ging nu voort met het opbouwen van den sneeuwdam. Den volgenden dag (13 Nov.) was het niet minder fraai weer, maar de thermometer daalde tot minus 20°, de laagste temperatuur welke wij nog in dit seizoen ondervonden hadden. In het verleden jaar was zij op den zelfden dag in November plus 26°, zijnde het aanmerkelijke verschil van 46°.

(14 Nov.) Het was een fraaije en heldere Zondag, maar tamelijk koud, en de thermometer daalde tot minus 29°. Een schitterend noorderlicht was al het merkwaardige, dat deze dag opleverde. Sedert een' geruimen tijd waren deze verschijnsels

(7 Nov.) De
e godadienst-
ude regelma-

veel sneeuw,
et schip kon-
enoeg in het
met het weg-
chip, en den
erpen van ee-
eschied was.
derlijk, en de
plus 10° en
een geweldi-
aanhiield, en
ng van minus

en boord geen
was het goed
het opbouwen
dag (13 Nov.)
ar de thermo-
e temperatuur
nden hadden.
n zelfden dag
aanmerkelijke

heldere Zon-
mometer daal-
noorderlicht
dag opleverde.
e verschijnsels

zeldzaam geweest of geheel weg geblev Des
Maandags (15 Nov.) hakten wij eene bijt in het
ijs, en arbeidden verder aan den sneeuwdam. Den
volgenden dag (16 Nov.) klom de thermometer met
betrokken lucht 5 of 6 graden, doch overigens was
er noch in het weer, noch in onze handelingen
eenige verandering.

(17 Nov.) De eenige afwisseling op dezen dag
was een weinig sneeuw, en de toebereidselen voor
het observatorium, met welks samenstelling de man-
schappen ook den folgenden dag (18 Nov.) bezig
waren. De koude vermeerderde tot dat de ther-
mometer op minus 30° daalde. Den 20ten Novem-
ber begonnen wij met onze observatien en teeken-
den eenige doorgangen aan. (21 Nov.) Gelijk de-
ze geheele week zeer weinig bijzonders opleverde,
was dit ook met den Zondag het geval.

(22 Nov.) Niets merkwaardigs viel er heden voor,
dan alleen het vangen van eenen zwarten vos in
den val, hetwelk de eerste in dit seizoen was. Hij
was jong en uitgehongerd, en verslond oogenblik-
kelijk al wat wij hem voorhielden. Wij gaven
hem de plaats van zijnen witten voorganger, die
gestorven was. Den folgenden dag 23 November
rigtten wij eene steenterp voor den thermometer
op. De gewone werkzaamheden gingen den ouden
gang (24 Nov.); het werd allengs kouder, ofschoon
met heldere lucht, zoodat wij nog verscheidene
waarnemingen deden.

(25 Nov.) De thermometer stond op minus 39°,
en het kwik bevroor voor de eerste maal. Men
had gedacht, dat het kwik, zoo als meer andere

metalen , door sterke koude zich moest uitzetten , en gevolgelyk de buis doen barsten . Dit gebeurde niet ; en derhalve trekt het kwik zich zamen , in plaats van zich , zoo als lood , tin en meer andere metalen , uit te zetten . De zon kwam heden niet boven de zuidelyke bergen , en werd alzoo van het schip niet gezien , schoon zij van de hoogten aan land zigbaar was ; dit was de eerste aankondiging van eenen aannaderenden langen nacht .

(26 en 27 Nov.) De twee laatste dagen van deze week leverden niets belangrijks op . Het weer was beurtelings somber en helder , nu en dan met sneeuw dreigende , en de thermometer klom tot minus 16°. Des Zondags (28 Nov.) stond hij op 11° ; overigens ging deze dag als naar gewoonte voorbij . Den vorigen dag was men bezig geweest met het weer aan boord nemen van goederen , en met ander scheepswerk .

(29 Nov.) Dezen morgen was het zacht en mooi weer . Ik wandelde naar de plaats , waar het schip in het vorige jaar overwinterd had . Ik bevond dat onze oude haven thans , veel meer dan toen , met zwaar ijs opgepropt was , hetwelk insgelijks met de baai plaats had gegrepen . Er was geen twijfel of onze tegenwoordige ligplaats was veel verkieslijker , ongerekend dat zij zoo veel verder noordwaarts lag , hetwelk de rigting van onze bestemming was . Het schijnt wel is waar overbodig te zijn , van 2 of 3 mijlen verder noordwaarts melding te maken , maar als men bedenkt , dat wij eene maand hadden doorgebracht om naauwelijks drie honderd Eng. ellen vooruit

uitzetten ,
 t gebeurde
 zamen , in
 eer andere
 heden niet
 alzo van
 de hoogten
 te aankon-
 nacht.

en van de-
 Het weer
 en dan met
 r krom tot
 ond hij op
 r gewoonte
 zig geweest
 goederen ,

ht en mooi
 waar het
 ad. Ik be-
 meer dan
 etwelk ins-
 n. Er was
 plaats was
 zoo veel
 rigting van
 el is waar
 jlen verder
 als men be-
 doorgebragt
 len vooruit

te komen , en dat het gelukkige toeval van zich in tijds en juist van pas bij het openen van het ijs ter plaatse te bevinden , al ware het slechts voor een paar uren tijds , de groote vraag beslissen kan , of men ongehinderd doorvaren kan dan wel den geheelen winter in deze eeuwige ijsgevaarten opgesloten zal blijven : zoo zal men ons zelfs met het vooruit komen van een paar mijlen geluk wenschen.

Ik achtte het nu raadzaam eenige merken , tot wegwijzers aan land , voor de Eskimoos op te rigten , daar het waarschijnlijk was , dat zij in deze streken zouden komen om ons schip te zoeken. Deze merken wezen eenvoudig naar onze tegenwoordige ligplaats , en dit was voldoende. Wij konden nagaan , dat zij ons onvermoeid zouden opsporen , tot dat zij ons gevonden hadden , vermits hun belang daarbij nog meer dan het onze in aanmerking kwam , naar hunne denkwijze althans ; want voor ons was het voorzeker van veel belang , door hunne tusschenkomst eenen ruimen voorraad van versche levensmiddelen te bekomen. Op deze wandeling zag ik geen het minste spoor van menschen of dieren.

(30 Nov.) Gisteren en heden waren de manschappen bezig geweest met het bergen van het buskruid , in een magazijn , dat zij aan den wal hadden opgericht. Het was fraai weer , en wij gingen naar de bergen om de zon te zien , maar een zware mist verduisterde den zuidelijken horizon. Op den berg werd een vlaggestok geplant , om de Eskimoos in het vinden van ons schip be-

hulpzaam te zijn. De temperatuur was van 11° tot 18° minus. Het was het einde van eene maand die weinig belangrijks had opgeleverd.

Wat de temperatuur betreft, hadden wij tot den 10^{den} gunstige vooruitzigten gehad; doch na dien dag werd de koude zeer streng, schoon dit tegen het einde der maand weder iets minder was. Gemiddeld was zij 4 drierde minder, dan in de zelfde maand van het vorige jaar geweest. Het kwik was op den 25sten bevroren; en hoewel eenig onzuiver kwik in het vorige jaar op den 17^{den} December bij eene temperatuur van 37° bevroren was geweest, duurde het destijds tot den 14^{den} Januarij eer de thermometer tot 39° rees, met welke het zuivere kwik bevroren moest. Het tijdstip, waarop het kwik werkelijk bevroor, verschilde gevolgelyk in de beide jaren bijna twee maanden.

Wij hadden geene redenen om, ten opzichte van de goede of slechte hoedanigheid onzer haven, van gevoelen te veranderen. Wij lagen buiten den stroom van drijf-ijs, naar welken kant het zich ook mogt bewegen, en dit was eene zaak van belang.

De geheele maand was doorgebracht met het overdekken van het schip, het opbouwen van de bedijking, en het vlak maken van de ijsbrokken in onze nabijheid. Daar wij nu beter geoefend waren, verrigten wij deze werkzaamheden beter dan in den vorigen winter. Tusschendeeks was alles wit gekalkt, waardoor het een vrolijker en aangenamer aanzien bekwaam.

Het observatorium was op eene rots, zoo nabij het schip als mogelijk, geplaatst, en was door het

oprigten van sneeuwdammen aanmerkelijk verbeterd geworden, als ook door eenen gang met dubbele deuren. Wij hadden eenige waarnemingen kunnen doen; onze jagt had zeer weinig opgeleverd, namelijk niets anders dan den zwarten vos.

De regelmatigheid onzer schooloefeningen was door noodzakelijken arbeid jammerlijk afgebroken geworden; niettemin hadden de minst gevorderden hunne oefeningen voortgezet, en ik meende verzekerd te mogen zijn, dat de onafgebrokene gezondheid der equipage grootendeels aan hunne gedurige werkzaamheid naar ziel en ligchaam te danken was.

(1 December) De koude was op het gevoel niet streng, schoon de thermometer tusschen minus 12° en 22° bleef. Het ijs op het meer was derdehalf voet dik. Wij vervolgden vruchteloos twee witte patrijzen; maar de tijd om te jagen was nu zeer beperkt, zelfs al ware er meer wild geweest; want het begon ten 2 ure donker te worden. Dit was het geringste nadeel van deze korte dagen, waarbij onze werkzaamheden zoo grootelijks belemmerd werden. In den zomer is het echter in deze gewesten niet veel beter, vermits alsdan het smelten van de sneeuw en de toestand van het ijs alle beweging over land schier onmogelijk maakt. Het geheele menschelijke leven is hier gekortwiekt: zee of land, zomer of winter, zijn zoodanig, dat men slechts moeilijk beslissen kan, welke de onaangenaamste zijn. De wijsgeerige waarnemer zal, geloof ik, moeten erkennen, dat de Eskimoos alleen in dit land het ware geheim bezitten, om er gelukkig te leven, en daar men niet zoo gemakkelijk

zal toestemmen, dat de ontdekking van dit, elders zoo lang nagespoorde geheim, aan hunne ongemee- ne scherpzinnigheid te wijten is, zal men toch erkennen, dat de natuur hier niet, zoo als men dik- wijls heeft gezegd, eene ontaarde stiefmoeder is. Indien eten en slapen, en slapen en eten het wa- re menschelijk geluk uitmaakt, hetwelk in andere landen betwist wordt, zal niemand ontkennen, dat het in dit land werkelijk het *το καλον* of de hoog- ste gelukzaligheid van den inboorling is. De Eski- moo eet slechts om te slapen, en slaapt niet anders dan om weder zoo spoedig mogelijk te kunnen eten. En wat kan hij beters doen? Zijne leefwij- ze is volkomen naar het land geschikt en zijn ge- luk is volmaakt. Waren wij beter opgevoed ge- weest, wij zouden dat zelfde geluk hebben kun- nen genieten; maar wij waren hier buiten ons ele- ment, zoo wel in een philosophisch als in een geo- graphisch opzicht.

(2 Dec.) Het weer was heden niet onaangenaam, schoon de thermometer op den dag op minus 12° stond, en des avonds tot 2° rees. Ik had de wachten derwijze verdeeld, dat de helft van onze manschappen vóór, en de andere helft na den mid- dag aan land eene wandeling konden doen. Ik behoef niet te zeggen, dat het oogmerk hiervan was, hen voor scorbut te behoeden. Wij vingden heden een witten vos in den val. Des nachts had- den wij harden wind, en den volgenden morgen (3 Dec.) wies hij tot den storm aan; die echter kort daarna bedaarde, schoon het tot in den a- vond bleef sneeuwen. De watergetijden waren

thans even zoo onregelmatig als wij in onze vorige haven waargenomen hadden.

(4 Dec.) De storm was voorbij, maar het bleef tot in den nacht door sneeuwen. Daarna hadden wij fraai weer, en de thermometer stond op 0°. Deze laatste sneeuw lag nu een voet dik, zoodat wij genoodzaakt waren die overal rondom en op het schip weg te ruimen. Een voet sneeuw is echter geene groote massa water, zoo lang zij niet vast gevoren is, want alsdan wordt er een groot gedeelte van door den wind weggeveegd. Ook is het niet gemakkelijk de diepte van de sneeuw te berekenen naar de menigte die er valt; de jagt van de sneeuw maakt daarin zulke groote veranderingen, dat er tot nu toe geen middel bekend is, om de massa van water met eenige naauwkeurigheid te begrooten. Voor zoo veel mij bekend is, zijn er ook in deze afgelegene ijs- en sneeuwgewesten geene berekeningen van het vallend water gedaan; en zij zijn ook van geen belang, in een land waar de regen geenen plantgroei bevorderen kan, maar op rotsen valt die voor sneeuw of regen, voor vocht of droogte even ongevoelig zijn. Zoo de sneeuw het aardrijk dekt en beschermt, hier beschermt zij slechts eenen grond die niets ter wereld voortbrengt.

Onze condensateurs waren ons thans weder van veel nut geworden, want toen zij des Zaturdags gezuiverd werden, bevatten zij drie en een half schepel ijs. Dit was ook een bewijs dat wij binnen scheeps warm gehuisd waren, hetwelk ook door allen dankbaar erkend werd. Ik heb vroeger

reeds gezegd waarin deze condensateurs bestonden en op welke wijze zij naar het voorbeeld van die eener gewone stoommachine vervaardigd waren , maar ik had er bij kunnen voegen , hetgeen ik nu aanmerk , dat deze eenvoudige inrigting al die voorzorgen tot wering van vochtigheid tusschen-deks onnoodig maakte , welke men vroeger met zoo veel moeite moest aanwenden. Men weet dat geene bekleedingen der wanden met kurk , of enige andere uitvindingen van dien aard , de verdikking der uitwasemingen van het menschelijke lichaam konden voorkomen , waardoor een aanhoudend druipen van vocht ontstond , hetwelk het verblijf der schepelingen zeer onaangenaam , vooral op de slaapplaatsen , maakte. Ik ben er verre af van hen , die deze middelen hebben voorgesteld , te willen berispen , en ben daartoe des te minder bevoegd , omdat mijn eigen schip , op de reis van 1818 , niet van het evengemelde euvel vrij was , omdat het middel dat wij thans aanwendden mij niet was ingevallen. Daar wij dit middel nu echter ten overvloede beproefd , en uitmuntend bevonden hadden , mag ik het met nadruk aanbevelen , als een onmisbaar voorwerp bij de uitrusting van schepen die tot eene reis naar het »barre noorden» bestemd zijn.

(5 Dec.) De week liep op de gewone wijze ten einde , de dag van godsdienstoefening en rust werd op die betamelijke wijze gevierd van welke wij het tot eenen regel gemaakt hadden , zonder volstrekte noodzakelijkheid nimmer af te wijken.

De 6de December leverde niets bijzonders op. Het

verslag van soortgelijke dagen is slechts eene herhaling van het gewone scheepswerk, van de weersgesteldheid, die niet veel belangrijks bevat, en van eene temperatuur die even zoo vervelend zoude zijn, indien het niet de moeite waard was, de gesteldheid, en de afwisselingen van een klimaat te vermelden, hetwelk niet zonder reden voor het slechtste van den geheelen aardbol wordt gehouden, hoewel er hier en daar soortgelijke luchtstreken kunnen bestaan. De mensch is voorzeker een zonderling schepsel, daar hij in zulke geheel tegenstrijdige landen, klimaten en temperaturen, en met zulk tegenstrijdig voedsel kan leven. Nog zonderlinger schepsel zoude hij zijn, indien hij, een ander land kennende (ik zeg niet: een beter land, want er kan geen slechter bestaan) bij voorkeur zijn verblijf aan de kusten van de *Prins-Regents-baai* in *Amerika* wilde vestigen. Maar hij is van andere landen herwaarts gekomen en heeft geleerd robbespek in plaats van bananen, balein of been voor bamboes, en traan in stede van ananassen te gebruiken; hij heeft geleerd dat zeekalfsvel betere kleederen oplevert dan laken of katoen, en dat sneeuw meer dan hout en steen tot het bouwen van huizen geschikt is. Wat meer is, wanneer hij niet vergeten heeft vuur met zich te brengen, of schranderheid en kennis genoeg bezit om vuur te maken, weet hij zich in die woningen van sneeuw het leven zoo huisselijk en aangenaam te maken, dat hij geen bewoner van eenig ander land zoude benijden, zelfs wanneer al wat zulk een land kan opleveren hem bekend ware. Is de mensch

in dit noordelijk ijs- en sneeuwland niet even trotsch op zijne meerderheid, als eenig ander mensch in eenig ander gewest der aarde? Zoo hij niet trotscher ware, zoude de stelregel ongegrond zijn, dat de ijdelheid van ruwe en onwetende volkeren evenredig aan hunne onbeschaafdheid en onkunde is. Intusschen is deze gesteldheid der zaken bewonderenswaardig, en onze wijsgeeren hebben in dien stelregel, in het algemeen — niet in de bijzondere toepassing, volkomen gelijk. De mensch kan, over het algemeen, in alle standen van het leven, in alle gewesten der aarde, en in alle graden van beschaving gelukkig zijn; maar het is iets geheel anders, te beweren dat ieder mensch, persoonlijk voor zich, in gelijke maat gelukkig is, of dat aan allen en een iegelijk een gelijk aandeel van vreugde en leed zoude uitgereikt zijn.

(7 Dec.) Schoon deze dag al weder weinig of niets bijzonders opleverde, hadden wij ten minste den eersten schitterenden avond, dien wij dezen winter aanschouwd hadden. Wij zagen te gelijker tijd het opgaan, de middagshoogte en het ondergaan van eene zon die geen' op- noch ondergang meer had; die ons te gelijker tijd deze beide scheen te beloven om ons des te langer te leur te stellen, en die langs eene kleine ruimte van de kim voortging, als wilde zij ons te kennen geven, dat wij haar in langen tijd niet zouden wederzien. Niettemin verspreidde zij nog de heerlijkste kleuren en den schitterendsten gloed door het heldere lucht-ruim, dat zoo bekoorlijk was als het in den fraaisten zomeravond in het schoonste land der wereld zijn kan.

(8 Dec.) Het oprigten van een observatorium voor magnetische waarnemingen had ons volk gisteren bezig gehouden, en gaf hun ook voor dezen dag tijdskorting. Gedurende de twee volgende dagen (9 en 10 Dec.) viel er niets merkwaardigs voor. Het weer was, over het geheel, aangenaam, hoewel veranderlijk (10 Dec.); de thermometer liep tusschen minus 10° en 32°. De 11de December was het einde van eene week waarin ons geduld niet minder dan te voren op de proef werd gesteld. Sommigen onder ons, die liefhebbers van woordspelingen waren, vonden dat de naam van onze haven, *Sheriff's Bay* *) zeer juist gekozen was.

(12 Dec.) De manschappen die, na de kerkdienst, aan land gingen wandelen, zagen eenen veelvraat. Des namiddags (13 Dec.) was het weer, gelijk den vorigen dag, helder en stil, en er was een noorderlicht, doch niet van buitengewonen glans. De Dingsdag (14 Dec.) bragt evenmin iets nieuws in de onvermijdelijke eentoonigheid onzer bezigheden en tijdkortingen te weeg. Wij volgden, gelijk dikwijls voorheen, het spoor van dieren, welke wij niet te zien kregen; wij namen geweren met ons, waarvan wij geen gebruik konden maken; wij keken uit naar de onzichtbare zon, om ons ten minste te verzekeren dat zij nog in wezen was; en wij waren niet ontevreden wanneer wij op den gewonen tijd, (ik kan niet zeggen na afloop van

*) De *Sheriff* van een Engelsch graafschap is de hoofdpersoon of voorzitter bij geregtelijke strafvoeringen.

den dag , waar het altijd nacht was) naar de kooi konden gaan.

(15 Dec.) Eene harde koelte met sneeuw , maakte heden eene kleine afwisseling , maar zij noodzaakte ons binnen boord te blijven , en dit was gansch niet aangenaam. Eenzaam te mijmeren bevordert zelden de vrolijkheid , en bij ons was dit nog minder het geval omdat wij geene bekoorlijke onderwerpen ter overpeinzing hadden. IJdelheid , eerzucht en het denkbeeld van roem konde bij de gene die het bevel voerden drijfveeren tot moed en standvastigheid zijn , maar bij hen wier pligt het slechts was te gehoorzamen konden zulke beweegredenen niet bestaan. Daarentegen echter behoefden zij ook geene de minste ongerustheid te hebben , vermits hun geene verantwoordelijkheid was opgelegd.

De 16de December leverde niets merkwaardigs op dan een flauw noorderlicht. In de gesteldheid van het weer en de temperatuur was in de laatste dagen zoo weinig verandering ontstaan dat het nauwelijks de moeite waard was daarvan aanteekening te houden. (17 Dec.) De manschappen hielden zich nu bezig met het overdekken van de sloepen door middel van sneeuw , om hen tegen het weer te beschermen. Dit werk werd door eenen storm afgebroken , die echter niet langer dan dezen dag aanhield. Den anderen dag echter (18 Dec.) stak de wind met niet minder hevigheid op , doch bedaarde ook weder na korten tijd. Het overige van den Zaterdag werd derhalve tot het voltooijen der werkzaamheden besteed. Aan land was het uitwerksel

van den stormwind het zamenpakken en verharden van de sneeuw, zoodat wij daarop konden wandelen zonder er in te zakken, terwijl tevens de rotsen derwijze door den wind ontbloot waren dat het land een geheel ander aanzien bekomen had. De Zondag (19 Dec.) werd op de betamelijke wijze doorgebracht, zoo als wij altijd deden, wanneer wij daarin niet volstrekt verhinderd werden.

(20 Dec.) Het eenige merkwaardige van dezen dag is, dat wij dien voornamelijk besteedden tot waarnemingen betreffende watergetijden, die zoo onregelmatig waren, dat men, om er een goed denkbeeld van mede te deelen, daarvan een tabelarisch overzicht zoude moeten geven, hetwelk hier echter geheel onnoodig is. Ik heb reeds gemeld dat het zelfde verschijnsel in het vorige jaar door ons opgemerkt werd, doch toen waren de afwijkingen nog minder groot dan thans. Alles was lijnregt tegen de gewone orde van zaken. Wat men ook mogt berekenen, op grond van den bekenden invloed der maan, werd hierdoor de zijdelingsche werking van wind, stroom, ijs en wellicht meer andere omstandigheden, geheel in duigen geworpen. Hoog of laag water had plaats, om zoo te spreken, wanneer het wilde, en dit was genoegzaam al wat wij er van konden ontdekken.

(21 Dec.) Volgens den almanak was dit de kortste dag van het jaar, voor ons was dit vrij onverschillig, want wij hadden in het geheel geen' dag. De zon bereikte met middernacht haren grootsten afstand, zoodat deze dag en de volgende (22 Dec.) voor ons even lang waren. De thermometer stond

op minus 27° en rees den volgenden dag tot 21° , met stormachtig weer. Ter bevestiging van het geen ik zoo even van de watergetijden gezegd heb , rees de vloed , heden in den voormiddag , niet meer dan één duim.

(23 Dec.) In den nacht hadden wij nog harden wind , die echter tegen den morgen bedaarde , en door fraai weer vervangen werd. (24 Dec.) Het was zacht en aangenaam , met weinig of geen wind. De klippen waren door den storm nog verder van sneeuw ontbloot en de diepten daarmede opgevuld , zoodat wij over de harde sneeuw en over de rotsen gemakkelijk en zelfs met vermaak wandelen konden. Aan wal echter was niets , dat ons senige tijdskorting konde verschaffen ; voor ons , zoo wel als voor het scheepsvolk , leverde de wandeling niets op dan lichaamsbeweging. De manschappen beschouwden de wandeling eer als eene *corvée* dan als eene uitspanning , maar deze *corvée* was heilzaam voor hunne gezondheid. De temperatuur was des nachts minus 18°.

(25 Dec.) Een hevige storm met zware sneeuw verhinderde ons , ter gelegenheid van den Kersdag , groote parade te houden , maar overigens werd deze plegtige dag behoorlijk door ons gevierd. De volgende dag (26 Dec.) een Zondag zijnde , hadden wij twee rustdagen achtereen , en op Maandag (27 Dec.) werden alle werkzaamheden met nieuwen ijver voortgezet. De gesteldheid van het weer werd beter , en gedurende drie etmalen was de gemiddelde koude des nachts minus 20° geweest ; op de beide volgende dagen (28 en 29 Dec.) teekende zij ,

met sneeuwbuizen, tot 9°. Niets bijzonders had in den loop dezer etmalen plaats gehad, dan de vangst van eenen vos.

(30 Dec.) Het ijs op het meer werd gemeten, en bevonden ruim drie voet dik te zijn. Het kwik bevroor nogmaals. Het ijs in den condensateur bevroeg vier schepels, hetwelk de grootste hoeveelheid in den vorigen winter was geweest, nadat wij onze huisselijke inrigtingen aan boord tot stand gebragt, en de meest geschikte temperatuur voor het verblijf tusschendeke bepaald hadden. (31 Dec.) De maand, en het jaar tevens, liepen ten einde met felle koude. Wij hadden het hoogste water dat wij tot dus verre hadden waargenomen, namelijk eene rijzing van acht en een halven voet.

Het overzicht dezer maand bevat weinig belangrijks en schier geene de minste afwisseling, weshalve ik liever eenige aanmerkingen over onze verigtingen gedurende het nu verstreken jaar zal maken. Dit tijdperk was dat van onze voornaamste ontdekkingen, en hoewel deze geene zeer groote geographische ruimte omvatten, zijn zij van groot belang, omdat zij de grenzen der nasporingen dermate beperkt hebben, dat de voltooiing van hetgeen wij ondernomen hadden, in een enkel seizoen ten uitvoer gebragt kan worden, en wel met minder kosten en gevaren, dan anders onvermijdelijk zoude geweest zijn.

Er is eenige reden om te gelooven, dat wij in dezen winter ons schip uit het ijs bevrijd zouden kunnen hebben, indien wij op eene andere wijze te werk waren gegaan; indien wij namelijk met

onze pogingen vroeger begonnen waren en getracht hadden, digt langs de kust voort te scharrelen. In deze zaak achtte ik het echter voorzigtig, de groote ondervinding van den kommandeur ross in deze soort van scheepvaart te raadplegen, te meer omdat hij, in het bijzonder, met dezen grooten inham bekend was. Hij beschouwde zulk een plan als niet minder gevaarlijk dan moeilijk, en twijfelde niet, of het ijs zoude ons tijdig een vaarwater openen, waardoor wij in den zelfden verder zouden kunnen komen, zonder ons aan noodelooze gevaren bloot te stellen. Dat zijne berekening tegen zijne verwachting is uitgevallen, heeft de uitkomst bewezen; maar of wij, door het aannemen van het andere ontwerp beter geslaagd zouden zijn, zal nimmer bekend worden.

Het schip scheen, door het langdurig en herhaald aan den grond zitten, eene avary bekomen te hebben, vermits het weder lek was; maar wij waren volmaakt voor den winter ingerigt, en de equipage scheen zoo gezond te zijn, als immer te voren, waartoe waarschijnlijk onze nieuwe verdeling had bijgedragen. Indien deze gelukkige omstandigheid ook aan de regelmatige lichaamsbeweging te danken was, was deze laatste nog bovendien tot een ander nuttig doel bevorderlijk, namelijk om de manschappen aan vermoeijende landreizen te gewennen, tegen den tijd, waarin wij die zouden moeten ondernemen.

Ofschoon de koude dikwijls zeer streng was geweest, had de temperatuur vele veranderingen ondergaan, en de gemiddelde stand van den thermo-

meter was minder laag dan in de maand December van het vorige jaar. Deze gemiddelde hoogte was minus $20^{\circ} 24'$; de hoogste temperatuur was plus 6° , en de laagste, welke op den laatsten dag der maand plaats vond, bedroeg minus 47° .
